

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΓΡΑΦΗ ΤΟΥ 5000
ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΔΑΥΛΟΣ

ΕΥΡΩ 5

ΔΕΝ ΣΤΕΚΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΕΒΡΑΪΚΗ ΒΙΒΛΟ

Τὰ «ΟΥΦΟ» δὲν εἶναι «ἐξωγήινα»,
ἀλλὰ λείψανα γήινου χαμένου Πολιτισμοῦ

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Πρωτοποριακής Έρευνας.
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 0103223957,
0103314986, 0109841655.
Τηλομοιότητα: 0103314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (και Σάββατο).

Ίδρυτής-Ίδιοκτήτης-
Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 010
5225.479.

- Τιμή αντιτύπου: 5 ευρώ.
- 12μηνη συνδρομή: 47 ευρώ.
- Όργανισμών κ.λπ.: 70,50 ευρώ.
- Φοιτητών: 38 ευρώ.
- Εξωτερικού: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται
αυτόματως μετά τη λήξη του 12μήνου.
Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος του
ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τά χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασμα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεσάντ 175 01, Π. Φάληρο.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
αναδημοσίευση ή αναμετάδοση
καθ' οιονδήποτε τρόπον
δημοσιευμάτων του «Δαυλού»
χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 15744:

Ο δεύτερος γύρος εν εξελίξει

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 15746:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Κ. ΠΕΠΠΑΣ, Α. ΚΑΡΑΤΗΣ, Α. ΜΟΥΡΕΛΑΤΟΣ, Χ. ΤΟΥΛΗΣ,
Μ. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ, Γ. ΒΟΥΡΝΕΛΗΣ, Γ. ΦΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15746:

Πόσο απόλιτιστοι είναι οι σημερινοί Ρωμιοί

Λ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15751:

Η Π. Διαθήκη αποκαλύπτει τα παρασκήνια
πριν από την έκστρατεια του Ξέρξη στην Ελλάδα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15756:

«Γίνετε μαστροποι των συζύγων σας!»

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΑΘΜΟΝΕΥΣ

ΣΕΛΙΣ 15757:

Η γέννηση της Μαιευτικής στην Ίωνια
και η εξέλιξή της από τον Χριστιανισμό

Καθηγητής ΣΕΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15766:

Για την «Αθήνα 2004»: Τους Ολυμπιακούς
δημιούργησαν οι Βαθυλώνιοι και οι Αιγύπτιοι!

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15771:

Οι Έλληνες και η θρησκεία: Μια μοναδική σχέση

ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15783:

Γραφή 7.000 ετών βρέθηκε στα Γιαννιτσά

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15787:

Τα «εξαγήγινα» Α.Τ.Ι.Α. είναι γήινα
λείψανα ενός χαμένου Πολιτισμού;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΖΑΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15797:

Βάναυση ιδεολογική επίθεση στην «Ιστορία»
της Ούνεσκο κατά του Έλληνικού Πολιτισμού

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15801:

Γιατί δεν θ' αποβληθῇ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη

Ε. ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ - Χ. ΣΑΛΤΑΟΥΡΑΣ - Δ. ΚΡΟΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 15808:

Οι Ίωνες φιλόσοφοι και οι προφῆτες

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΛΑΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15809:

Οι αρχαίες θυσιάζουσες ελληνικές πόλεις

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΜΑΝΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ 15817:

Ο Γ. Μαρκόπουλος θέλει να γίνη ὁ «Δαυλός»... Αὐλὸς

ΝΑΝΣΥ ΜΠΙΣΚΑ

ΣΕΛΙΣ 15817:

Πῶς εἶδαν τὴ συνέντευξη Μαρκόπουλου στὸ «Δ»

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΦΛΕΚΚΑΣ, ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΔΕΚΗΣ,

δρ Γ. ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ, Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥΔΑΚΗΣ.

ΣΕΛΙΣ 15825:

Ο άνθρωπος Ἀλέξανδρος κι ὁ κατὰ φύσιν Διογένης

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΟΥΣΟΣ

ΣΕΛΙΣ 15828:

Ρομαντισμός και Ἑλληνική Ἀρχαιότητα

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΛΑΡΟΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 15781 • ΟΙ ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ: σελ. 15769 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ:
σελ. 15786 • Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 15800 • Η
ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 15828.

Ο 2ος ΓΥΡΟΣ ΕΝ ΕΞΕΛΙΞΕΙ

‘Ο έβραϊκός σιωνισμός πρέπει να κρίνεται ιστορικά από τους Έλληνες κάτω από μία έντελως ιδιάζουσα θεώρηση (βλέπε παρακάτω), ή όποια δέν μπορεί να έχη καμμία σχέση με κανέναν άλλον «άντισιωνισμό» άλλον έθνους οίασδήποτε έποχης.

Έτσι δέν μπορεί να έχη καμμία σχέση με τόν πατροπαράδοτο άντιεβραϊσμό του Χριστιανισμού, πού σέ άπλή διατύπωση έκπηγάξει από τό γεγονός, ότι «οί Έβραίοι σταύρωσαν τόν Χριστό» (και τουτο, ένψ ό ίδιος ό Χριστιανισμός δέν είναι τίποτε άλλο από την τελική κατάληξη ή αίρεση του Έβραϊσμού, διά της όποίας ό τελευταίος μπόρεσε επί τέλους να κατακτήση ιδεολογικά τόν τότε γνωστό Κόσμο, διότι ό έξαπλωθείς Χριστιανισμός είναι εκείνος πού τόν άπεγκλώδισε από τόν μικροεθνικισμό του Ραβδινάτου, πού κρατούσε τόν έβραϊκό λαό στην πρωτόγονη κατάσταση μιας άσήμαντης φυλής της έρήμου, πού την άγνοούσαν πλήρως όλα τά έθνη της έποχής εκείνης). [Επικουρικά σημειώνομε ότι οί δεκάδες Έλληνες και Ρωμαίοι κλασικοί, πού είχαν άσχοληθή και κατανομάσει στα έργα τους εκατοντάδες άρχαία έθνη της Άσίας, της Άφρικής και της Εύρώπης: Σκύθες, Τυρρηνοί, Γαλάτες, Γερμανοί, Σαρμάτες, Παίονες, Ίλλυριοί, Γότθοι, Μυσσοί, Λυδοί, Κάρες, Παφλαγόνες, Πισίδες, Κίλικες, Καρδούχους, Καππαδόκες, Ταρσεείς, Ίθηρες, Χαλδαίοι, Βαβυλωνίοι, Άσσυριοί, Σύροι, Αιγυπτίοι, Λίβνοι και πληθώρα άλλων, δέν αναφέρουν ούτε λέξη για τόν «Περιούσιο Λαό του Θεού» πλόν του Τάκιτου (2ος π.Χ.), ό όποιος μάλιστα τους θεωρεί άνάξια λόγου φυλή, άνευ οίασδήποτε πολιτιστικής όντότητας και πλήρη σοβαρών φυλετικών έλαττωμάτων.]

Όμοίως άλλες μορφές άντισιωνισμού όπως εκείνη του μεσαιωνικού Παπισμού ή της Όρθόδοξης Τσαρικής Ρωσίας ή του Χιτλερισμού ή του Ίσλαμ κ.λπ. δέν έχουν σχέση με την αίτία πού καθιστά την έλληνική θέση έναντι του Έβραϊσμού άπολύτως ειδικής και έντελως μοναδικής αίτιολογίας, για τόν άπλούστατο λόγο ότι οί μορφές αυτές άντιεβραϊσμού ήταν «άνταγωνισμοί μεταξν όμοτέχνων» στα δύο πεδία του έξουσιασμού, την θεοκρατία και τόν οικονομισμό – άνταγωνισμοί πού έξ αίτίας τους και μόνο προέκυπτε ή έχθρότητα των Ευρωπαίων ή των Άράβων κατά των Έβραίων διά μέσον των αιώνων πού ακολουθήσαν την καταστροφή του Έλληνικού Πολιτισμού και κατά την διάρκεια της παντοκρατορίας της έβραϊκής οικονομίστικής – θεοκρατικής ιδεολογίας.

‘Η ιδιάζουσα (έχθρική άνέκαθεν και πάντοτε) σχέση Έλληνισμού – Έβραϊκού Σιωνισμού έχει αίτια έντελως συγκεκριμένα όσο και έντελως διαφορετικά από τά προαναφερθέντα για τους άλλους λαούς, αίτια τά όποια είναι άπόρροια των «θέσεων» και πράξεων του Έβραϊσμού έναντι του Έλληνισμού. Οί θέσεις και πράξεις αυτές είναι ιδιάζουσες για τις έξής δύο κατηγορίες γεγονότων: α) Ός μόνος ιδεολογικός αντίπαλος των έβραϊκών φιλοδοξιών για μια παντοκρατορία του Σιωνισμού

πάνω σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα (φιλοδοξιῶν ποὺ δὲν ἀποκρύπτονται στὴν ἐπίσημη «γραμμὴ» ποὺ διατυπώνεται σαφέστατα στὰ διβλία ὅπου χαράσσονται τὰ χρονοδιαγράμματα, οἱ μέθοδοι καὶ τὰ σχέδια μονοκρατορίας τῆς Σιών, δηλαδή τὸ «Ταλμουδ» καὶ τὴν «Τορά») ἦταν ἤδη ἀπὸ τὸν 2ο αἰ. π.Χ. ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἢ μᾶλλον ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψη ἢ ἀκόμη ἀκριδέστερα ἡ Ἑλληνικότητα, δηλ. ὁ ἰδιαίτερος τρόπος ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες, ποὺ ἀνατινάζει πρᾶγματι στὸν ἄερα τὶς ἄλογες ἐβραϊκὲς δοξασιεῖς – καὶ συνεπῶς ἔπρεπε νὰ ἐξαλειφθῇ πάση θυσίᾳ καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα. 6) Ὁ δεῦτερος λόγος τῆς ἰδιάζουσας ἐχθρικής σχέσεως τοῦ Ἑβραϊσμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, λόγος ποὺ εἶναι ἀπότοκος τοῦ πρώτου, ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι παρὰ τὴν νίκη του στὴν πρώτη μάχη, ὁπότε μὲ μοχλὸ τὸ παρακλάδι του, τὸν Ἑβραιοχριστιανισμό, καὶ ἀπαραίτητο ὅπλο του τὸ Ρωμαϊκὸ ξίφος ἀνέτρεψε πρᾶγματι καὶ «σκοτόωσε» τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ στὰ χίλια χρόνια τοῦ Μεσαίωνα, ἡ συνέχεια ἀπέδειξε (Ἀναγέννηση – Διαφωτισμὸς – ἔκρηξη τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν μεταξὺ 1750-1850 καὶ κυρίως ἡ πρόσφατη ἐμφάνιση τοῦ Ἡλεκτρονικοῦ Λόγου) ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμός δὲν εἶχε κερδίσει τὸν πόλεμο, ὅτι δηλαδή ὁ «φόνος» τῆς Ἑλληνικότητος ἦταν ἀπλὴ λιποθυμία, καὶ ἤδη ὁ ὑποτιθέμενος νεκρὸς ἔχει νεκραναστηθῇ καὶ ἀναζωογονηθῇ σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνο.

Μπροστὰ στὸν δυσάρεστον αὐτὸν αἰφνιδιασμό, ποὺ ὑπέστη ὁ ἐπὶ 1650 περίπου χρόνια ἀδιαμφισβήτητος παγκοσμίως κυρίαρχος ἐβραϊκὸς θεοκρατικὸς καὶ οἰκονομίστικος φετιχισμὸς - σκοταδισμὸς, οἱ ἀντιδράσεις του εἶναι – ὅπως οἱ ἀντιδράσεις ὅλων τῶν αἰφνιδιαζομένων – σπασμωδικές, ἀκραίες, ἀπονενοημένες. Ἐτσι ἐξηγοῦνται τὰ φαιδρὰ φαινόμενα τοῦ Ἀφροκεντρισμοῦ, τῶν μαύρων Ἀθηνᾶς - Σωκράτη, τοῦ ἱστορικοῦ δόγματος τῆς «κλοπῆς» ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τόσα ἄλλα παιδαριώδη καὶ «πεισματάρικα», ποὺ ὅμως γίνονται σοβαρὰ λόγῳ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία ὕστερα ἀπὸ προσπάθεια πολλῶν αἰῶνων ἔχει καταφέρει, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἀκόμη καὶ τοῦ «ἐπιστήμονος» νὰ ἔχῃ «ρυθμιστὴ» (ἀγκυλωθῇ) ἀπὸ τὶς ἐμφυτευθεῖσες μυστικιστικὲς - μεταφυσικὲς φαντασιώσεις καὶ νὰ λειτουργῇ ὅπως βολεύει τοὺς «ρυθμιστές» του. Βεβαίως στὸν «θεάρεστο» αὐτὸ σκοπὸ τῆς σκοταδιστικῆς βαρβαρότητας βασικοὶ συντελεστὲς ἀναδεικνύονται οἱ παλαιοὶ καὶ δοκιμασμένοι φυσικοὶ αὐτουργοί, οἱ ἐντεταλμένοι ἐκτελεστὲς τοῦ ἴδιου ἐγκλήματος ποὺ εἶχαν οἱ ἴδιοι ἰδιοχείρως διαπράξει πρὶν πολλοὺς αἰῶνες, οἱ «ταγοὶ» τῶν τριῶν ἐβραιογενῶν θεοκρατικῶν δοξασιῶν (Μωσαϊσμός, Χριστιανισμός, Ἰσλάμ), οἱ ὅποιοι κατὰ πλειονότητα οὔτε κἀν ἔχουν ὑποψιαστῇ «τί ρόλο βαρᾶνε» – καὶ δὴ οἱ θλιβεροὶ Ἑλληνες ὁμολογοῖ τους.

Ἑβραϊσμός – Ἑλληνισμός: Ὁ δεῦτερος γύρος μετὰ τὴν παγκόσμια ἐξάπλωση τοῦ Ἡλεκτρονικοῦ Λόγου δρῖσκεται ἐν ἐξελίξει.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ὁ Εὐκλείδης, οἱ ξένοι μαθηματικοὶ καὶ ἡ Παιδεία στὸ Ρωμαϊκὸ

Κύριε διευθυντά,

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δόλτες μου στὸ τεχνικὸ διδλίο-
πωλεῖο «Παπασωτηρίου» βρῆκα ἓνα ἀντίτυπο τῶν
«13 Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδη» στὴν ἀγγλικὴ
γλῶσσα, ἐκδόσεις Dover. (Τίτλος πρωτοτύπου:
«The Thirteen Euclidean Elements»). Αὐτὸ ποὺ μὲ
ἐντυπώσασε ιδιαίτερα εἶναι, ὅτι ὅλα τὰ ἀκολου-
θεῖ ἡ ἀντίστοιχη ἀνάλυση στὴν Ἀγγλικὴ σὲ
γλῶσσα ἀπλὴ καὶ προσιτὴ σὲ ὅλους ὅσοι διαθέτουν
στοιχειώδη μαθηματικὴ παιδεία. Πρόκειται γιὰ
μία ὑποδειγματικὴ δουλειά, οἱ δημιουργοὶ τῆς
ὁποίας ἀξίζουν συγχαρητηρίων. Δυστυχῶς τὴν
ἀρχικὴ μου χαρὰ τὴ διαδέχθηκε ἡ πίκρα, διότι,
καθὼς φαίνεται, οἱ Δυτικοευρωπαῖοι ἐκτιμῶν τὴν
πολιτιστικὴ μας κληρονομία πολὺ περισσότερο ἀπὸ
ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, γι' αὐτὸ καὶ πρωτοστατοῦν στὶς
ἐξελίξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας. Εἶναι
γνωστὸ δέβεται ὅτι ζοῦμε στὸ Πριγκιπάτο τῆς Ρω-
μιουσίνης, ὅπου οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες (καὶ ὄχι μό-
νο) ἔχουν ἀφοριστῇ ἀπὸ τὸν πατριάρχη Γρηγόριο
Ε', ἐνῶ ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει ἀρθρὴ ἀκόμη καὶ
σήμερα. Σημειώστε ὅτι στὰ λύκεια τῆς χώρας ἡ

Εὐκλείδειος Γεωμετρία θεωρεῖται ὡς δευτερευόν
μάθημα καὶ ἰσοτίμο στὴ βαθμολογία, ὅσον ἀφορᾷ
στὴν εἰσαγωγὴ τῶν μαθητῶν στὴν τριτοβάθμια
ἐκπαίδευση, μὲ τὰ θρησκευτικὰ (!!!). Γεννᾶται τὸ
ἐρώτημα, ἂν καὶ κατὰ πόσον ὑπάρχουν ἀκαδημαί-
κοί, ποὺ νὰ διαθέτουν τὶς γνώσεις καὶ τὴν προσω-
πικότητα, γιὰ νὰ προδοῦν σὲ μία ἐνέργεια παρό-
μοια μὲ αὐτὴ τῶν συγγραφέων τῶν ἐκδόσεων
Dover. Δυστυχῶς σὲ μιὰ ἀκαδημαϊκὴ κοινωνία πα-
χυδέρμων, ὅπου ἡ ἀκαδημαϊκὴ καρέκλα θεωρεῖται
φυσικὴ προέκταση εὐτραφῶν καὶ μὴ ὀπισθίων, ἐνῶ
τὰ πραγματικὰ λαμπρά καὶ προοδευτικὰ στοιχεῖα
περιθωριοποιοῦνται, δὲν ἀναμένονται παρόμοιες
ἐνέργειες, τουλάχιστον ὄχι χωρὶς νὰ προηγηθῇ μιὰ
ἄνευ προηγουμένου ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας, ποὺ
ἐπικρατεῖ ὄχι μόνο στὰ πανεπιστήμια ἀλλὰ καὶ
στὴν ἐλλαδικὴ κοινωνία γενικώτερα. Πιστεῦω
ἀκράδαντα πὼς ἡ συμβολὴ τοῦ «Δαυλοῦ» στὴν
ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας αὐτῆς θὰ εἶναι οὐσιαστικὴ.

Μὲ φιλικὸν χαιρετισμὸν

Κώστας Πέππας

Διδάκτωρ Ἠλεκτρολόγος - Μηχανικὸς

Πόσο ἀπολίτιστοι εἶναι οἱ σημερινοὶ Ρωμαῖοι

Κύριε διευθυντά,

«Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε πολιτισμένοι», ἔγραψε στὸ «Δαυλὸν» τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου
ὁ ὑποστράτηγος κ. Κων. Χ. Κωνσταντινίδης, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια μᾶς ἐπισημαίνει τὰ ἥθη
τῶν Ἀλβανῶν, τὶς ἀξίες καὶ τὶς ἐφαρμογές των στὴν καθημερινότητα μὲ τόσο ἀρνητικὸ τρό-
πο.

Ἡ δική μου προβληματικὴ δὲν θὰ καταπιαστῇ μὲ τοὺς Ἀλβανοὺς ἀλλὰ μὲ τοὺς «Ἕλλη-
νες». Τοὺς δάξω σὲ εἰσαγωγικά, διότι οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς γεωγραφικῆς καὶ κρατικῆς
ἐννοίας «Ἑλλάδα» λίγη σχέση ἔχουν μ' αὐτὸ ποὺ ἱστορικῶς κατοχυρώθηκε καὶ ὀνομάστη-
κε Ἕλληνες. Οἱ Ἕλληνες, ὅπως εἶναι ἱστορικὰ γνωστὸ, μετέιχαν στὰ δρώμενα ὡς ἐνεργοὶ
πολίτες. Ὅλοι οἱ πολῖτες ἀποτελοῦσαν τὴ «ζύμη» ποὺ ἔδωσε τὶς μεγάλες προσωπικότητες,
ποὺ ἀνέβασαν στὰ ὕψη τὸν πολιτισμὸ τους καὶ τὸν πολιτισμὸ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος μα-
ζί. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν νόμους, ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν ὅλοι ἀνεξαίρετως. Οἱ πολιτενόμενοι
καὶ οἱ διάφοροι ταγοὶ λογοδοτοῦσαν καθημερινῶς. Ὅταν ἔχθροὶ ἐσωτερικοὶ ἢ ἐξωτερικοὶ
ἐπιδουλεύονταν τὴν πατρίδα τους, ἀπαντοῦσαν...

Βλέπουμε πουνενὰ νὰ συμβαίνουν αὐτὰ σήμερα; Ἐπομένως εἶναι ὀρθὸ νὰ φέρουμε τὴν
ὀνομασίαν Ἕλληνες; Καὶ γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ, δὲν ἐννοῶ σὲ καμμιά περίπτωση, ὅτι γί-

Ουφολογία, συνωμοσιολογία καὶ Ἑλληνισμός

Κύριε διευθυντά,

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ σὰς συγχαρῶ γιὰ τὴν καταπληκτικὴ δουλειὰ πού κάνετε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μέσῳ τοῦ «Δαυλῶς». Σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου ἡ ποιητικὴ ἐνημέρωση γιὰ πραγματικὰ οὐσώδη θέματα εἶναι ἀπὸ δυσεύρετη ἕως καὶ ἀνύπαρκτη, τὸ περιοδικό σας δίδει στοὺς ἀναγνώστες πού ἐπιζητοῦν τὰ παραπάνω γιὰ τὴν ἐνημέρωσή τους μιὰ αἴσθησι ἐλπίδας. Ἐλπίζω ὁ «Δαυλὸς» νὰ συνεχίσῃ μὲ τὴν ἴδια θέρμη καὶ δυναμικὴ καὶ τὸ κοινό σας ἂν ὄχι νὰ πολλαπλασιασθῇ, τουλάχιστον νὰ ἀποτελέσῃ τὴ ζύμην μιᾶς προσπάθειας ἐνημέρωσης τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ, δείχνοντάς του ἐπιτέλους κάποιες ἀπόψεις καὶ ἰδέες, πού μέχρι τώρα τοῦ εἶχαν παρουσιασθῇ ὡς... μῦθοι καὶ folklore! Τὸ δὲ παράδοξο εἶναι, πὼς ὅλους αὐτοὺς τοὺς «μῦθους» τοὺς θεωροῦν ἀναφαίρετη πολιτικὴ κληρονομία τους, δίχως νὰ τοὺς ἀσπάζονται σὰν *modus vivendi* καὶ δίχως νὰ κατανοοῦν τὴ σημασία καὶ τὴν λαμπρότητα αὐτῶν...

Περνώντας τώρα στὸν πρωταρχικὸ σκοπὸ τοῦ γράμματός αὐτοῦ: Ὡς νέος ἔχω πληθώρα ἐρωτημάτων σὲ θέματα πού ἀφοροῦν στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία, τὴν ἑλληνικὴ θρησκεία κ.ἄ. Συμμετέχοντας ὁμοῦ σὲ forums τοῦ Διαδικτύου, πού τίθενται τέτοια ἐρωτήματα καὶ ὑπάρχουν τέτοιες συζητήσεις, ἀνακάλυψα τὸν θλιβερὸ ἐπηρεασμὸ τῶν περισσοτέρων ἀπὸ ἔντυπα πού σμίγουν τὴν «ουφολογία» καὶ τὸ «ἐλλαδεμπόριο» μὲ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὴν συνωμοσιολογία μὲ θέματα ἐθνικοῦ περιεχομένου. Ἄρα ἡ μόνη ὁδὸς κατ' ἐμέ πού προσφέρεται, εἶναι ἡ συζήτηση τῶν θεμάτων αὐτῶν μὲ ἀνθρώπους τοῦ «Δ», πού δίδουν μιὰ σοβαρώτερη ὑπόστασι καὶ χροιά μέσα ἀπὸ ἐπιστημονικὲς καὶ οὐχὶ (ὅπως συμβαίνει μὲ ἄλλα «ἐλληνίζοντα» ἔντυπα) ἐμπορικὲς μεθόδους.

Θὰ χαρῶ νὰ ἀκούσω νέα σας σχετικὰ μὲ τὸ ἐρώτημά μου. Καὶ πάλι καλὸ κουράγιο!

Μὲ ἐκτίμησι

Ἀλέξανδρος Ε. Καρατίης

Οἱ ἀσημαντότητες χρίσθηκαν «ἥρωες» τῆς Ρωμιοσύνης

Ἀξιότιμες κ. διευθυντά,

Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς πού διαβάζω τὸ ἔγκριτο περιοδικό σας καὶ πραγματικὰ σὰς συγχαίρω γιὰ τὴν προσπάθεια πού κάνετε νὰ μᾶς δείξετε μιάν

ἄλλη Ἑλλάδα, μιὰ ξεχασμένη Ἑλλάδα, μιὰ Ἑλλάδα πού ἡ συνωμοσία τῆς ντροπῆς καταχωνιάζει, γιὰ νὰ μὴν τὴν δοῦμε, νὰ μὴν τὴν μάθουμε. Ὡστόσο μοῦ κάνει ἐντύπωση ὄχι μόνον ἡ ἀπόκρυψις τῆς

νομὰ ἀποδέκτης τῶν ἀναπόδεικτων θεωριῶν τοῦ Φαμεράνερ καὶ τῶν ὁμοίων του. Ἀναρωτιέμαι, ἐὰν εἶναι ἀρκοῦντος βαθμοῦ ἡ ἀξίωσις τῶν σημερινῶν «Ἑλλήνων» ἀπὸ τοὺς δικούς τους ταγούς, ὅσον ἀφορᾷ στὴ σωστὴ διαχείρισις θεμάτων ὅπως ἡ ὑγεία, ἡ παιδεία, ἡ ἀσφάλεια, ἡ ὀνυμοτομία..., ὥστε νὰ δικαιολογοῦν τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ πολιτισμένου. Κάνω μιὰ κριτικὴ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, τῶν σημερινῶν, καὶ πιστεύω ὅτι ἡ βαθύτατη κρίσις εἶναι μόνον πολιτιστικὴ, δηλαδὴ κρίσις παιδείας. Ὁ «Δαυλὸς» τὸ ἔχει ἐπισημάνει καὶ ἀναλύσει καὶ προσφέρει τὰ ἐπιχειρήματά του ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὸν καλύτερο τρόπο ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ σὲ βάθος. Δὲν θὰ προσπαθίσω καθόλου νὰ ἐμβαθύνω, καθὼς μιὰ τελειῶς ἐπιφανειακὴ ματιὰ πείθει γιὰ τοῦ λόγον τὸ ἀληθές. Πάρτε γιὰ παράδειγμα αὐτὸ πού συμβαίνει καθημερινῶς στοὺς δρόμους. Οὐδεὶς ἤ, γιὰ νὰ εἶμαι δίκαιος, ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων δὲν σέβεται τοὺς κανόνες ὁδικῆς ἀσφάλειας, δὲν σέβεται τοὺς συνανθρώπους του καὶ τελικῶς οὐτε φυσικὰ καὶ τὸν ἑαυτὸ του. Πόσοι ὁδηγοὶ δὲν σταματοῦν στὶς διαβάσεις, ἤ χοροπαίνουν καὶ τόσα ἄλλα, πού παρατηροῦνται σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη τῆς «ἐλληνικῆς» κοινωνίας; Μποροῦμε νὰ χαρακτηρίσουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πολιτισμένους;

Εἴμαστε ὅλοι ὑπεύθυνοι καὶ ἡ ἀστυνομία ἔχει προσαρμοσθῇ ἀπλῶς στὰ «ἐλληνικά» δεδομένα. Μᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ εἰκόνα τῶν δρόμων, ὅπου εἶναι σχεδὸν ὅλα ἀνεξέλεγκτα, κακοφτιαγμένα, κακοεφαρμοσμένα; Τί κάνουμε γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ ποιὸν ζητήσαμε τὸ λόγο; Ἐπειδὴ μιμούμαστε σὲ μερικὰ πράγματα τοὺς ξένους καὶ ἐπειδὴ τυπικῶς εἴμαστε μέλη τῶν σύγχρονων δυτικο-ευρωπαϊκῶν σχηματισμῶν, δὲν σημαίνει ὅτι εἴμαστε καὶ μέτοχοι τοῦ πολιτι-

ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ἡ διαστρέβλωσις τῆς νεωτέρας. Καὶ γὰρ νὰ γίνω πὺδ σαφές, δέλω νὰ γίνεταί προσπάθεια προδοτικῆς ἀτόμων χαμηλοῦ ἐπίπεδου ἢ ἀσημάντου ἀξίας καὶ ἀντιθέτως νὰ παρασιωποῦνται ἄτομα, πού πραγματικά συνέβαλαν στὴν ἐξύψωσιν αὐτοῦ τοῦ τόπου. Π.χ. στήθηκε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀρη Βελουχιώτη, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἦτο φυγόδικος τοῦ ποινικοῦ δικαίου καὶ ὁ ὁποῖος, ἀπ' ὅπου πέρασε μετὰ σὰν ἀρχηγὸς ἀνταρτικῶν ὁμάδων, ἄφησε πίσω του αἷμα καὶ δάκρυα ὄχι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ τῶν Ἑλλήνων. Στήθηκε τὸ ἄγαλμα τοῦ «στρατηγοῦ» Σαράφης, ἄλλου ἐπίσης «γίγαντος» τῆς νεοελληνικῆς ιστορίας. Ἀλήθεια τί ἔκανε ὁ Σαράφης; Νίκησε τοὺς Ἰταλοὺς; Ἀντέστη τοὺς Γερμανοὺς; Ἔσωσε Ἑλληνας ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῶν Βουλγάρων ἢ τῶν Τούρκων; Ὁχι. Πολέμησε ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, σασσιάζοντας κατὰ τῆς νομίμου ἑλληνικῆς κυβε-

νήσεως τοῦ Γ. Παπανδρέου. Θέλησαν νὰ φτειάξουν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη, ἄλλης μεγάλῃς ἡρωίδος, πού τὸ μόνο ἐπίτευγμά της ἦταν ὅτι στὰ 65 τῆς χρόνια φαινόταν 30.

Καὶ μοῦ κάνει ἐντύπωση καὶ ἀπορῶ: Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι Ἑλληνες, πὺν προσέφεραν στὸν τόπο, ὥστε νὰ εἶναι ἄξιοι μᾶς τέτοιαις τιμῇς; Ὁ στρατηγὸς τῆς νίκης τοῦ 1940 Κατσιμήτρος, ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς μάχης τῆς Ἡπείρου, δὲν ἀξίζει τίποτε; Ἐνας Μπακόπουλος, πὺν μὲ μίαν μεραρχία ἀπηγόρευσε ἐπὶ διήμερον τοὺς Γερμανοὺς τὴν εἴσοδο στὴν Μακεδονία, πρέπει νὰ μείνῃ ἄγνωστος; Ὁ Τσιγάντης; Ὁ ἡρωϊκὸς κυβερνήτης τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ «Βασίλισσα Ὀλγα» πλωτάρχης Πλέσσας κ.λπ., κ.λπ.

Μετὰ τιμῆς

Ἀγγελος Μουρελάτος

Παλαιὸ Φάληρο

Ἡ λησμονημένη ἐπέτειος τοῦ «Ἑπους τῶν Ὀχυρῶν»

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Στὶς 6 Ἀπριλίου λίγοι ἀνθρωποι, λίγοι Ἑλληνες, ὑπερπηδώντας προβλήματα ἡλικίας ἀλλὰ καὶ προβλήματα ἀπὸ ἀντίξοες καιρικὲς συνθήκες, συγκεντρώθηκαν κάπου ἐκεῖ πάνω στὴν Βόρεια Μακεδονία, σὲ κάποια ἀπὸ τὰ ὄχυρά τῆς «Γραμμῆς Μεταξᾶ», γὰρ νὰ ἐορτάσουν μία ἐπέτειο καὶ νὰ ἀποτίσουν φόρο τιμῆς σὲ ἐκείνους πού, ἀψηφώντας τὴν τελειότερη πολεμικὴ μηχανὴ πού εἶχε γνωρίσει ἔως τότε ὁ κόσμος, ἔδωσαν ὅ,τι πὺ πολῦτιμο εἶχαν

γὰρ τὴν πατρίδα, γράφοντας μὲ τὸ αἷμα τους αὐτὸ πὺν ὀνομάστηκε τότε «Τὸ Ἑπος τῶν Ὀχυρῶν». Αὐτοὶ πὺν πῆγαν ἐκεῖ, Ἑλληνες ἀπὸ ἐκείνη τὴν... «ὀλίγη Ἑλλάδα πὺν μᾶς ἔχει... ἀπομένει», πῆγαν γὰρ νὰ ἀφήσουν μερικὰ λουλούδια καὶ νὰ τραγουδήσουν τὸν ἐθνικὸ μας ὕμνο· καὶ δέβαια μὲ τὴν παντελὴ καὶ σκόπιμη, πιστεῦω, ἀπουσία ἐκείνων τῶν λαλίστατων καὶ ἀνεκδιήγητων «ἐπισήμων».

Πιστεῦω, ὅτι ὁ «Δαυλός», πιστὸς στὴν πορεία τῆς πρωτοποριακῆς ἐρευνας πὺν ἔχει χαράξει, θὰ

σμοῦ τους, πόσο μᾶλλον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων σφετεριζόμαστε τὸ ὄνομα. Ἀν θέλουμε νὰ μοιάσουμε τῶν Δυτικο-ευρωπαίων στὸν πολιτισμὸ τους, ἄς νιοθετήσουμε τὰ θετικά τους στοιχεῖα καὶ ὄχι τὰ ἀρνητικά τους, ὅπως ἔχει συμβῆ πρακτικῶς. Ἀς τοὺς μοιάσουμε στὸν τομέα τῆς ὑγείας, στὴν ρυμοτομία, στοὺς δρόμους, στὰ πάρκα - κήπους, στὸ πρᾶσινο τῶν πόλεων τους, στὴν ἀνάληψη εὐθυνῶν, στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες· καὶ ἄς ἀποβάλλουμε τὰ ναρκωτικά, τὴν στυνγὴ ἀστικοποίηση, τὴν ἄκρατη μόλυνση, τὴν ἀλλοτρίωση καὶ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τίς ἱστορικὲς παραδοσιακὲς ἰδιαιτερότητές μας. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀπλᾶ καθημερινὰ φαινόμενα ὅπως ἀπόδοση λαθῶν στοὺς ἄλλους, ἀνευθυνότητα, μὴ ὑπαρξὴ αὐτοκριτικῆς δεικνύουν τὴν βαθύτατη κρίση τοῦ Νεοέλληνα καὶ δὲν ὁδηγοῦν πονθενά. Ὅποιος δὲν συνειδητοποιεῖ τὰ λάθη του, τὸ ποιὸς εἶναι, τί μπορεῖ καὶ τί ὀφείλει νὰ κάνῃ, δὲν θὰ διορθώσῃ ποτὲ καὶ τίποτε.

Οἱ ὁποιοὶδήποτε Ἀλβανοί, Βρεταννοί, Σουηδοί, Ἀμερικάνοι, Ἀφρικάνοι, Ἑβραῖοι ὁποιαδήποτε πλεονεκτήματα ἢ μειονεκτήματα καὶ ἂν ἔχουν, εἶναι δική τους ὑπόθεση. Οἱ Νεοέλληνες τί κάνουμε; Γὰρ μὲνα προσωπικῶς ἴσως καὶ νὰ μὴν ἀξίξῃ νὰ φέρουμε τὸ ὄνομα Ἑλλήνες.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς
Λάζαρος Φωτιάδης
Καβάλα

μπορούσε νὰ συμπεριλάβῃ σὲ κάποια ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ μιᾶς ἱστορικῆς ἀναδρομῆς σὲ ἐκεῖνα τὰ γεγονότα, ποὺ σημάδεψαν γιὰ πάντα τὴν νεώτερη ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου. Γιατὶ ἀλήθεια πόσοι ἀπὸ

τοὺς νεώτερους Ἕλληνες γνωρίζουν, τί ἀκριθῶς συνέβη τότε ἐκεῖ;

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία
Χρήστος Μ. Τουλῆς

Ἡ μοῖρα τῶν Πάρρυ καὶ Βέντρης – ἀλλὰ καὶ τῶν Χήθ καὶ Χάνσον;

Ἀγαπητοὶ φίλοι,
Σ' ἔνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τεύχη σας, στὴν «Κίνηση τῶν Ἰδεῶν» ἀναφέρατε τὸ διδλίο τῶν δύο Ἀμερικάνων καθηγητῶν «Ποίος σκότωσε τὸν Ὅμηρο». Μὲ μεγάλη χαρὰ τὸ δρῆκα σ' ἕνα κοντινὸ βιβλιοπωλεῖο, ἐδῶ στὸ Silicon Valley. Μέσα στὶς πρῶτες εἴκοσι σελίδες ὁ ἀναγνώστης πληροφορεῖται ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὅτι ὁ Σλήμαν (Τροία), Parry (Ἰλιάδα) καὶ ὁ Ventris (Γραμμικὴ) ἐργάστηκαν μὲ ἀνιδιοτέλεια, ἀγάπη καὶ ἱκανότητα. Ὁ καθένας τοὺς ἐπεξέτεινε τὰ ἱστορικὰ ἐλληνικά σύνορα κατὰ δύο ἢ τρεῖς φορές.

Οἱ δύο ὅμως τελευταῖοι, δηλαδὴ ὁ Parry καὶ ὁ Ventris, ὁ πρῶτος στὰ 33 καὶ ὁ δεῦτερος στὰ 34 χρόνια τοῦ ἐχάσαν τὴ ζωὴ τοὺς ὄχι ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Ὁ μὲν Parry βρέθηκε σκοτωμένος σὲ ἕνα μοτὲλ στὸ Λὸς Ἀντζελες μὲ ἕνα πιστόλι δίπλα τοῦ καὶ χωρὶς ἕνα σημεῖωμα γιὰ αὐτοκτονία, ὁ δὲ Ventris σκοτώθηκε σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα.

Στὸν πρόλογο τοῦλάχιστον οἱ δύο ἀκαδημαῖκοι

συγγραφεῖς Χάνσον καὶ Χήθ διατρανώνουν σελίδα πρὸς σελίδα, πόσο πολὺ τοὺς πολέμησε τὸ σύστημα ἀκόμα καὶ μέσα ἀπὸ τὸ τμήμα τῶν κλασικῶν σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφόρνιας. Ἐμεῖς τοῦλάχιστον ποὺ μένομε ἐδῶ γνωρίζουμε γιὰ τὴν ἀνώτατη φήμη ποὺ ἔχει. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν συσχετίσωμε τὰ δύο προαναφερθέντα περιστατικὰ μὲ τὴν συνωμοσίαν νὰ σταματήσουν τὸ περαιοτέρω ἔργο τοὺς. Αὐτοὶ οἱ θαρραλεοὶ Ἕλληνες μὲ τὰ ξένα ὀνόματα μὲ ἔχουν φέρεῖ πιὸ κοντὰ στὸν «Δαυλὸ», ὁ ὁποῖος μέσα ἀπὸ τὶς ἐρευνές του τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀκούραστα, ὅτι ὁ Ἕλληνας Πολιτισμὸς ἔχει ὑποφέρει τόσα πολλὰ ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊο-χριστιανισμό. Ἀραγε πόσοι Ἕλληνες θὰ ξυπνήσουν, γιὰ νὰ βρεθοῦν σύμμαχοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ τόσο πολὺ ἔχουμε ἀνάγκη;

Εἰλικρινὰ
Μιχάλης Πνευματικὸς
Ν. Ὑόρκη

Διαστρέβλωση τῆς Ἱστορίας «λογοτεχνικῇ ἀδείᾳ»

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,
Μὲ τίτλο «Ξανθίππη» καὶ ὑπότιτλο «Ἡ σύντροφος τοῦ Σωκράτη» καὶ τὴ διευκρίνιση «Ἱστορικὸ μυθιστόρημα» κυκλοφορεῖ ἕνα διδλίο τοῦ κ. Gerald Messadié. Στόχος του: ἡ ὕβρις.

Τὸ ἐν λόγω διδλίο ἀναφέρεται στὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ καί, ὅπως ὁ συγγραφέας μᾶς ἐξομολογεῖται στὸν ἐπίλογό του, ὁ λόγος ποὺ διάλεξε αὐτὸ τὸ θέμα ἦταν ὅτι, ἐνῶ γνωρίζουμε πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἐλληνιστὲς καὶ ἀρχαιολόγους, «ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ προσδιορίσουμε τὴν ταυτότητα ὅσων ἀναφέρονται στοὺς πλατωνικοὺς διαλόγους» (σελ. 438), δὲν γνωρίζουμε σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὴν καθημερινὴ τοὺς ζωὴ.

Ἀναλογιζόμενος λοιπὸν ὁ κ. Μεσσατιέ, πῶς θὰ ἦταν ἡ Ἑλλάδα τῆς καθημερινότητος στὴν ἀναφερόμενη ἐποχὴ καθὼς καὶ ἡ ἐνδότερη ζωὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀφήνει ἐξέφρενη τὴν φαντασία του, γιὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ μία «χειροαφετημένη» Ξανθίππη, ποὺ ἀπὸ τὴν μιὰ τὸ παίξει Σέρλοκ Χόλμς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη παρηγορεῖ τὸν ἄνδρα της, ὅταν ὁ ἀγαπημένος του Ἀλκιβιάδης παρεκτρέπεται. Ἐπιστρατεύεται ὁ – κατὰ τὴν γνώμη του – φι-

λέλληνας Ζεράλ, γιὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ τί αἰσθήματα μπορεῖ νὰ διακατεῖχαν τὸν Σωκράτη, ὅταν «ὁ Ἀλκιβιάδης ἔγραψε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μαῦρες σελίδες τῆς παγκόσμιας ἀτιμίας», ἢ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ, γιατί «ἡ σχέση ἀνάμεσά τους ἦταν ἀσυνήθιστη, καθὼς ὁ φιλόσοφος ἦταν δάσκαλος καὶ ἐραστὴς τοῦ πολιτικοῦ» (σελ. 438, 439). Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ποὺ τόσο τοὺς ἀγαπᾷ ὁ κ. Μεσσατιέ, «ἦσαν ἔκφυλοι καὶ ὁμοφυλόφιλοι». Γιὰ τὸν Σοφοκλῆ ἐπὶ παραδείγματι θγάξει διφορούμενο χρησμοῦ ἐνδεικτικὸ συμπέρασμα: «Ἡ Ἀθήνα ἦταν γεμάτη ὁμοφους νεαροῦς, ὅπως πολὺ καλὰ γινώριζε ὁ Σοφοκλῆς, ποὺ ἦταν λάτρης τους». Ὅλοι τοὺς τυχοδιῶκτες ἀριστοκράτες, ποὺ μέσα στὶς κρασοκατανύξεις τοὺς φιλοσοφοῦσαν καὶ δολοπλοκοῦσαν, ἐρωτεύονταν καὶ ὠργιάζαν.

Ὁ μεταφραστὴς κ. Α. Φιλιππαῖος μὲ τὴ σειρά του μᾶς θγαίνει βασιλικώτερος τοῦ βασιλέως καὶ προσπαθεῖ νὰ ἱστοριοποιήσῃ τὴν ἄλφα ἢ δῆτα ἀφήγησιν, ἀναφερόμενος πολλὰς φορές σὲ ἄσχετες σημειώσεις καὶ περιγραφίαι, προκειμένου νὰ «μπογιατίσῃ» τὰ γραφόμενα καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἱστορικὸ ὑπόδαθρο.

Ἐπὶ τὴν μάσκα λοιπὸν τοῦ ἱστορικοῦ μυθιστορήματος καὶ ἀφήνοντας ἀχαλίνωτη τὴν μακιαβελίστικη φαντασία του ὁ κ. Μεσσαντιέ ρίχνει «ἀπλετο» φῶς στὰ αἶτια θανάτου τοῦ μεγάλου σοφοῦ: Μὲ τὸ στόμα τοῦ Διογένη κάνει τὴν ἀποκάλυψη, ὅτι ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ ἡ κατοπινὴ ἀπογοήτευση – γιὰ τὴν ὀψιμὴ ἐφιαλτικὴ συμπεριφορὰ του – ἦταν ἐκεῖνα ποὺ τὸν ἔκαναν ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀφήνοντας νὰ τὸν καταδικάσουν καὶ νὰ πιῇ τὸ κώνειο!!! «...ἔπειτα κατάλαβε ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης ἦταν ἕνας ἀλήτης, καὶ ἄφησε νὰ τὸν δικάσουν...» (σελ. 432).

Δὲν ἔχει ἐνδοσιαμοὺς ἢ ἀμφιβολίες γιὰ τὸ ποιὸς ἦταν ὁ Σωκράτης. Μᾶς τὸ γράφει κατηγορηματικὰ στὴν σελ. 442: «Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ Ξανθίππη, σύζυγος ἐνὸς ὁμοφυλόφιλου...». Φθάνοντας στὴν τελευταία σελίδα τοῦ πνευματικοῦ του τέκνου ὁ κ.

Μεσσαντιέ φθάνει καὶ στὸ κορύφωμα τῆς θαρσύντητας, ὅταν ἀναιδέστατα μᾶς ἐξηγεῖ. «Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ εὐκολὰ νὰ μαντέψῃ τίς πηγές μου: ἡ Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδη, τὰ Ἑλληνικά τοῦ Ξενοφώντα, οἱ πλατωνικοὶ διάλογοι φυσικὰ καὶ οἱ Βίοι Παράλληλοι τοῦ Πλουτάρχου» (σελ. 450).

Τί πιὸ βαρυσήμαντη δὴλωση θὰ μπορούσε νὰ ἐπικαλεσθῇ, γιὰ ν' ἀληθοφανέσουν τὰ ψεῦδη του καὶ νὰ πλάσῃ τὸν λίδελλό του σὰν ἱστορικὸ μυθιστόρημα; Μόνο ποὺ ὁ Ζεράλ, λαλίστατος, «ἐσχυνᾷ» νὰ μᾶς ὑποδείξῃ σὲ ποῖα παράγραφο τῶν διδλίων ποὺ ἐπικαλεῖται, διάβασε αὐτὰ ποὺ ἀφηγεῖται.

Μὲ ἐκτίμηση
Γ. Βουρνέλης
Ζυρίχη, Ἑλβετία

Ἡ σύγχυση μεταξὺ τῶν «πιστεύω» καὶ τοῦ Λόγου

Κύριε διευθυντά

Διάβασα στὸ τεῦχος Φεβρουαρίου (242) τὸ γράμμα τοῦ Φυσικοῦ Πάνου Τσουρούτα καὶ ἐνίωσα μὴ μεγάλη ἀπογοήτευση γιὰ τὴν πλάνη ποὺ μπορεῖ νὰ διακατέχῃ ἕναν ἄνθρωπο τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν. Χωρὶς νὰ εἶμαι παντογνώστης ἢ εἰδήμονας, θὰ ἤθελα νὰ δώσω μὴ δική μου ἀπάντηση, ἀν καὶ διαισθάνωμαι, πὼς θὰ ὑπάρξουν κι ἄλλες. Κατ' ἀρχὰς δὲν καταλαβαίνω, γιατί δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ θεωροῦμε τὸν Χριστιανισμό ὡς ἑβραϊκὸ κατασκευάσμα, τὴ στιγμή ποὺ οἱ ρίζες του εἶναι καθαρὰ ἑβραϊκές (Παλαιὰ Διαθήκη) καὶ ὁ «ἰδρυτής» του εἶναι Ἐδραῖος ραββῖνος, ποὺ γεννήθηκε καὶ δίδαξε στὴν Ἰουδαία, ἀπευθυνόμενος σὲ Ἐβραίους. Φυσικὰ στόχος του δὲν εἶναι αὐτὸς καθ' αὐτὸς ἢ καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ ἡ κατάκτηση ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Ἀπλὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπίτευξή του εἶναι ἡ ἐξάλειψη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τρόπου σκέψης. Δὲν κατάλαβα ἐπίσης, πὼς οἱ Ἐβραῖοι συνέβαλαν τὰ μέγιστα στὴν ἄλωση τῆς Πόλης. Ἀπ' ὅ,τι ξέρω, πρωτεργάτης τῆς ἄλωσης ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρῶπων Γεώργιος Σχολάριος, γνωστὸς καὶ ὡς Πατριάρχης Γεννάδιος. Αὐτὸς καὶ οἱ ρασοφόροι ποὺ προπαγάνδιζαν τὴν πώση τῆς Πόλης («εἶναι θέλημα Θεοῦ ἢ Πόλη νὰ τουρκενῇ», «κάλλιο τουρμπάνι Τούρκικο παρὰ καλύπτρα λατινικὴ» κ.λπ.) ἄνοιξαν τὴν κρίσιμη στιγμή τὴν κερκόπορτα. Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῶν παραπάνω σίγουρα εἶναι τὸ ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωση ὁ Μωάμεθ Β' ἔκανε τὸν Γεννάδιο πατριάρχη... Ἀκόμη «ὁ ἔχθρὸς τοῦ ἔχθρου...» δὲν εἶναι ἀπαραίτητα φίλος μας, ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἱστορία τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ (δύων) τῶν ἐθνικῶν θρησκειῶν,

εἰδικὰ τοὺς 40-60 αἰῶνα μ.Χ. ἀλλὰ καὶ ἡ στάση τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας, τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 ἀκόμα καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἀπριλιανῆς δικτατορίας. Ὅσο γιὰ τὴν «Σατανολατρία» ἐπιτρέψτε μου νὰ τὴν θεωρήσω σὰν ἕνα ἀκόμα τέχνασμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, γιὰ νὰ συσπειρώσῃ περισσότερο τοὺς πιστοὺς του. Ἐξάλλου εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ «Σατανᾶς» ἢ «Διάβολος» εἶναι ἐπινόηση τῆς Π. Διαθήκης.

Ὅσο γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνωστου Θεοῦ, πολὺ θὰ ἤθελε ὁ Παῦλος καὶ οἱ λοιποὶ χριστιανοὶ νὰ ἦταν ἀφιερῶμενὸν στὸν Ἰησοῦ! Ὅμως ἦταν ἀπλὰ κάποιοι ὁμοῖοι στὰ ἑλληνικὰ λιμάνια, ὥστε οἱ ξένοι ναυτικοί, ποὺ ἀναγκάζονταν νὰ μείνουν γιὰ πολὺ καιρὸ ἐκεῖ, νὰ ἔχουν ἕναν τόπο, γιὰ νὰ τελέσουν τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα. Συγκρίνετε τώρα αὐτὴ τὴν πνευματικὴ φιλοξενία τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴ μισαλλοδοξία τῶν Χριστιανῶν ἀκόμα καὶ ἀπέναντι σὲ ὁμόθρησκούς τους, διαφορετικοῦ δόγματος. Χώρια ποὺ δὲν κήρυξε ἐκεῖ ὁ Παῦλος, ἀλλὰ (ὑποτίθεται) στὸν Ἀρειο Πάγο «κατὰ τὰς γραφάς», ὅπου γέλασε ὁ κάθε πικραμένος... Ἐνα ἄλλο «κεντρικὸ σημεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας», ποὺ δὲν ἔχω ἀκόμα καταλάβει παρὰ τὴν πολὺχρονη ἐνασχόλησή μου μὲ τὸν χριστιανισμό (θέλοντας καὶ μὴ), εἶναι: ἀπὸ τί τελικὰ θὰ πρέπει νὰ σώσουμε τὴν ψυχὴ μας; Γιατί εἴμαστε ντὲ καὶ καλὰ ὄλοι «ἁμαρτωλοὶ» μὲ τὸ ποὺ γεννώμαστε; Γιατί σὲ τελικὴ ἀνάληψη ἢ ἴδια ἢ ζωὴ καὶ ἡ φύση μας νὰ εἶναι κάτι, ἀπὸ τὸ ὅποιο θὰ πρέπει νὰ «γλυτώσουμε», νὰ «σωθοῦμε»;

Φιλικὰ
Γιάννης Φώτης
Ν. Σμύρνη

ΥΠΗΡΞΕ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΞΕΡΞΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;

Οί αποκαλύψεις της Παλαιᾶς Διαθήκης

Τὰ γεγονότα πού συνέβησαν στήν Περσικήν αὐτοκρατορία γύρω στο 485 - 483 π.Χ. καί ἐξιστοροῦνται στο βιβλίο τῆς «Ἑσθήρ» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μᾶς δείχνουν τὰ παρασκήνια πού προϋπῆρξαν τῆς περσικῆς ἐπιθέσεως τοῦ Ξέρξη στήν Ἑλλάδα τρία χρόνια μετά, τὸ 480. Εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ ἰσχυροτάτη Περσική αὐτοκρατορία εἶχε πάντοτε συμβούλους Ἕλληνες, κυρίως Ἀθηναίους, Σπαρτιάτες, Μακεδόνες, Ἴωνες, Θρᾷκες κ.ἄ. Ἕνας σημαντικός πρωθυπουργός - ἀντιδασιλεὺς εἶναι ὁ ἀποκαλούμενος στήν Π. Διαθήκη Ἀμάν Ἀμμεδάθου ὁ «Μακεδών» ἢ «Ἀμαληκίτης», ἀνῆκω σέ λαὸ μισητὸ γιὰ τοὺς Ἑβραῖους, πού κατεσφάγη ἀπὸ τοὺς Σαοὺλ καὶ Δαβίδ. Ὁ Ἀμάν παίρνει τὸ ἀξίωμα αὐτὸ γύρω στο 485 μὲ 483 π.Χ. Προηγουμένως τὸν πατέρα τοῦ Ἀμάν εἶχε σφάζει ἰδιοχείρως ὁ προφήτης Σαμουήλ. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τὴν μεγάλη συνωμοσία μὲ τελικὴ κατάληξη τὴν δολοφονία ἐβδομήντα πέντε χιλιάδων περίπου ἀνθρώπων, ὅπως τὴν ἐξιστορεῖ τὸ βιβλίο τῆς Π. Διαθήκης.

Ὁ Ἀσσουνήρης ἢ Ἀχασβερός (= Ξέρξης Α', 485-465), ὁ παντοδύναμος αὐτοκράτωρ τῆς ἀχανοῦς Περσικῆς αὐτοκρατορίας, ἀποφασίζει τὴν καθάρωση τῆς συζύγου του Ἀστὶν ἀπ' τὸ ἀξίωμα τῆς βασίλισσας γιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή. Ὁ Ξέρξης ζητᾷ ἀπ' τοὺς συμβούλους του τὴν προκήρυξη διαγωνισμοῦ στήν πρωτεύουσα Σοῦσα μὲ νεαρὲς παρθένες ἀπ' ὁλόκληρη τὴν ἐπικράτεια, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὴν ὁμορφότερη γιὰ σύζυγό του καὶ βασίλισσα.

Τότε στὰ Σοῦσα ἐμφανίζεται ὁ Ἰουδαῖος Μαρδοχαῖος ἐκ τῆς φυλῆς Βενιαμίν, ὁ ὁποῖος παραδίδεται ὡς αἰχμάλωτος δοῦλος στήν περσικὴ φρουρὰ ἀπ' τοὺς στρατιῶτες τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσωρος τοῦ Βαβυλωνίου μαζί μὲ ἄλλους συμπατριῶτες του. Ὁ Μαρδοχαῖος διαλέγοντας τὴν ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς φυλῆς του, τὴν συγγενή του Ἑσθήρ, τὴν προετοιμάζει, γιὰ νὰ τὴν στείλῃ στὸν διαγωνισμό. Πρόκειται γιὰ μιὰ συνταγὴ ἄκρως ἐπιτυχή, πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι στὸ παρελθόν.

Ὁ δόλος ἀποκαλύπτεται στὸ κεφάλαιο 6', παρ. 10 καὶ 20, ὅπου διαβάζουμε: «Ἡ Ἑσθήρ δὲν ἐφάνερωσεν τὴν συγγένειαν αὐτῆς οὔτε τὸν λαὸν αὐτῆς, καθὼς προσέταξεν εἰς αὐτὴν ὁ Μαρδοχαῖος· διότι ἡ Ἑσθήρ ἔκαμνε τὴν προσταγὴν τοῦ Μαρδοχαίου, καθὼς ἀντερέφετο πλησίον αὐτοῦ». Ἡ συγκάλυψη τῆς συγγένειας τῆς Ἑσθήρ μὲ τὸν Μαρδοχαῖο καὶ τῆς ἐβραϊκῆς καταγωγῆς τῆς ἔγινε, διότι οἱ Ἑβραῖοι τελοῦσαν ὑπὸ περιορισμὸν μέσα στήν Περσικήν αὐτοκρατορία καὶ συ-

νέβη τὸ τοιοῦτον, διότι εὐρίσκονταν σὲ πόλεμο μὲ τοὺς Βαβυλωνίους, τοὺς συμμάχους τῶν Περσῶν. Τυπικῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ μετᾶσχη μία Ἑβραία στὸν διαγωνισμό.

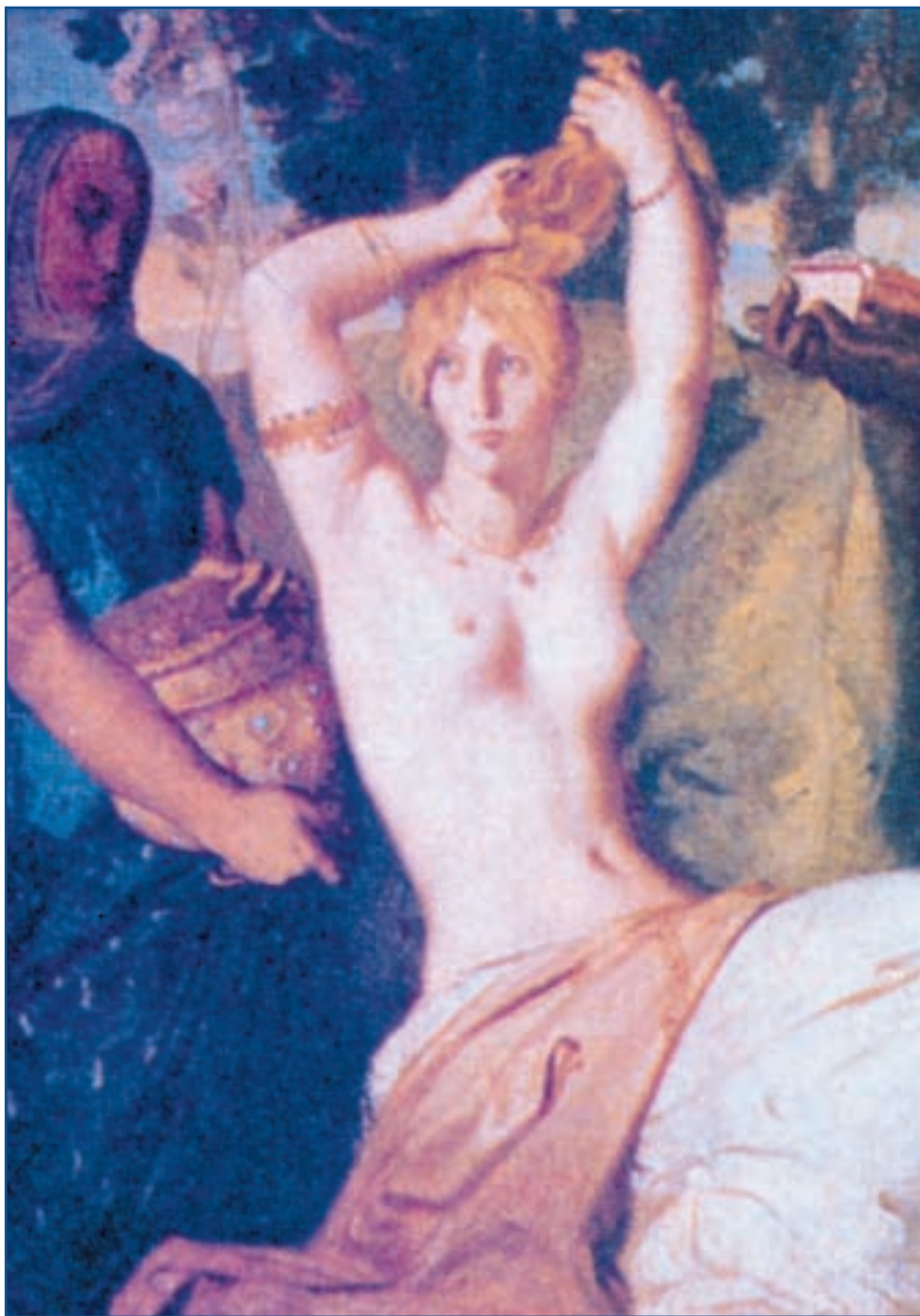
Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ κάτω ἀπὸ περίεργες συνθήκες ὁ Ξέρξης ἀποφασίζει ὕστερα ἀπὸ ἐννέα μῆνες προετοιμασιῶν νὰ διαλέξῃ ὡς σύζυγό του καὶ βασίλισσα τὴν Ἑσθήρ. Εἶναι μεγάλη στιγμή γιὰ τοὺς Ἑβραίους: ὁ Μαρδοχαῖος μπαίνει στὸ παλάτι ὡς συγγενῆς τῆς Ἑσθήρ καὶ ἀρχίζει τὴ δράση του.

Ἡ σφαγὴ 70.000 φίλων τοῦ Ἀμάν

Εκινᾷ μὲ ἐντολὴ ἐκτελέσεως τῶν εὐνούχων τοῦ παλατιοῦ Βιχθάν καὶ Θερές. Προφανῶς ἦταν ἄτομα μὴ ἀρεστὰ στοὺς Ἑβραίους γιὰ ἄγνωστους λόγους. Ὁ Μαρδοχαῖος ὀνειρεύεται νὰ κυβερνήσῃ οὐσιαστικῶς τὴν αὐτοκρατορία· ὅμως ἓνα ἀπρόοπτο ἀλλάζει τὰ δεδομένα (κεφ. γ', παρ. 1): *«Μετὰ τὰ πραγματά ταῦτα ἐμεγάλυνεν ὁ βασιλεὺς Ἀσσουνήρης τὸν Ἀμάν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμμεδάθου τοῦ Ἀγαγίτου καὶ ὕψωσεν αὐτόν, καὶ ἔθεσε τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπεράνω πάντων τῶν ἀρχόντων τῶν περὶ αὐτόν. Καὶ πάντες οἱ δοῦλοι τοῦ βασιλέως οἱ ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ ἔκλινον καὶ προσεκύνουν τὸν Ἀμάν· διότι οὕτω προσέταξεν ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ. Ὁ Μαρδοχαῖος ὅμως δὲν ἔκλινε καὶ δὲν προσεκύνει αὐτόν»*. Ἕνας μισητὸς ἐχθρὸς τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἀμάν ὁ Μακεδών, ἀντιβασιλεύς. Ἀναγκάζεται τότε ὁ Μαρδοχαῖος νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἐθνικότητά του (κεφ. γ', παρ. 5-6): *«...διότι εἶχε φανερώσει πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἦτο Ἰουδαῖος. Καὶ τότε ὁ Ἀμάν εἶδεν ὅτι ὁ Μαρδοχαῖος δὲν ἔκλινε καὶ δὲν προσεκύνει αὐτόν, ἐνεπλήσθη θυμοῦ...»*. Προφανῶς ὁ Ἀμάν ἀντιλαμβανόμενος τὸ μέγεθος τῆς ἰουδαϊκῆς συνωμοσίας, ποὺ σκόπευε νὰ κυβερνήσῃ τὸ ὑπερμέγεθες κράτος μέσω μιᾶς Ἑβραίας μὲ τὸ ἑβραϊκὸ ἱερατεῖο, θορυβήθηκε. Ὁ Ἀμάν παίρνει γρήγορα ἀποφάσεις (κεφ. γ', παρ. 6): *«Καὶ ἐστοχάσθη ταπεινόν, νὰ δάλῃ χεῖρα ἐπὶ μόνον τὸν Μαρδοχαῖον· διότι εἶχον φανερώσει πρὸς αὐτόν τὸν λαὸν τοῦ Μαρδοχαίου, ὅθεν ἐζήτηί ὁ Ἀμάν νὰ ἀφανίσῃ πάντας τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ἐν παντὶ τῷ βασιλείῳ τοῦ Ἀσσουνήρου, τὸν λαὸν τοῦ Μαρδοχαίου»*.

Ὁ Ἀμάν εἰσηγεῖται στὸν Ξέρξη γιὰ τὸν λαὸ τῆς ἐρήμου (κεφ. γ', παρ. 8): *«...οἱ νόμοι αὐτῶν διάφοροι τῶν νόμων πάντων τῶν λαῶν καὶ δὲν φυλάττουσι τοὺς νόμους τοῦ βασιλέως...»* (κάτι τὸ ὁποῖο συνεχίζουν νὰ πράττουν οἱ Ἑβραῖοι μέχρι σήμερα). Ὁ Ξέρξης συνειδητοποιώντας τὸν κίνδυνο ἐξουσιοδοτεῖ τὸν Ἀμάν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν σκέψιν του (κεφ. γ', παρ. 13): *«Καὶ ἐστάλῃσαν γράμματα διὰ ταχυδρόμων εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλέως, διὰ νὰ ἀφανίσωσι, νὰ φονεύσωσι καὶ νὰ ἐξολοθρεύσωσι πάντας τοὺς Ἰουδαίους»*. Ἀκολουθεῖ τραγέλαφος: Ὁ Μαρδοχαῖος μαθαίνοντας τὴν ἀπόφαση καλεῖ τοὺς λοιποὺς συνωμότες συμπατριῶτες του, μαζεύονται στὸ μέσον τῆς πόλεως τῶν Σούσων, ἐνδύονται σάκκους καὶ κλαίουں καὶ ὀδύρονται γιὰ ὥρες ἀτέλειωτες. Ἀκολουθεῖ συνεννόηση μέσω γραμμάτων μεταξὺ Ἑσθήρ καὶ Μαρδοχαίου, ὥσπου ἡ βασίλισσα ἀποφασίζει νὰ πάῃ στὸν Ξέρξη καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ τὴν ἀναστολὴ τῆς ποινῆς. Ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἡ Ἑσθήρ τὴν ἐπομένη συναντᾷ τὸν Ξέρξη καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ συγκαλέσῃ συ-

«Ὁ καλλωπισμὸς τῆς Ἑσθῆρ» (προτοῦ τὴν «πασσάρη» ὁ συγγενὴς τῆς Μαρδοχαΐος στὸν Ξέρξη, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ ἐνεργούμενό του, ὅπως περιγράφεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη). Ἔργο τοῦ Τεοντόρ Σασεριώ, 1841. (Μουσεῖο Λούδρου, Παρίσι.)

μπόσιο, γιὰ νὰ μιλήσῃ στὸν Ἀμάν. Πηγαίνοντας ὁ Ἀμάν μαζί με τὴν γυναῖκα του Ζερὲς στὸ παλάτι συναντᾷ μέσα τὸν Μαρδοχαῖο. Ἀποφασίζει νὰ τὸν ἐκτελέσῃ, ἀντιλαμβανόμενος τὸν κίνδυνο. Περιέργως καταστάσεις ἀκολουθοῦν. Ὁ Μαρδοχαῖος ἀναγνωρίζεται ὡς καλὸς ἄνθρωπος ἀπ' τὸν βασιλιά, στέφεται μετὰ τὸ ἀνώτατο ἀξίωμα, φορᾷ βασιλική στολή καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀμάν ἀναγκάζεται νὰ τὸν τιμήσῃ.

Τὴν ἐπομένη στὸ συμπόσιο ἡ κατάσταση ἀλλάζει ὑπὲρ τοῦ Μαρδοχαίου καὶ τῆς Ἑσθήρ. Ἡ βασίλισσα φανερώνει τότε τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς καταγωγῆς της παρουσίᾳ ὄλων. Ὁ Ξέρξης, ἀλλάζοντας στάση, δίνει ἐντολὴ νὰ ἐκτελεστοῦν ὁ Ἀμάν, ἡ σύζυγός του καὶ τὰ δέκα παιδιὰ του.

Ἀντιδρασιλεὺς στὴ θέση του προάγεται ὁ Μαρδοχαῖος. Οἱ Ἑβραῖοι οὐσιαστικῶς κυβεροῦν τὴν αὐτοκρατορία. Τὸ Ἰουδαϊκὸ ἱερατεῖο ἀποφασίζει καὶ ἐκδίδει ἐντολὴ γενοκτονίας ὄλων τῶν ἐχθρῶν τῶν Ἰουδαίων, ὅπου κι ἂν εὐρίσκωνται στὴν αὐτοκρατορία: «...δι' ὧν ἐπέτρεπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατὰ πάσαν πόλιν, νὰ συναχθῶσιν ὑπὲρ τῆς ζωῆς αὐτῶν, νὰ ἀπωλέσωσι καὶ νὰ φονεύσωσι καὶ νὰ ἀφανίσωσι πάσαν τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐπαρχίας τῶν καταθλιβόντων αὐτούς, παιδιά καὶ γυναῖκας καὶ τὰ λάφυρα αὐτῶν νὰ διαρπάσωσιν... καὶ ἡ διαταγὴ ἔγινεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, εὐτυχία καὶ ἡμέρα ἀγαθή. Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν λαῶν τῆς γῆς ἔγιναν Ἰουδαῖοι· διότι ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς...» (κεφ. ζ', παρ. 11 καὶ 17). «Διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων»: φράση ἡ ὁποία σφύζεται μέχρι σήμερα.

Ἡ σφαγὴ ξεκινᾷ: «Καὶ ἐπάταξαν οἱ Ἰουδαῖοι πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν μετὰ πάταγμα ρομφαίας καὶ σφαγὴν καὶ ὄλεθρον καὶ ἔκαμον εἰς τοὺς μισοῦντας αὐτοὺς ὅπως ᾔθελον. Καὶ ἐν Σούσοις τῇ βασιλευσούσῃ ἐφόνευσαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἀπώλεσαν πεντακοσίους ἄνδρας. Καὶ τὸν Φαρσανδαθᾶ, τὸν Δελφῶν, τὸν Ἀσπαθᾶ, τὸν Παραθᾶ, τὸν Ἀδαλίαν, τὸν Ἀριδαθᾶ, τὸν Φαρμασθᾶ, τὸν Ἀρσαῖ, τὸν Ἀριδαῖ, τὸν Βαῖεξαθᾶ, τοὺς δέκα νιούς τοῦ Ἀμάν νιοῦ τοῦ Ἀμμεδαθᾶ τοῦ ἐχθροῦ τῶν Ἰουδαίων». (Παρατηροῦμε ὅτι οἱ ῥίξες τῶν ὀνομάτων τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμάν εἶναι οἱ συνήθεις ἐλληνικῶν ὀνομάτων σὲ παραφθορά.)

Καὶ στὴ συνέχεια (κεφ. θ', § 16). «Οἱ δὲ ἄλλοι Ἰουδαῖοι οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ βασιλέως συνήχθησαν καὶ ἐστάθησαν ὑπὲρ τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ ἔλαβον ἀνάπανσιν ἀπ' τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν καὶ ἐφόνευσαν ἐκ τῶν μισούντων αὐτοὺς ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδας». Οἱ σφαγέντες εἶναι ὅλοι φιλικῶς προσκείμενοι πρὸς τοὺς Ἕλληνες. Οἱ Ἑβραῖοι ἐπανηγύρισαν τὴν γενοκτονία μετὰ συμπόσια καὶ ἐορτές. Καθιέρωσαν τὶς φρικτὲς αὐτὲς ἡμέρες νὰ ἐορτάζωνται μέχρι σήμερα μετὰ τὸ ὄνομα Πουρεῖμ ἢ Φουρεῖμ: «...καὶ οἱ ἡμέραι αὗται νὰ μνημονεύωνται καὶ νὰ φυλάττωνται ἐν πάσῃ γενεᾷ...» (κεφ. θ', παρ. 28).

Ἡ σχέση τοῦ Ἑβραϊσμοῦ μετὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ξέρξη

Στὴ σύγκρουση Ἀμάν - Μαρδοχαίου (Μαρδονίου;) συγκρούεται ὁ Ἕλληνισμὸς τῆς Περσίας μετὰ τὸν Ἑβραϊσμό. Ἀπ' τὴν ἐξουσιαστικὴν θέσιν οἱ Ἑβραῖοι συναποφασίζουν νὰ καταστρέψουν τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἐρώτημα ποὺ τίθεται εἶναι: Θὰ ἐπιτίθεντο οἱ Πέρσες στὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ἦτο πρωθυπουργ-

γός ὁ Ἀμάν; Λογικῶς ὄχι. Ἡ ἔδραιοπερσικὴ συνεργασία πάντως εἶναι ἱστορικὰ διαπιστωμένη καὶ ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς. Ὁ Αἰγύπτιος καθηγητὴς Ἀλῆ Νουρ στὸ ἔργο του «Τὸ Κοράνι καὶ τὸ Βυζάντιον», σελ. 39, ἀναφέρει: «Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ὑπὲρ τῶν Περσῶν...».

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀκολουθώντας τὴν ἴδια γραμμὴ, νὰ συνεξουσιάζουν μεγάλες αὐτοκρατορίες συνωμοτώντας, προσπαθοῦν ἀκατάπανστα νὰ δικαιώσουν τὸ μεγάλο τους ὄνειρο. (Πρβλ. τὴν πλήρη διάδρωση τῆς σημερινῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τῶν ΗΠΑ ἀπὸ τὸ ἑβραϊκὸ «λόμπυ» καὶ τὸ Σιωνισμό· πρβλ. ἐπίσης τὴν ὑπόθεση Κλίντον - Λεδίνσκυ.)

Ἄς μὴν ξεχνοῦμε τὴ δήλωση ἑνὸς ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ἐφιαλτικοῦ 2ου Παγκοσμίου Πολέμου: «Εἶμαι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένος μὲ τὴν Σιωνιστικὴν πολιτικὴν, διότι ἐγὼ ὑπῆρξα ἓνας ἀπ' τοὺς πρωτεργάτες της...» (Οὐΐνστον Τσῶρτσιλ: βλ. Raymon Cartier, «Ἱστορία Β' Π.Π.», σελ. 222, «Ἐπιστολὴ πρὸς Ροῦσδελτ»).

Εἶναι ἄραγε πραγματικότης τὰ λόγια τοῦ Ἑγγλοῦ πολιτικοῦ; Ἄς δοῦμε πῶς τὸν ἐπαληθεύει ὁ πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Ἑβραϊκῶν Κοινοτήτων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀλγερίας σὲ συνέντευξή του στὴν ἐφημερίδα «Le Monde» στίς 12 Μαΐου τοῦ 1970: «Ὁ Ἰουδαϊσμός εἶναι μία κοινότης μὲ πεπρωμένα, ὅπου χάρις εἰς τὴν θρησκευτικὴν της παράδοσιν, τὴν οἰκογενειακὴν συνοχὴν καὶ τὴ διεθνή της ἀλληλοδοθήειαν διαιωνίσθη παρὰ τοὺς διωγμούς ἐπὶ 4.000 ἔτη ἀμόλυντος, διότι θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν της φορέα μιᾶς ἀποστολῆς. Εἶναι αὐτὴ ὅπου τοῦ ἐπέτρυνε νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ἐξαπλώσῃ κατὰ σειρὰν τὸν Χριστιανισμόν, τὸν Μωαμεθανισμόν, τὸ Σοσιαλισμόν, τὸν Κομμουνισμόν καὶ τὴν νέαν Ἀριστεράν. Ἐὰν μία ἀπ' αὐτὰς τὰς καταβολάδας του εἶχε ἐπιτύχει τὴν πλήρη ἐπικράτησίν της εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ Ἰουδαϊσμός θὰ εἶχε ἐξαφανισθῇ. Εἶναι αὐτὸ ὅπου ὀνομάζομεν “ἐρχομόν τοῦ Νέου Μεσσία”, ὅποτε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνουν ἓνας. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ μήτρα θὰ θγάλῃ καὶ ἄλλα ἀκόμη. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ διὰ τὴν προφύλαξίν της ἀπ' τοὺς ἱεροσύλους ἐδημιουργήθη τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπου εἶναι καὶ πρέπει νὰ παραμείνῃ διαφοροετικὸν ἀπ' τ' ἄλλα, ὅσον καὶ ἂν αὐτὸ στοιχίσῃ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους λαούς...».

Ἄς ἑβραϊκὸς λαὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαγκιστρωθῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν τάση καὶ νὰ διαφοροποιηθῇ ἀπὸ τὸν Σιωνισμό – μία τάση, ποὺ ἀπὸ χιλιετίες ἔχει ὡς σταθερὸ ὄραμά της τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν τοῦ παγκοσμίου ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ: «...Καὶ θέλω ἐξολοθρεύσει τὰς πόλεις τῆς γῆς σου, καὶ κατεδαφίσει πάντα τὰ ὀχυρώματά σου. Καὶ θέλω ἐξολοθρεύσει τὰς μαγείας ἀπὸ τῆς χειρός σου· καὶ δὲν θέλεις ἔχει πλέον μάντις. Καὶ θέλω ἐξολοθρεύσει τὰ γλυπτὰ σου καὶ τὰ εἰδωλά σου ἐκ μέσου σου· καὶ δὲν θέλεις λατρεύσει πλέον τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου. Καὶ θέλω ἀνασπάσει τὰ ἄλσῃ σου ἐκ μέσου σου· καὶ θέλω ἀφανίσαι τὰς πόλεις σου. Καὶ θέλω κάμει ἐκδίκησιν μετὰ θυμοῦ καὶ μετ' ὀργῆς ἐπὶ τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια δὲν μὲ εἰσήκουσαν» (Προφῆτης Μιχαίας, κεφ. ε', παρ. 10-15).

Βασίλειος Μαυρομμάτης

«Γίνετε μαστροποὶ τῶν συζύγων σας!»

Ἦς παρακολουθήσωμε ἓνα μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ μεγάλου ἱεράρχη καὶ ἁγίου ἀλλὰ καὶ ἐπίσημου προστάτη τῆς παιδείας τῆς Ρωμοσύνης Ἰωάννη Χρυσοστόμου (γιά τὸν ἀκράϊο μισελληνισμό του βλ. «Δ», τ. 241) «Παραινετικὸς τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς» (ΛΒ', ε' 25) καὶ ὕστερα οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς δγάλουν τὰ δικά τους συμπεράσματα.

«(...) Εἶδες σύνεσιν (Ἀδραάμ) τοῦ δικαίου, πῶς δρῆκε τρόπο ἀπ' τὴν ἐπιβουλή τῶν Αἰγυπτίων ἀνώτερος νὰ γίνη; Ἀναλογίσου τὴν ὑπομονή του καὶ τὸ φιλάγαθον τῆς γυναικὸς τοῦ δικαίου (Ἀδραάμ), ποὺ δὲν θαρσυνόμην νὰ πῇ... ποῖο τὸ ὄφελος τοῦ γάμου, ὅταν πρόκειται στὸ τέλος γι' αὐτὴν καὶ τὴν ὁμορφιά της μέχρι θανάτου νὰ κινδυνεύω; Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶπε... Ἀλλὰ ἓνα μόνο εἶχε κατὰ νοῦν· πῶς θὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον... διὰ τοῦτο λέγει πρὸς αὐτήν: εἰπέ ὅτι ἀδελφή μου εἶσαι· γίνου τῆς σωτηρίας μου ἡ αἰτία. Ἐλεεινὰ τὰ λόγια, πολὺς ὅμως καὶ ὁ φόβος γιὰ τὴν αἰγυπτιακὴ μανία. (Ποῦ δρῆκε ὁ μέγας καὶ χρυσόστομος ἱεράρχης τὴν αἰγυπτιακὴ μανία, μόνο αὐτὸς ξέρει, ἀλλὰ δυστυχῶς πῆρε τὸ μυστικὸ μαζί του...).

»Ἔτσι – συνεχίζει – ὅμως ξέφυγαν τοῦ θανάτου τὴν τυραννία (ἄλλο καὶ τοῦτο...) – γι' αὐτὸ καὶ τὴν μοιχεία τῆς γυναικὸς του ὁ δίκαιος (Ἀδραάμ) προτίμησε νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν μοιχὸ Φαραὼ νὰ ὑπηρετήσῃ, γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὸν θάνατο. Εἶδες σύνδεσμον ἀγάπης ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς; Εἶδες καὶ ἄνδρα, ποὺ δὲν δίστασε νὰ ἐνθαρρύνῃ συμβουλευόντας τὴν γυναικα, ἀλλὰ καὶ γυναικα ποὺ δέχεται τὴν συμβουλή; Δὲν ὑποχωρεῖ (ἢ Σάρα) οὔτε δυσχεραίνει, ἀλλὰ πάντα ποιεῖ (μιλάμε πάντα γιὰ μαστροπεία συζύγου, ὅπως τονίζει ὁ Μ. Καλόπουλος), ὥστε τὸ δρόμα νὰ ξεφύγῃ. (Περί ποίου δράματος ὁμιλεῖ ὁ χειμαρῶδης αὐτὸς ἱερωμένος;). »Ακούσατε, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ μιμηθῆτε τούτων τὴν ὁμόνοια, τῆς ἀγάπης τὸν σύνδεσμον (ἀγάπης σύνδεσμος μὲ μοιχεία εἶναι διδλικὸ ἐφεύρημα: Μ.Κ.), τῆς εὐσέβειας τὴν ἔνταση καὶ τῆς Σάρρας τὴν σωφροσύνη»!!! (Μ' ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ γίνη μιὰ μοιχεία, ἀπαιτεῖται ἔντασις εὐσέβειας καὶ σωφροσύνης γυναικὸς; Νὰ λοιπὸν πόσα ἀγνοοῦμε.)

»Εἶδες τὴν θαυμάσια τούτη γυναικα, ποὺ λάμπουσα ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος ἀλλὰ καὶ τῆς ὀψευς καὶ στὰ ἴχνη (ὑποδείξεις) τοῦ δικαίου (συζύγου της) πορευομένη; Αὐτὴν νὰ μιμῆσθε, γυναῖκες... Τοῦτο εἶναι ἀληθῶς συνοικέσιον μὴ μόνον ἐν ἀνέσει ἀλλὰ καὶ ἐν κινδύνῳ, τοῦτο γνήσιας ἀγάπης τεκμήριον, τοῦτο φιλίας γνώρισμα, ποὺ ἡ ὑπακοή στὴν συμβουλή αὐτὴ τοῦ δικαίου ἐπέδειξε... ὑπὲρ τοῦ δικαίου (Ἀδραάμ) τὴν διάσωση καὶ εἰς μοιχείαν (ἢ Σάρα) ἐαυτὴν ἐξέδωσε καὶ συνουσίας ἀνέχετο θαρραλικῆς (!!!), εἶδες, ἀγαπητέ μου, τὴν εὐμήχανον τοῦ θεοῦ σοφία;».

Εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι, ἐὰν ἓνα τέτοιο ἀθλιολόγημα εὐρίσκετο σὲ κάποιον ἀρχαῖον κείμενον, θὰ εἶχε γραφτῇ ὁλόκληρη πραγματεία ἐναντίον τῶν μισαρῶν... Ἑλλήνων. Εἶναι ὅμως τοῦ «Χρυσόστομου» καὶ ὅλοι ποιοῦν τὴν νήσσα, διότι ἐπὶ πλεον στηρίζεται στὴ «θεοπνευστία» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ποῦ τὴν δρῆκε τὴν «εὐμήχανον θεοῦ σοφία» σὲ ἓνα τόσο ἀπαίσιο καὶ δρώμικο συμβάν, μόνον αὐτὸς ὁ ἔδραμον καὶ ταυτόχρονα μισελληνας ἱερωμένος γνωρίζει.

Διόδωρος Ἀθωνεὺς

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ: Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΔΟΓΜΑ

Πώς τὴν «ἀνακάλυψαν» ξανὰ οἱ Εὐρωπαῖοι

Στὰ πρῶτα τῆς δῆματα ἡ Μαιευτικὴ ἦταν ἀπλὴ μαίευση, δηλαδή βοήθεια πρὸς τὴ γυναῖκα νὰ γεννήσῃ, ποὺ προσφερόταν κατὰ κανόνα ἀπὸ μιὰ μεγαλύτερη σὲ ἡλικία γυναῖκα μὲ ἐμπειρία τοκετοῦ. Γυναῖκα ἦταν καὶ ἡ θεὰ ποὺ συμπαραστεκόταν τὴν ἐπίτοκο καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μυθολογία, ἡ Εἰλείθυια, ποὺ ἡ παράδοση τὴ θέλει νὰ ξεγεννᾷ τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὴ Λητώ (Εἰζ. 1).

Ὁ Ἱπποκράτης (460-370 π.Χ.) πρῶτος στὰ ἔργα του ἔχει ἀσχοληθῇ ἐπιστημονικὰ μὲ τὴν κύηση καὶ τὸν τοκετό. Ἀναφέρεται στὶς περιτυλίξεις τοῦ ὀμφάλιου λώρου, στὸ ἐγκάρσιο σχῆμα τοῦ ἐμβρύου, ὅπου θεραπευτικὰ ἐφαρμόζει τὴ *στροφὴν*, δηλαδή τὸν ἐσωτερικὸ μετασχηματισμό. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωση τοῦ παραμελημένου ἐγκαρσίου σχήματος μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ πρόπτωση τοῦ χειριοῦ ἔξω ἀπὸ τὰ γεννητικὰ ὄργανα ὁ Ἱπποκράτης προτείνει τὴν *ἐγκατατομὴν* ἢ *ἐμβρυνοτομίαν*, ὅπως ὠνομάστηκε ἀργότερα, ποὺ ἐφαρμοζόταν γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μητέρας. Ἐπίσης ὁ Ἱπποκράτης ἀναφέρει τὴν μαῖα ὡς *ὀμφαλοτόμον*. Ἀργότερα ὁ Σωρανὸς ἀπὸ τὴν Ἐφεσο τῆς Ἰωνίας (98-138 μ.Χ.), ποὺ δίκαια θεωρεῖται ὁ πατέρας τῆς Μαιευτικῆς, στὸ τετράτομο σύγγραμμά του «Περὶ γυναικείων παθῶν», στὸ πρῶτο τοῦ βιβλίου «Περὶ τῆς Μαΐας», στὰ κεφάλαια I καὶ II ἀναφέρεται στὸ «*Τίς ἐστὶν ἐπιτήδειος πρὸς τὸ γενέσθαι μαῖα καὶ τίς ἀρίστη μαῖα*». Στὸ δεῦτερο βιβλίο ἀναφέρεται ἀναλυτικὰ στὰ μετὰ τὸν τοκετό καὶ στὴν περιποίηση τοῦ νεογέννητου («*Ἀπότεξις - Ὑγιεινὴ καὶ νόσοι τοῦ βρέφους*».) Χαρακτηριστικὰ στὸ κεφάλαιο XI («*Περὶ τροφῆς*») γράφει, ὅτι ἡ διατροφή τοῦ νεογέννητου τίς δύο πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὸν τοκετό πρέπει νὰ εἶναι μὲ μελόνερο, ἀφοῦ τὸ νερὸ εἶχε βραστῇ πρῶτα. Στὸ τέταρτο βιβλίο («Περὶ τῶν ὑπαγομένων χειρουργίας καὶ φαρμακίας παθῶν»), στὰ κεφάλαια I, II καὶ III περιγράφει τὴ θεραπευτικὴ ἀντιμετώπιση τῆς «*Δυστοκίας*»: «*Πῶς θεραπεύσομεν δυστοκίαν κοινώτερον καὶ ἐπιμέλεια δυστοκίας. Περὶ ἐμβρυνουλκίας καὶ ἐμβρυνοτομίας*».

Ἡ Μαιευτικὴ, ὅπως φαίνεται, ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται ὡς κλάδος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱατρικῆς κυρίως κατὰ τὴν μετα-Ἱπποκρατικὴ περίοδο, περὶ τὸ τέλος τῆς κλασικῆς περιόδου καὶ κυρίως στοὺς Ἑλληνιστικὸς χρόνους ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς ρωμαιοκρατίας, μιὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἱατροὶ ἐθεωροῦντο οἱ καλύτεροί τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Βέβαια τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἱατροὶ ἀσχολοῦνταν μὲ ὅλες τὶς παθήσεις, ὅπου

Εἰκ. 1. Ἡ μαίευση τοῦ Ἀπόλλωνα ἀπὸ τῆς Λητώ στὴ Δῆλο πάνω σὲ μαιευτικὸ δίφρο – σύνεργο τῆς πανάρχαιας ἐλληνικῆς μαιευτικῆς. (Εὐφρονόμοιο ἀγγεῖο τοῦ 370 μ.Χ. Ἐθνικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν.)

δινόταν ιδιαίτερη ἔμφαση στὴν Παθολογία καὶ στὴ Χειρουργική, ἐνῶ ἀργότερα κατανοήθηκε ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀπόκτηση γνώσεων καὶ ἐμπειρίας στὴ Μαιευτική: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Σωρανό, ποὺ μνημονεύτηκε, πρέπει νὰ ἀναφερθοῦν καὶ ἄλλα ὀνόματα Ἑλλήνων ἱατρῶν, ποὺ συνέβαλαν στὴν ἀνάπτυξη τῆς Μαιευτικῆς καὶ τῆς Ἱατρικῆς γενικώτερα, μιὰ καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε σαφὲς διακριτικὸ ὄριο ἀνάμεσα στὶς εἰδικότητες. Ὁ ρόλος τοῦ Ἰωνά φιλοσόφου - ἱατροῦ Ἀναξαγόρα (500-424 π.Χ.) ἀπὸ τὶς Κλαζομενὲς ἀλλὰ καὶ ἄλλων Ἰόνων φιλοσόφων⁽¹⁾ ὑπῆρξε καταλυτικὸς στὴ μεταμόρφωση τῆς ἐμπειρικῆς ἱατρικῆς τέχνης σὲ ἐπιστήμη. Ὁ Ἀναξαγόρας ἰδρυσε Σχολὴ στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ διδάξη τὴ φυσικὴ φιλοσοφία τῆς Ἰωνίας. Μεταξὺ τῶν πολλῶν τοῦ μαθητῶν συγκαταλέγονταν ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης. Δὲν ἄσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, διδάξε ὅμως ἱατρικὰ θέματα, γιὰτὶ διέθετε θαυεῖες ἱατρικὲς γνώσεις. Πρῶτος ἀνέφερε ὅτι τὸ ἔμβρυο «τρέφεται διὰ τῆς ὀμφαλίδος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ». Μιὰ ἄλλη προσωπικότητα, ποὺ σφράγισε τὴν ἐξέλιξη τῆς Ἱατρικῆς, ἦταν ὁ Ἡρόφιλος ὁ Χαλκηδόνιος (Εἰκ. 2), μαθητὴς τῆς Ἱπποκρατικῆς Σχολῆς, ποὺ ἔζησε τὸν 3ο-4ο αἰῶνα π.Χ. στὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε μεταβληθῇ σὲ μεγάλο πολιτισμικὸ κέντρο. Μαζὶ μὲ τὸν Ἐρασίστρατο τὸν Κεῖο (304-27 π.Χ.) ἰδρυσαν τὴν περίφημὴ Ἱατρικὴ Σχολὴ τῆς Ἀλεξάνδρειας, ποὺ ἀργότερα ὠνομάστηκε Ἡροφίλειος. Ἡ ἄρση τῆς ἀπαγόρευσης τῆς νεκροτομῆς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔδωκε μεγάλῃ ὥθηση στὴ Χειρουργικὴ καὶ τὴ Γυναικολογία. Ἔτσι ὁ Ἡρόφιλος περιγράφει

*Εἰκ. 2. Ἡρόφιλος
ὁ Χαλκηδόνιος, ἐκ
τῶν δημιουργῶν
τῆς ἐπιστήμης τῆς
Μαιευτικῆς (4ος
αἰ. π.Χ.).*

τὰ ἔσω γεννητικά ὄργανα τῆς γυναίκας. Μεταξὺ τῶν βιβλίων πού ἀναφέρεται ὅτι ἔχει συγγράφει εἶναι καὶ τὸ «Μαιωτικόν», ἐγχειρίδιο γιὰ τὶς μαῖες.

Γυναῖκες γυναικολόγοι καὶ μαῖες

Αξιομνημόνευτη εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ἀγνοδίκης τῆς Ἀθηναίας (4ος π.Χ. αἰ.), πού ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ Ἡροφίλου. Ἡ Ἀγνοδίκη ὠδηγήθηκε στὴν ἀπόφαση νὰ γίνῃ ἱατρός ἀπὸ τὸ καθημερινὸ γεγονὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νὰ πεθαίνουν ἐπιτοκες καὶ λεχώιδες, γιὰτὶ ἀπὸ σεμνοτυφία ἀρνοῦνταν νὰ καλέσουν ἄνδρα ἱατρό, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του. Ἀρχικὰ ἐξάσκησε τὸ ἱατρικὸ ἐπάγγελμα ὡς ἄνδρας, ἀλλὰ τὸ φύλο τῆς ἦταν γνωστὸ ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργήσῃ μεγάλη πελατεία. Οἱ ἐπαγγελματικοὶ τῆς ἀντίζηλοι ἄνδρες ἱατροὶ τὴν κατηγοροῦσαν ὅτι διατηροῦσε ἐρωτικές σχέσεις μὲ τὶς πελάτισσες καὶ ἔτσι στὸ δικαστήριον ἀναγκάστηκε νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι ἦταν γυναῖκα, καὶ ἀθώωθηκε. Μετὰ ἄρχισε νὰ ἐξασκῇ τὸ ἱατρικὸ ἐπάγγελμα ὡς γυναῖκα. Τὴ φορὰ αὐτὴ κατηγορήθηκε γιὰ παράβαση τοῦ νόμου. Μὲ τὴ βοήθεια νομομαθῶν πέτυχε τὴν ἀθώωσή της καὶ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ νόμου, πού ἐπέτρεψε καὶ στὶς γυναῖκες τὴν ἄσκηση τῆς Ἱατρικῆς.

Στοὺς μετέπειτα χρόνους ἀρκετὲς γυναῖκες ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν Ἱατρικὴ, ἰδιαίτερα μὲ τὴ Γυναικολογία. Ἀναφέρονται ἐνδεικτικὰ μερικὰ ὀνόματα, πού διασώθηκαν μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων: Ὀλυμπιάς ἡ Θηβαία, Σάλπη ἡ Λεσβία, Ἐλεφαντὶς ἡ Ρωμαία (1ος π.Χ. αἰ.), Ἀσπασία ἡ γυναικολόγος (1ος μ.Χ. αἰ.), πού ἀκολούθησε τὴ σχολὴ τῶν Μεθοδικῶν, ὅπου ἀνῆκε καὶ ὁ Σωρανὸς καὶ ἔγραψε βιβλίον μὲ τίτλον «Παθολογία τῆς μήτρας».

Ὁ Εὐρυπῶν ὁ Κνίδιος (5ος π.Χ. αἰ.) ὑπῆρξε φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Ἱπποκράτη καὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους ἱατροὺς τῆς Σχολῆς τῆς Κνίδου, στὰ παρὰ τῆς Μ. Ἀσίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων χρησιμοποίησε τὸν «*μαιευτικὸν δῖφρον*», τὸ εἰδικὸ κάθισμα γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ τοκετοῦ, πού ἡ χρῆσις του διατηρήθηκε γιὰ πολλοὺς αἰῶνες μετὰ, μιὰ καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Σωρανὸ καὶ ἄλλους μεταγενέστερους συγγραφεῖς. [Ἡ καρέκλα τοῦ τοκετοῦ (Εἰκ. 3) ἐπανεμφανίζεται μετὰ τὸν Μεσαίωνα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον πού συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀναγέννηση τῆς Ἱατρικῆς Ambroise Paré]. Ἄλλος ἀξιόλογος γυναικολόγος τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς ἦταν ὁ Εὐήνωρ ὁ Ἀργεῖος (3ος π.Χ. αἰ.). Στὸ βιβλίον του «Γυναικεῖα» πραγματεύεται «τὴν διὰ χειρῶν ἀπόσπασιν τοῦ πλακοῦντος» σὲ περίπτωση καθυστέρησης στὴν ἀποβολή του. Ὁ Εὐδήμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς (3ος π.Χ. αἰ.) ἦταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς τῆς Σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, πού ἀσχολήθηκε ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Χειρουργικὴ καὶ μὲ τὴ Γυναικολογία, ἰδιαίτερα μὲ τὶς παθήσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ τὴν Ἐμβρυολογία. Παρουσίασε τὶς σάλπιγγες καὶ τὰ αἰμοφόρα ἄγγεῖα τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τοῦ πλακοῦντος. Ἐνας ἄλλος ἱατρός, πού εἶχε ἀσχοληθῇ μὲ τὴ Γυναικολογία, ἦταν ὁ Δημήτριος ὁ Ἀπαμεύς, πού γεννήθηκε στὴν Ἀπάμεια τῆς Βιθυνίας τὸ 270 π.Χ. Στὸ βιβλίον του «Περὶ κυουμένων» ἀναφέρεται στὸ «*περὶ προδρομόν πλακοῦντος καὶ προώρον ἀποκολλήσεώς του*». Ὁ Ἀθηνίων ὁ Συμρναῖος (1ος π.Χ. αἰ.), ὁπαδὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἐρασίστρατου, ἔγραψε σύγγραμμα μὲ τίτλον «Περὶ γυναικείων νοσημάτων». Ὁ Σώστρατος ὁ Ἀλεξανδρεὺς (1ος π.Χ. αἰ.) ἄσκησε τὸ ἱατρικὸ ἐπάγγελμα στὴν Ἀλεξάνδρεια τὴν ἐποχὴ τῆς βασίλισσας Κλεοπάτρας. Περιγράφει λεπτομερῶς τὸν τοκετὸ καὶ συμβουλεύει γιὰ τὸ πῶς θὰ διεξαχθῇ τόσο στὴν κεφαλικὴ ὅσο καὶ στὴν ἰσχυακὴ προβολή. Ἄλλος διάσημος γυναικολόγος θεωρεῖται ὁ Ροῦφος ὁ Ἐφέσιος (1ος - 2ος αἰ. μ.Χ.). Σπούδασε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἄσκησε τὸ ἐπάγγελμα στὴ Ρώμῃ. Ἐγραψε πολλὰ συγ-

**Εἰκ. 3. Ἡ μαῖα Στρα-
βωνία ἢ Ἀθηναία,
διαπρεπὴς γυναικο-
λόγος, μετὴν ἐπίτοκο
πάνω σὲ εἰδικὴ μαιευ-
τικὴ καρέκλα, τὸν
«μαιευτικὸν δίφρον»
(Κεραμικὴ πλάκα τοῦ
2ου αἰ.)**

γράμματα καὶ ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀνατόμους τῶν γυναικείων γεννητικῶν ὀργάνων. Μέσα στίς συγγραφές του ἀναφέρονται τὸ «Περὶ ἐπικυήσεως» καὶ «Τὸ μὴ κυτ-
σκομένων θεραπειάς μονόβιβλον». Στὸ τελευταῖο ἀσχολεῖται μετὰ τὴν θεραπεία τῆς στειρό-
τητος τῶν γυναικῶν.

Ἀπὸ τὸ μαστίγωμα ἕως τὴν ἐπανανακάλυψη τῶν Ἑλλήνων

Η πρόοδος ποὺ εἶχε συντελεστῇ στὴν Ἱατρικὴ καὶ ἰδιαίτερα στὴ Μαιευτικὴ ἐξαφα-
νίστηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῶν σκοτεινῶν αἰώνων τοῦ Μεσαίωνα. Τότε ὁ τοκετός
ἔγινε ἀποκλειστικὸ ἔργο τῶν πρακτικῶν μαιῶν. Τὴν ἐποχὴ δέδωκε ἐκείνῃ τῆς
ἀμάθειας κυριαρχοῦσαν δεισιδαιμονίες τέτοιες, ποὺ πολλὲς φορὲς ὡδηγοῦσαν
στὸ μαστίγωμα τῶν γυναικῶν, προκειμένου νὰ προκληθῇ τοκετός. Ὑπάρχει ἓνας θρύλος
γιὰ μίαν αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπου λέει ὅτι, γιὰ νὰ προκληθῇ
ὁ τοκετός της, χρειάστηκε νὰ μαστιγωθοῦν 20 ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 2 μέχρι θανάτου,
προκειμένου νὰ φθάσῃ σὲ ἐπιτυχὴ τοκετό. Οἱ καλόγεροι ἀπαγόρευαν ὅποιαδήποτε χο-
ρήγηση ἀναλγητικῶν ἢ παυσίπονων κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἔτσι γυναῖκες ὡδηγήθηκαν
στὴν πυρὰ, ὅταν μαθεύτηκε ὅτι εἶχαν πάρει παυσίπονα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τοκετοῦ.
Εἶναι γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ Dr Vertt στὸ Ἀμβούργο τὸ 1522, ποὺ ντύθηκε μετὰ γυναικεῖα
ἐνδύματα, προκειμένου νὰ εἰσέλθῃ στὸ δωμάτιο τοκετοῦ. Αὐτὸ ἔγινε ἀντιληπτό, καὶ κάη-
κε στὴν πυρὰ.

Ἡ ἱατρικὴ γνώση ξαναφάνηκε κατὰ τὴν Ἀναγέννηση μετὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς τυπογρα-
φίας καὶ τῆ δημοσίευσης βιβλίων. Τὸ 1513 κυκλοφόρησε τὸ πρῶτο βιβλίο, γραμμένο ἀπὸ
τὸν Eucharius Rösslin, μετὰ τίτλο «The Rosengarten», τὸ ὁποῖο στηριζόταν στὰ ἔργα τοῦ Σω-
κρανοῦ, τὰ ὁποῖα ἀργότερα μετέφερε στὰ Λατινικὰ ὁ Μοσχίων. Σύντομα ἔγινε δημοφιλὲς
καὶ ξανατυπώθηκε στὸ Στρασβούργο τὸ 1522, 1524 καὶ 1528. Μεταξὺ 1516 καὶ 1742 μετα-

φράστηκε στα Γαλλικά, Λατινικά, Ἀγγλικά, Ἰσπανικά, Ἰταλικά, Πολωνικά καὶ Τσεχοσλοβακικά. Ἡ ἀγγλική του ἔκδοση μὲ τίτλο «The Byrth of Mankynd» κυκλοφόρησε τὸ 1540. Ἡ ὅλη διαδικασία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ τοῦ τοκετοῦ περιγράφηκε στὸ βιβλίο τοῦ Jacob Rueff (1500-1558), στὰ Λατινικά, μὲ τίτλο «De Conceptu Generationis Hominis» τὸ 1554, τὸ ὁποῖο ἐπίσης μεταφράστηκε στὰ Ὁλλανδικὰ καὶ σὲ ἄλλες γλώσσες. Ἕνα ἄλλο ἀνάλογο βιβλίο πού κυκλοφόρησε, ἦταν τὸ «La Comare Oricoglitrice» ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ Scipione Mercuri τὸ 1596. Οὐσιαστικά ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία ἀνέτρεχαν καὶ εἶχαν ὡς περιεχόμενο τὶς γνώσεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἰατρικῆς καὶ ἰδιαίτερα τοῦ «πατέρα τῆς Μαιευτικῆς» Σωρανοῦ τοῦ Ἐφέσιου. Ὁ Ambroise Paré (1509-1589), πού ἀναφέρθηκε καὶ προηγουμένως, εἶναι ἐκεῖνος πού ξανάφερε πίσω στὴν Εὐρώπη τὴν Χειρουργικὴ καὶ τὴ Μαιευτικὴ, παρόλο πού δὲν εἶχε ἀποκτήσει κάποια πανεπιστημιακὴ μόρφωση. Ἰδρυσε στὸ Hôtel Dieu, στὸ Παρίσι, τὴν πρώτη Σχολὴ Μαιῶν καὶ καθιέρωσε τὴν εἰδικὴ «καρέκλα τοκετοῦ». Ἐπὶ πολλοὺς ἀκόμη αἰῶνες ἡ Μαιευτικὴ γινόταν μὲ ἰδιαίτερη σεμνοτυφία κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα τῆς ἐπιτόκου (**Εἰκ. 4**).

Πάντως ἀρχίζει νὰ δημιουργητῇ παράδοση στὴ Μαιευτικὴ, μὲ ἀποτέλεσμα ἐπιτυχημένες μαῖες νὰ ἀποφοιτήσουν ἀπὸ τὴ Σχολή. Ἡ πιὸ διάσημη ἀπὸ αὐτὲς ὑπῆρξε ἡ Louise Bourgeois (1563-1627)⁽²⁾, πού σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν ἀνέλαβε καθήκοντα μαίας τῆς βασιλίσσας τῆς Γαλλίας Μαρίας τῶν Μεδίκων. Τὸ 1609 ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης πού ἔγραψε βιβλίο Μαιευτικῆς. Ἀπὸ τὸ Hôtel Dieu τοῦ Παρισιοῦ ἀναδείχθηκε καὶ ὁ θεμελιωτὴς τῆς νεώτερης Μαιευτικῆς François Mauriceau (1637-1709)⁽³⁾. Τὸ σύγγραμμά του κυκλοφόρησε τὸ 1668 καὶ ἀποτέλεσε κλασικὸ βιβλίο γιὰ τοὺς νεωτέρους.

Ἡ δυστοκία μὲ τὴ μορφή τῶν ἀνώμαλων θέσεων κεφαλῆς τοῦ ἐμβρύου μέσα στὴν πύελο ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ συχνὲς ἐπιπλοκὲς τοῦ τοκετοῦ, γνωστὲς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ γιὰ νὰ ὑποδοθηθῇ ἡ διεξαγωγή του, χρησιμοποιεῖτο ὁ ἐμβρυολόγος. Τὸ ἐργαλεῖο αὐτὸ ἦταν γνωστὸ στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἰατρική, καὶ περιγράφεται ἀπὸ τὸν Σωρανὸ (**Εἰκ. 5**). «Ἀνακαλύφθηκε» ξανά ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ William Chamberlen, πού ἦταν Οὐγενότος ἀπὸ τὴν ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη καὶ κατέφυγε μαζί μὲ τὰ παιδιά του στὴν Μ. Βρεταννία, γιὰ νὰ διασωθοῦν ἀπὸ τοὺς διωγμούς. Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς οἰκογένειας ἔγιναν ἱατροί, ὁ Peter I καὶ ὁ Peter II. «Ἐφευρέτης» τοῦ ἐμβρυολογικοῦ θεωρεῖται ὁ Peter I.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχαν περάσει δεκαῆξι ὁλόκληροι αἰῶνες, ἀπὸ τότε πού ὁ Σωρανὸς περιέγραφε στὸ «Περὶ δυστοκίας» κεφάλαιο τὴν ἐκτέλεση τῆς ἐμβρυολογίας. Ἀληθινὰ πρόκειται γιὰ ἕνα τραγικὸ ἀπολογισμό γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, πού ὀφείλεται στὴν ὀπισθοδρόμηση τοῦ πολιτισμοῦ μέχρι σχεδὸν τὴν πλήρη ἐξαφάνισή του. Ἡ δελτίωση τοῦ ἐμβρυολογικοῦ ἦρθε μὲ τὰ χρόνια.

Καταλυτικὸ μέσο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν παθολογικῶν καταστάσεων ἀπὸ τὴ μητέρα καὶ τὸ ἔμβρυο ὅπως καὶ τῶν ἐπιπλοκῶν τοῦ τοκετοῦ ἀποδείχθηκε ἡ ἐκτέλεση καισαρικῆς τομῆς. Σήμερα ἡ καισαρική τομὴ εἶναι ἡ πιὸ διαδεδομένη χειρουργικὴ ἐπέμβαση, πού γίνεται σὲ ὑγιή ἄτομα. Ἡ παλαιότερη ἀπεικόνιση καισαρικῆς τομῆς ὑπάρχει σὲ ἀραβικὸ χειρόγραφο τοῦ 8ου μ.Χ. αἰῶνα (**Εἰκ. 6**). Ἐκ τούτου πιθανολογεῖται ὅτι καὶ στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἱατρικὴ πιθανὸν νὰ ἐφαρμοζόταν ἡ καισαρική τομὴ, ἐφόσον ἡ ἀραβικὴ ἱατρικὴ ἀποτελεῖ σχεδὸν ἀντίγραφο τῆς ἑλληνικῆς. Ἡ πρώτη ἱστορικὰ ἀποδείγμένη καισαρική τομὴ ἔγινε ἀπὸ τὸν Jeremias Trautman στὴ Βιττεμβέργη τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1610.

Τὴν ἐπιλόχεια λοίμωξη, μιὰ ἄλλη θανατηφόρα μάστιγα γιὰ τὴ γυναῖκα κατὰ τὸν τοκε-

Εἰκ. 4. Τοκετός... κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα τῆς ἐπιτόκου στὴ Χριστιανικὴ Δύση, ὅταν (1515) ἡ λεχὼ ἐθεωρεῖτο «ἀκάθαρτη», ἕως ὅτου ἐξαγνισθῇ ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο, ὅπως καὶ σήμερα.

Εἰκ. 5. Ἀπεικόνιση τοκετοῦ στην ἀρχαιότητα. Ὁ ἱατρός κρατᾷ ἐμβρυονυκλὸ ὅμοιο μὲ ἐκεῖνον ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο μέχρι πρὶν ἀπὸ μερικὲς δεκαετίες στὰ μαιευτήρια.

τό, γιὰ τὰ συμπτώματα τῆς ὁποίας ὁ Ἱπποκράτης εἶχε δώσει μιὰ ἐντυπωσιακὴ περιγραφὴ τῶν συμπτωμάτων τῆς νόσου, τὴν «ἀνακάλυψε» ἐπίσης ξανά τὸ 1746 ὁ Paul Malouin στὸ Hôtel Dieu, στὸ Παρίσι, λίγο πολὺ ἐπαναλαμβάνοντας τὴν ἐντυπωσιακὴ περιγραφὴ τοῦ Ἱπποκράτη, ποὺ εἶχε γίνεи περίπου πρὶν 2000 χρόνια.

Τελειώνουμε τὸ σύντομο ἱστορικὸ τῶν ἐπανακαλύψεων τῶν κατακτήσεων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μαιευτικῆς ἀπὸ τοὺς νεώτερους Εὐρωπαίους μὲ τὸ θέμα τῆς καταπραΰνσεως τῶν ὠδίνων τῆς ἐπιτόκου. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα γινόταν προσπάθεια βελτίωσης τῶν πόνων τῆς ἐπιτόκου μὲ διάφορα φάρμακα. Μετὰ τὴ διάδοση τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ξαναγύρισαν στὸ γράμμα τῆς Βίβλου, ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ φέρνῃ τὰ παιδιά της στὸν κόσμον μὲ πόνους καὶ ἀπαγορευόταν ἡ χορήγηση ὁποιουδήποτε φαρμάκου. Ὑπῆρξαν πολλὲς περιπτώσεις γυναικῶν, ποὺ, ὅταν μαθεύτηκε ὅτι πήραν φάρμακα κατὰ τὸν τοκετό, ὠδηγήθηκαν στὴν πυρὰ, ἐνῶ σύζυγοι εὐγενῶν ἀποκεφαλίστηκαν. Ὁ James Young Simpson (1811-1870) εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἐφαρμόζει τὴν χρῆση αἰθέρα καὶ μετὰ τοῦ χλωροφόρμιου γιὰ τὴ βοήθεια τοῦ τοκετοῦ. Σὲ ἀπάντηση τοῦ γνωστοῦ κεφαλαίου τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀντέτεινε ὅτι «ὁ Θεὸς δὲν εἶναι κατὰ τοῦ ὕπνου, δεδομένου ὅτι κοίμησε τὸν Ἀδάμ, γιὰ νὰ πάρῃ πλευρὰ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴ γυναῖκα»... Ἐκτοτε ἡ χορήγηση ἀναλγητικῶν καὶ παυσίπονων, ποὺ δὲν ἐπηρεάζαν τὸ ἐμβρυο, ὅπως καὶ περιοχικῆς ἀναισθησίας καθιερώθηκαν σταδιακὰ στὴ Μαιευτικὴ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ πρόοδος ποὺ εἶχε συντελεσθῇ στὴ Μαιευτικὴ ἦταν ἓνα μικρὸ δῆμα πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἱατρικὴ τοῦ Ἑλλήνα «πατέρα τῆς Μαιευτικῆς» Σωρα-

Εἰκ. 6. *Καισαρική σὲ ἀραβικὸ χειρόγραφο τοῦ 8ου μ.Χ. αἰώνα. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ παρελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀραβες, πὺν μέσῳ Ἰσπανίας, τὴν ὁποία κατεῖχαν, τὴν μεταδίδασαν στοὺς Εὐρωπαίους. Στὸ Βυζάντιο ἡ Μαιευτικὴ ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἐλληνικὲς ἐπιστῆμες καὶ ἡ φιλοσοφία ἐδιώκοντο ὥς «ἔργα τῶν μυσαρῶν Ἑλλήνων».*

νοῦ τοῦ Ἐφέσιου καὶ τῶν μεταγενέστερόν του. Μετὰ τὸν 5ο μ.Χ. αἰ. τὸ σκοτάδι καλύπτει τὴν Εὐρώπη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱατρικὴ διασφύζεται ἀπὸ τοὺς Ἀραβες. Μόλις τὸν 16ο αἰῶνα ὁ Ambroise Paré σηματοδοτεῖ μιὰ νέα περίοδο τῆς ἀναγέννησης τῆς Ἱατρικῆς, δηλαδὴ τῆς σταδιακῆς ἀνακάλυψης τῶν γνώσεων τῆς ἀρχαίας Ἱατρικῆς καὶ ἐκείνων πὺν προστέθηκαν κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικὸν καὶ Ρωμαϊκὸν Χρόνους. Διάσημοι Ἕλληνες ἱατροὶ στὴ μακράωνη ἐξέλιξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἱατρικῆς δοήθησαν τὴν ἔγκυο, τὴν ἐπίτοκο καὶ τὴ λεχώϊδα. Ὁ ἐσωτερικὸς μετασχηματισμὸς, ἡ ἐμβρυονουκία, ἡ ἐμβρυοτομία ἦταν ἐπεμβάσεις, πὺν γίνονταν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀνακαλύφθηκαν ξανὰ σταδιακὰ καὶ μὲ ἀργὸ ρυθμὸ τὸν 16ο, 17ο καὶ 18ο αἰῶνα.

Βιβλιογραφία

1. Μανταλενάκης ΣΙ., «Ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας ἱατρός»: «Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ & Γυναικολογία», 13: 129-138, 2001.
2. Μανταλενάκης ΣΙ., «Louyse Bourgeoi (1563-1627). – Μιὰ διάσημη μαῖα»: «Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ & Γυναικολογία», 9: 193-196, 1997.
3. Μανταλενάκης ΣΙ., «François Mauriceau (1637-1709). – Ὁ θεμελιωτὴς τῆς νεώτερης Μαιευτικῆς»: «Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ & Γυναικολογία», 7: 27-30, 1985.
4. Μανταλενάκης ΣΙ., «Στροφή - ἐσωτερικὸς μετασχηματισμὸς. – Ἀπὸ τὸν Σωρανὸ στὴν Siegemundin»: «Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ & Γυναικολογία», 6: 353-356, 1994.
5. Λοῦρος Ν., «Στοιχεῖα Ἱστορίας τῆς Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογίας», Παρισιάνος, σ. 63, Ἀθήνα 1973.

Σέργιος Ι. Μανταλενάκης

Καθηγητὴς τῆς Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογίας
τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Η «ΑΘΗΝΑ 2004»... ΕΧΡΙΣΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ!

΄Απίστευτα κείμενα στην ιστοσελίδα της

Τενέτειρα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Μεσοποταμία! Κι αὐτὸ δὲν τὸ ὑποστηρίζει ὁ Μάρτιν Μπερνάλ ἢ κάποιος ἄλλος ἀφροκεντριστὴς ἢ ἀνατολιστὴς, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004. Στὴν ἐπίσημη ιστοσελίδα τοῦ ὀργανισμοῦ «Ἀθῆνα 2004» στὸ Διαδίκτυο καὶ στὴ διεύθυνση <http://www.athens.olympic.org> (Ἐνότητα «youth 2004»/Κληρονομιά/ Ἀρχαιότητα) περιλαμβάνονται τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά:

«Πρὶν ἀκόμη ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες τὴν 3η χιλιετία π.Χ. κάποιοι λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, στὴν Αἴγυπτο ἰδιαίτερα καὶ τὴ Μεσοποταμία, γυμνάζονταν μὲ παιχνίδια καὶ μὲ ἀγωνίσματα. Σὲ μερικὲς παραστάσεις, πὺν σφύζονται μέχρι σήμερα, βλέπουμε ἄνδρες νὰ παλεύουν, νὰ σηκώνουν βάρη, ἀκόμη καὶ νὰ ἐκτελοῦν ἀσκήσεις μὲ ραβδιὰ καὶ μπάλλες. Στὸ πρῶτο μισό τῆς 2ης χιλιετίας ὁ μινωικὸς πολιτισμὸς θρῖσκεται στὴν ἀκμὴ του καὶ τὰ ἀγωνίσματα τῆς Ἀνατολῆς ἐντάσσονται στὶς θρησκευτικὲς τελετὲς τῶν Κρητῶν. Στὰ κλασσικὰ χρόνια ἡ συμμετοχὴ στοὺς ἀγῶνες ἀποκτᾷ ἐθνικὸ χαρακτήρα, καὶ ἡ τέλεσή τους γίνεται πιά σὲ συγκεκριμένο τόπο καὶ χρόνο. Κάπως ἐτσι γεννήθηκαν οἱ μεγάλοι ἀγῶνες!»

Στὴν ἴδια ἐνότητα καὶ στὸ κεφάλαιο «Ἀθλητισμὸς καὶ μινωικὸς πολιτισμὸς» ἐπαναλαμβάνονται οἱ ἴδιες θέσεις:

«Κατὰ τὴν 3η χιλιετία π.Χ. προϊστορικοὶ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἰδιαίτερα στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴ Μεσοποταμία, ξέδιναν μὲ παιχνίδια καὶ ἀγωνίσματα, πὺν σκοπὸ εἶχαν κυρίως τὴν ψυχαγωγία... Μεταξὺ τοῦ 2000 π.Χ. καὶ τοῦ 1450 π.Χ. ἡ Κρήτη γίνεται τὸ κέντρο ἑνὸς μεγάλου πολιτισμοῦ. Τὰ παιχνίδια καὶ τὰ ἀγωνίσματα ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ἐντάσσονται στὸ τελετουργικὸ μέρος τῶν ἐκδηλώσεων τῶν Κρητῶν καὶ ἐκτελοῦνται σύμφωνα μὲ συγκεκριμένους κανόνες».

Θὰ ἦταν ἀσκοπο νὰ ἀσχοληθῇ κανεὶς μὲ τέτοιες παιδαριώδεις ἀπόψεις, ἂν δὲν ὑποκρύπτετο ἡ σκοπιμότητα προβολῆς τῆς Ἀνατολῆς ὡς «μήτρας τοῦ Πολιτισμοῦ», τὴν στιγμή μάλιστα πὺν μέσῳ τοῦ Διαδικτύου οἱ θέσεις αὐτὲς κάνουν τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Χάριν τῆς ἀλήθειας καὶ ὅχι δεδαιώς πρὸς ἀντίκρουση τῶν παραπάνω παραθέτουμε τίς παρακάτω ἱστορικὲς μαρτυρίες, πὺν μιλοῦν ἀπὸ μόνες τους γιὰ τὴν ἐποχὴ καὶ τὴν αἰτία ἱδρύσεως τῶν Ὀλυμπιάδων. Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης (3,74) ἀναφέρει ὅτι «ὁ δευτέρως Ἡρακλῆς ἦταν ἓνας ἐκ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων (Κουρητῶν)... πὺν ἱδρύσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες». Στὴν ἀποψη αὐτὴ συμφωνεῖ καὶ ὁ Πανσανίας («Ἡλιακά», α, 7): «Εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἡρακλῆ ἀνήκει ἡ δόξα, διότι πρῶτος αὐτὸς καθιέρωσε τὸν τότε ἀγῶνα

Ἄγων «πυγμῆς» (πυγμαχίας), ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ἀγωνίσματα τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιάδων: Τοιχογραφία τοῦ Ἀκρωτηρίου Θήρας χρονολογούμενη (ἀπὸ τὴν κατεστημένη ἀρχαιολογία στὸ 1600 π.Χ.), βάσει τῶν δεδομένων ποὺ ἔχουν παρουσιασθῇ πρὶν ἀπὸ μία δεκαετία σὲ ἐρευνες τοῦ «Δ», στὸ 5000 π.Χ. περίπου. (Οὕτως ἢ ἄλλως τὸ ἀγώνισμα τῆς πυγμῆς ἐγινε γνωστὸ στοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς... Βαβυλώνιους μετὰ τὸ 1500 π.Χ. σύμφωνα μὲ τὸν ἐπίσημο Διαδικτυακὸ τόπο τῆς «Ἀθήνα 2004»!..)

καὶ τὸν ὠνόμασε Ὀλύμπια...». Ὁ Πανσανίας ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Δίας ἐπάλασε στὸ χῶρο τῆς Ὀλυμπίας μὲ τὸν πατέρα του Κρόνο, τὸν ὁποῖο ἐνίκησε, ἀναλαμβάνοντας ἔτσι καὶ συμβολικὰ τὴν ἡγεσία τῶν ἀνθρώπων· καὶ στὴ συνέχεια μάλιστα ἀγωνοθέτησε ὁ ἴδιος τὰ ἀθλήματα («Ἡλιακά», α, 7): «Δία δὴ μὲν ἐνταῦθα παλαῖσαι καὶ αὐτῷ Κρόνῳ περὶ τῆς ἀρχῆς... ἀγωνοθετήσαι φασιν αὐτόν».

Μετὰ τὸν κατακλυσμό τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πρὸ τῶν Τρωικῶν πρῶτος ὁ Πέλοψ διοργανώνει λαμπροὺς ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως Διός: «Πέλοψ δὲ ὕστερον γενεᾷ μάλιστα μετὰ Ἐνδυμίωνα τὸν ἀγῶνα τῷ Ὀλυμπίῳ Διὶ ἐποίησεν ἀξιολογώτατον ἀνθρώπων τῶν πρὸ αὐτοῦ» (Πανσανίας, «Ἡλιακά», 8, 2). Ὁ Ζεὺς ἐτιμᾶτο, διότι, ὅταν ἀνέλαβε τὴν ἀρχή, «ἐπῆλθεν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην εὐεργετῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων... παρεχόμενος ἑαυτὸν πᾶσιν ἐπιεικὴ καὶ φιλάνθρωπον, ὥστε ὑπὸ τοῦ πλήθους Πατέρα προσαγορευθῆναι» (Διόδωρος Σικελιώτης, 3, 61, 4). Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες λοιπὸν, πού θεοπίστηκαν μετὰ τὸν κατακλυσμό (πολὺ πρὸ τοῦ 776 π.Χ.), ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς εἰς ἀνάμνηση καὶ ὡς νοσταλγία τῆς εἰρηνικῆς παγκοσμίου πολιτείας του (γι' αὐτὸ ἐκρηγύσσοτο ἡ ἐκεχειρία). Καὶ ἐτελοῦντο στὴν Ὀλυμπία, διότι ἐκεῖ κατὰ τὴν παράδοση ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν Ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Κρόνο. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρωταρχικὴ σημασία τῶν Ἀγῶνων, στὴν ὁποία κατὰ τὰ κλασικὰ χρόνια προστέθηκαν καὶ οἱ ἀξίες τοῦ Ἀθλητικοῦ Ἰδεώδους.

Ἴσως καὶ οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς νὰ «ξεδίναν μὲ παιχνίδια καὶ ἀγωνίσματα», ὅπως συμβαίνει σὲ ὁποιαδήποτε ἀνθρώπινη κοινωνία, ἀπ' τὶς πρωτόγονες φυλὲς ὡς τὸ σύγχρονο κόσμος. Μάλιστα τὸ «ξέδωσμα» αὐτὸ ἀποτελεῖ κοινὸ γνῶρισμα ὁλόκληρου τοῦ ζωικοῦ βασιλείου... Βέβαια ὅλα αὐτὰ εἶναι «φιλὰ γράμματα» γιὰ τὸ «Ἀθήνα 2004». Πάντως, ἂν θέλουν νὰ κάνουν πράξη αὐτὸ πού διακηρύσσουν, τὴν «ἀναδάπτιση τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἰδέας στὴ γενέτειρά της» (λόγοι τῆς κ. Γιάννας Δασκαλάκη), δὲν ἔχουν παρὰ νὰ διεξαγάγουν τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 2004 στὴ... Μεσοποταμία ἢ στὸ Κάιρο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Στὴν ἴδια ἱστοσελίδα ἀναφέρεται πὼς οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ συμμετέχουν σὲ ἀθλητικὸς ἀγῶνες τὸν 19ο αἰῶνα, ξεχνώντας τὰ «Ἡραῖα», τὶς Ὀλυμπιάδες γυναικῶν πού ἐτελοῦντο στὴν ἀρχαιότητα πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας (βλ. «Ἡραῖα: Οἱ ἀγνωστες Ὀλυμπιάδες γυναικῶν», «Δ», τ. 148).

2. Ἀναφέρεται ἐπίσης ἀπὸ τὸ «Ἀθήνα 2004» πὼς οἱ Ὀλυμπιάδες παρήκμασαν καὶ τελικῶς καταργήθηκαν, ἀφοῦ «ὁ ἀγῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦταν ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους γυναικῶν ἀγῶνες καὶ τὴν ἀθλητικὴν ἰδεολογία», χωρὶς νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀπαγόρευσίν τους ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἀπ' τὸν ἅγιο Θεοδόσιο τὸν Μέγα.

3. Τὸ πρωταρχικὸ νόημα τῶν σύγχρονων Ὀλυμπιάδων δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι διαφορετικὸ ἀπ' τὸ ἀρχαῖο, δηλαδὴ τὴν προώθηση τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν σὲ μία παγκόσμια κοινωνία Δικαίου, κοινωνία πού, ὅπως πιστοποιοῦν οἱ ἱστορικὲς μαρτυρίες, ἐπέτυχε ὁ πανάρχαιος παγκόσμιος πολιτισμὸς τοῦ Διός.

Παν. Α. Κουβαλάκης

[**Σημείωση:** Γιὰ τὴν πρὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ τέλεση ἀθλητικῶν ἀγῶνων στὴν Ὀλυμπία βλέπε α) τὴν ἀποδεικτικὴ ἀνάλυση - ἔρευνα τοῦ ταξιάρχου τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ κ. Κων. Β. Κουτρουβέλη μὲ τίτλο «Τὸ 7320 π.Χ. ἰδρύθηκαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες - Ἡ ἀναχρονολόγηση μὲ τὰ στοιχεῖα τῶν πηγῶν» εἰς «Δαυλόν», τεύχος 208, Ἀπρίλιος 1999, σσ. 13073-13081· β) ἐπίσης Κων. Β. Κουτρουβέλης, «Ἡ Ἀναχρονολόγηση τῆς Προϊστορίας κυρίως μὲ βάση τὶς ἀστρονομικὲς πληροφορίες ἀρχαίων συγγραφέων», ἐκδόσεις «Δαυλός» 1999· γ) ἐπίσης Ἀθανάσιος Δαρδούμπας, «Ἡ παναρχαιότητα τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνων» εἰς «Δαυλόν», τεύχος 1991, Νοέμβριος 1997, σ. 11817.]

νζ. Ἀλκμάν

«Δὲν εἶσαι ἄνδρας ἄξεστος ἢ ταπεινὸς οὔτε τσομπάνης Θεσσαλὸς ἢ Ἀκαρνάνας ἀπὸ τῖς Σάρδεις δὰ κρατεῖς» (ἀπ. 16). Οἱ Ἀθηναῖοι, ποὺ δὲν ἤθελαν ποτὲ νὰ παραδεχθοῦν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ποιητὴς ἓνας Σπαρτιάτης, πάτησαν γερὰ στοὺς στίχους τούτους, προκειμένον νὰ πολιτογραφήσουν τὸν Ἀλκμᾶνα Λυδὸ· ἐπλάσαν μάλιστα καὶ τὸν μῦθο τῆς αἰχμαλωσίας του ἀπὸ τοὺς Κυμμερίους, τῆς ἐξαγορᾶς του ἀπὸ τὸν Λάκωνα Ἀγησίδα καὶ τῆς ἀπελευθέρωσής του χάριν τῶν ποιημάτων του, τὰ ὁποῖα ἐξυμνοῦσαν τὰ μάλα τὴν κοινωνικο-πολιτικὴ ζωὴ τῆς Σπάρτης, τὴν ἀγωγή καὶ ἐκπαίδευση τῶν νέων, τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν νεανίδων.

Ὁ Ἀλκμάν ἀκολουθεῖ τὰ πατήματα τῶν Λεσβίων ποιητῶν λαλεῖ ἐξ ὀνόματός του καὶ μεταχειρίζεται τὸν χορὸ ὡς ἀπλὸ ὄργανό του. Οἱ στίχοι του φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικῆς ἐκφράσεως, τῆς ἐξωτερίκευσης τοῦ ἐγὼ του. Σὲ μέτρα ἀπλᾶ καὶ καθαρὰ παράγει τοὺς προσωπικοὺς τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων ἤχους, ἔνεκα τῶν ὁποίων χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχύτα εὐρετὴς τῆς ἐρωτικῆς ποίησης. Συνθέτει ὕμνους στοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωες, μὲ τρόπο ποὺ ἀντικατοπτρίζει τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ διώματά του, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἀποστασιοποιεῖται ἀπὸ τὸ σύνολο, μὲ τὸ ὁποῖο ταυτίζεται παρὰ τοὺς νεωτερισμοὺς του. Κι ἂν νεωτερίζῃ, κι ἂν ἀνακαλύπτῃ νέα ψυχικὰ τοπία, κι ἂν ὑπερβαίνει καὶ ξεπερνᾷ τὸ ἔπος, θεωρεῖ δεδομένη τὴ συγκατάθεση τοῦ κοινοῦ. Ἐξωτερικεύοντας τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά του, ἐκφράζει ἀπόλυτα τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς κοινωνικότητος.

Στὴν Σπάρτη, ὡς γνωστόν, ἡ ἀγωγή κι ἡ ἐκπαίδευση τῶν νέων ἔπαιζαν πρωταρχικὸ ρόλο. Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ἐπεδίδοντο συστηματικὰ στὰ ἀθλήματα καὶ τὶς μουσικοχορευτικὰς τέχνες καὶ συμμετεῖχαν σὲ διάφορους ἀγῶνες, ποὺ ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν. Ἕνα ἀπόσπασμα κάποιον ἐορταστικοῦ ἄσματος τοῦ Ἀλκμᾶνος ἀναφέρεται σ' ἓνα χορὸ παρθένων, τῶν ὁποίων ὁ χιτώνας, ποὺ ὕφαναν στὴ θεά, ἐπέλεγε ὡς ὁ καλύτερος. Οἱ νέες ψάλλουν τώρα κάποιον ὕμνο, ἐνῶ παρὰ πλάγια προετοιμάζονται καὶ γιὰ τὸν ἀγῶνα δρόμου ποὺ ἀκολουθεῖ... Τὸ ἄσμα ἀποτυπώνει τὸ λατρευτικὸ περιεχόμενον ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ στοιχεῖο ἀφ' ἑτέρου. Ἐξυπακούεται ὅτι ὁ χορὸς συναγωνίζεται κάποιον ἄλλο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ βαθμολογηθοῦν στὴν ὁμορφίαν, τὴν εὐλυσίαν καὶ τὴν ταχύτητα, πράγμα ποὺ τεκμαίρεται ἀπὸ τὸ διάλογο ποὺ διεξάγεται μεταξὺ τῶν παρθένων, τῶν ὁποίων ἡγοῦνται ἡ Ἀγιδῶ καὶ ἡ Ἀγησιχόρα. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ στίχους τοῦ «παρθενίου» αὐτοῦ, ποὺ διεσώθησαν, μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκτήσῃ κάποια εἰκόνα τῆς πολυχρωμίας καὶ τῆς χάρης, ἀλλὰ καὶ τοῦ μοτίβου ποὺ ἀκολουθοῦσε ὁ ποιητὴς: Στὴν εἰσαγωγὴ παρατίθεται ὁ μῦθος καὶ ἀκολουθεῖ ἡ προειδοποίησις ν' ἀποφεύγουμε τὴν ὕβριν· τελειώνει δὲ μὲ τὴν γνώμη: «εὐτυχὴς εἶν' αὐτός, ποὺ τελειώνει τὶς μέρες του χωρὶς δάκρυα»!

Γιὰ ἓναν ποιητὴ, ποὺ ἔπλεξε τὰ καλύτερα ἐγκώμια στὸ νεανικὸ κάλλος, φυσικὸ εἶναι τὰ γηρατειὰ νὰ φαντάζοντο ὡς ἄκρως ὀδυνηρὰ καὶ ἀπαίσια. Ὁ ποιητὴς ποὺ «γνώριζε τοὺς κελαιδισμοὺς ὅλων τῶν πονλιῶν» (ἀπόσπ. 40), «αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τοὺς τρόπους διᾶλεξε, μιλώντας στὴ γλῶσσα τῶν πονλιῶν, ποὺ φρόντισε νὰ μάθῃ», προκειμένον νὰ παραπονεθῇ γιὰ τὸ γῆρας ποὺ πλησιάζει, ἓνα θέμα ποὺ ἔκτοτε θὰ ἐπανέρχεται διαρκῶς στὴν ἑλληνικὴ ποίηση: «Γλυκόφωνα, γλυκόλαλα κορίτσια, /

τά μέλη μου δὲν ἤμποροῦνε πιά ἄλλο νὰ μὲ κρατοῦνε· / μακάρι κηρύλος νὰ 'μουν ποὺ πετᾷ μὲ τὰ θαλασσοπουλία, / πάνω ἀπ' τοῦ κυμάτου τὸν ἀφρό, / χωρὶς νὰ κλῇ τὸν τρόπο στὴν καρδιά / τὸ γαλαζόφτερο πουλὶ τῆς ἀνοιξῆς» (ἀπόσπ. 26).

Ὁ Ἀλκμᾶν ἔγραφε παιᾶνες, ὑμεναίους, παρθένια καὶ ὑπορχήματα σὲ ἑπτὰ διδύλια. «Τὰ τρυφερά, γλυκόλαλα τραγούδια του» (Παλατινὴ Ἀνθολογία) ἀποτελοῦν δείγματα ἀπλότητος, φυσικότητος καὶ εὐγένειας, ἀλλὰ καὶ ἐλευθεριότητος καὶ εἰδυλ-
λιακῆς χάρης. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ μαθητὴς τῶν περδίκων, ὅπως αὐτοαπε-
καλεῖτο, ὑπῆρξε ἓνας τοπικὸς τραγουδιστῆς, ποὺ διέσωσε πλῆθος λαογραφικῶν
στοιχείων. Ἡ Σπάρτη διὰ τοῦ ποιητοῦ δείχνει τὴν ποιητικὴ καὶ μουσικὴ παράδο-
σὴ της ἀλλὰ καὶ τὸ πολιτιστικὸ της ἐπίπεδο. Πρόκειται γιὰ μιὰ εἰρηνικὴ καὶ φιλή-
συχη πόλη, ποὺ ῥέπει πρὸς τὶς χάρες καὶ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς: «Οἱ συντροφί-
ες κι οἱ συγκεντρώσεις, πρέπει ν' ἀρχίζουν μὲ τραγούδια» (ἀπόσπ. 98)... Οἱ Λάκωνες
γνωρίζουν ὥστόσο, ὅτι οἱ εὐαισθησί-ες ποὺ δημιουργεῖ ὁ πολιτισμός, πρέπει νὰ συν-
δυάζονται μὲ τὴν γενναιοῦτητα καὶ τὴν πολιτικὴ τῆς ἐθνικῆς ἐπιδίωξης, πράγμα
ποὺ ἐπιβάλλει «δίπλα στὴν ὁμορφὴ κιθάρα νὰ βρῖσκεται μονίμως καὶ τὸ ὄπλο» (ἀπό-
σπ. 41).

Ἡ γλῶσσα τοῦ ποιητοῦ, παρὰ τὶς ὁμηρικὲς ἀπηχήσεις, ἀνθεὶ κι ἀκτινοβολεῖ τὸν
δικό της πλοῦτο εἰκόνων ἀλλὰ καὶ μιὰ φρεσκάδα ἑκφρασης. Πολλὰ ποιήματα ἔχουν
στροφικὴ διαίρεση καὶ δείχνουν φανερά τὴν τάση πρὸς ὁμοιοκαταληξία, ἔχνη τῆς
ὁποίας εὐρίσκονται καὶ στὸν Ὅμηρο καὶ στὸν Αἰσχύλο, ἐνῶ κάποια ἄλλα εἶναι μο-
νοστροφικά, δηλαδὴ συντίθεται ἀπὸ ἑννέα στίχους, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται.

Ὁ Ἀλκμᾶν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία, ἀπὸ τὴν ὁποία πῆρε τὸ χα-
ριτωμένο καὶ εἰδυλλιακὸ στοιχεῖο, πράγμα ποὺ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ εἶναι ἀνθρώπινος
ποιητὴς, μὲ πολλὴ λυρισμὸ, αἰσθήματα καὶ φαντασία. Ὑμεῖς κι εὐχαριστεῖ τις προ-
στάτιδές του Μοῦσες καὶ τιμᾷ τὸν πατέρα τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων Δία (ἀποσπ. 59,
81)· μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῆς τύχης, ὅτι τυγχάνει κόρη τῆς Προμαθήας (= Φρο-
μάδα) καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐνομίας καὶ τῆς Πειθοῦς (ἀπόσπ. 64) καὶ πρῶτος μᾶς δε-
βαιώνει ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι Ἕλληνες λέγονταν Γραικοί, κάτι ποὺ μᾶς πληροφορεῖ
καὶ τὸ Λεξικὸ τοῦ Στεφάνου Βυζαντίου, ὅπου διαβάζουμε: «Γραικες δὲ παρὰ
Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες».

Ὅπως ἡ Σαπφὼ ἔτσι καὶ ὁ Ἀλκμᾶν περιγράφει ἐξαίρετα τὴν ἀντίθεση τῆς ἀνθρώ-
πινης ἀνησυχίας, τοῦ φόβου τῆς καρδιάς πρὸς τὴν αἰώνια σιγουριά καὶ τὴν γαλή-
νη τῆς φύσης, κάτι τὸ ὁποῖο ἐμμήθησαν καὶ ὁ Θεόκριτος, καὶ ὁ Ρόδιος Ἀπολλώ-
νιος καὶ ὁ Βιργίλιος: «Κοιμοῦνται οἱ δοννοκορφές καὶ τὰ φαράγγια, / οἱ ξέφωτοι
βράχοι καὶ οἱ χαράδρες, / τὰ δένδρα καὶ τὰ ἐρπετὰ τῆς γῆς, / τ' ἀγρίμια τὰ δουνίσια
καὶ τὸ μελισσομάνι· / κοιμοῦνται καὶ τὰ τέρατα στῆς θάλασσας τὰ δάθη, / κοιμοῦνται
κι ὅλα τὰ πουλιά / μὲ τὶς τρανὲς φτεροῦγες» (ἀπόσπ. 89).

Ὁ Πανσανίας εἶδε τὸ μνημεῖο, ποὺ ἔστησαν πρὸς τιμὴν του οἱ Λάκωνες παρὰ τὴν
τοποθεσίαν «Δρόμος», ἐνῶ ἡ Παλατινὴ Ἀνθολογία διασώζει τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου του
ἐπίγραμμα: «Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων, κύκνον τὸν Μουσέων
ἄξια μελψάμενον, τύμβος ἔχει...».

Σαράντος Πάν

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Μία μοναδική σχέση επίγνωσης

Χιλιάδες βιβλία έχουν γραφεί για την Έλληνική Θρησκεία, ελάχιστα όμως από Έλληνες. Είναι φανερό χρόνια τώρα, ότι ό,τι αφορά στον Έλληνικό Πολιτισμό προκαλεί «δισταγμό» στους Έλληνες έρευνητές. Είναι τυχαίο ότι δεν προσεγγίζεται παρ' όλα τα πλεονεκτήματα της γλώσσας, της νοοτροπίας, της έντοπιότητας; Δεν νομίζω· όλοι οι θεσμοί (σχολείο, κράτος, ΜΜΕ) «περιέργως» στοχεύουν στην αποθάρρυνση της έρευνας. Και η σχέση των Ελλήνων με τη θρησκεία της προγονικής παράδοσης έχει σχεδόν χαθεί μετά από αιώνες κυρίαρχης θρησκευτικής θεώρησης.

Φωτ. 1. Ο θεός Διόνυσος, πανέμορφο άγαλμα του 2ου αι. μ.Χ.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Ἡ λέξις ἔρχεται ἀπὸ τὰ δάθη τῶν χιλιετιῶν. Θρησκεία <ΓΓΒ * θάρα (;) → θεράπ.ων = βοηθὸς καὶ θρανὸς = στήριγμα καὶ θαρ.σέω → θάρ.ρος → δ (α)ράττομαι = ἀρπάζω. Ὅλα τείνουν στὴν ἀρχικὴ ἔννοια: πιάσιμο γιὰ βοήθεια ἀπὸ φόβο/ἄγνοια.

Καὶ πράγματι ἡ θρησκεία¹ θεωρεῖται φαινόμενο ὀφειλόμενο στὴν ἀδυναμία ἐξήγησης φυσικῶν γεγονότων (λ.χ. βροχή) καὶ στὸ φόβο (θανάτου κ.ἄ.). Ἐκφράζεται δὲ μὲ διδασχὴ / πίστη ὑπαρξῆς ὑπερφυσικῶν ὄντων, καὶ ἀπαιτεῖται λατρεία γιὰ ἐξευμένιση μὲ μελέτες κ.λπ.² Ἄλλοι πάλι³ τὴν χωρίζουν σὲ δύο βασικὰ περιόδους: τὴ μητριαρχικὴ (σέβας στὴ γυναῖκα - δημιουργὸ) καὶ τὴν πατριαρχικὴ (ὑποταγὴ στὸν ἀρχηγὸ - πατριάρχη)⁴.

Προτείνω μία τετρακτὺν⁵ (τετράδα) ὡς ἱστορικὴ ἐξέλιξις ἡ/καὶ σύγχρονη ὑπαρξῆς: Οἰκογενειακὴ/ἀτομικὴ θρησκεία, κοινωνικὴ (λαϊκὴ), μυστηριακὴ καὶ φιλοσοφικὴ/ἐρευνητικὴ. Οἱ Ἕλληνες, ὅπως θὰ δοῦμε, εἶχαν μία σχέσις ἰδιάζουσα μὲ τὴν ἔννοια τῆς θρησκείας.

ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Ἡ λέξις θεὸς δύσκολα ἐτυμολογεῖται. Ἀπὸ τὸ λεξικὸ Σταματάκου: <ἰαπετική (;) ρίζα * dhveso = ἀναπνέω ἢ dhēs < θόος = λαμπρός. Προτείνω < ΓΓΒ te.o = θεὸς καὶ θ(ε)άομαι = παρατηρῶ / θαυμάζω → δέος.

Ἐπίσης ἡ λέξις δαίμων = θεία δύναμις γενικῶς, μὴ προσωποποιημένη· ἄλλως θεῖον <δα.ήμων <*δάω = ἀναζητῶ <*du.ma → δύ.να.μις καὶ δαμάω (ὅχι ἀπὸ τὸ δαίω= διαιρῶ). Ἐπομένως **ΘΕΟΣ = ΔΑΙΜΩΝ** (= «ἀνώτερη» δύναμις, πὺν προκαλεῖ δέος/θαυμασμό). Ἀντιθέτως ἡ **ΘΡΗΣΚΕΙΑ** (= τρόπος ἀναζήτησης βοηθείας γιὰ κατανόηση/ἀφοδία).

Συμπέρασμα: Θεοὶ χωρὶς θρησκεία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ «ὑπάρχουν». Ἀντιθέτως θρησκεία χωρὶς θεοὺς/ὁ ὑπῆρχε λ.χ. σὲ πρωτόγονη κοινωνία (ἀνιμισμός = τὰ πάντα ἔχουν ἴδια ψυχὴ) ἢ ἡ φιλοσοφικὴ θεώρηση τοῦ ὄντος.

Ἡ αἴσθησις λοιπὸν τῆς ἀδυναμίας ἀντίληψης τῆς Φύσεως ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος ἀπὸ ἀνεξέλεγκτες δυνάμεις **δημιουργεῖ** τὸ θεσμὸ τῆς θρησκείας ἥτοι σύστημα κανόνων πρὸς ἀντιμετώπιση κάθε ἀδυναμίας. Ἀργότερα οἱ δυνάμεις ἢ οἱ πρόγονοι ἐξατομκεύονται σὲ θεοὺς, οἱ ὅποιοι ἐξυπηρετοῦν ἰδιαιτέρες ἀνάγκες.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Πῶς ἀντιλαμβάνονταν τὴν θρησκεία καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο νὰ τὸ νοιώσουμε. Ὄντως ἡ πάνω ἀπὸ μιάνιση χιλιετία ἐπίδρασις τοῦ Μονοθεϊσμοῦ ἔχει ἀλλοιώσει τίς σχέσεις μας πρὸς τὴ Φύση - Κόσμο ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν κοινωνία - ἄνθρωπο. Μία μέθοδος ἐρευνας εἶναι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ τί **δὲν** εἶναι ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία:

1. Δὲν εἶναι θρησκεία μὲ **ἰδρυτὴ** θεόπεμπτον καὶ μονογενῆ (Μωαμεθανισμός, Χριστιανισμός, Ἰουδαϊσμός, Βουδισμός, Βραχμανισμός, Κομ-

φουκισμός, Θρησκεία τοῦ Ρᾶ). Ἀντίθετα ἡ ἐλληνικὴ θρησκεία ἐξελίχθη στηριζόμενη στοὺς «παλαιούς» Μύθους καὶ τὶς «παμπάλαιες» γνώσεις τῆς Ἱστορίας - Πολιτισμοῦ, ξεκινώντας μὲ ποικιλότητα καὶ ὄχι μὲ μονισμόν. Ὁ Ἡσίοδος στὴ «Θεογονία»: «³ *Ἡ τοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένηετ' αὐτὰρ Γαῖα... ἧ δ' ὦρος*» (= Ἀπὸ πρῶτα ὑπῆρχε...).

Οἱ περιπτώσεις τῶν νύϊων θεῶν Διονύσου, Ἀπόλλωνος, Ὁρφέως κ.ἄ. θυμίζουν «θρησκεία», ἀλλὰ δὲν εἶναι· δὲν ἔχουν τὰ ὑπόλοιπα τρία στοιχεῖα. Δημιουργοῦν ὅμως Σοφία, Κίνηση, Πνεῦμα (Διονυσιακὸ, Ἀπολλώνιο), δηλαδὴ διάθεση ψυχικὴ, τρόπο ζωῆς.

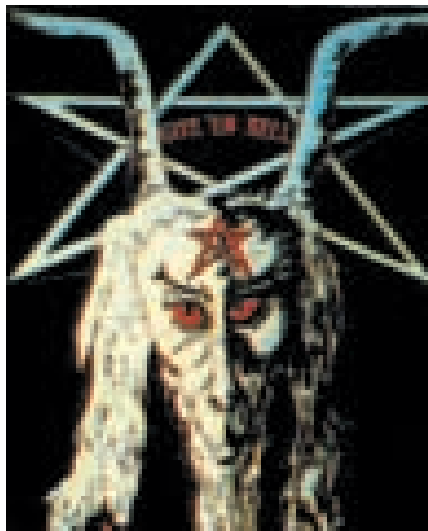
2. Δὲν ἔχει **ιεράν βίβλον** (Κοράνι, Σούτρα κ.λπ.) οὔτε φυσικὰ τὸ ἀπορρέον **δόγμα**. Τὸ «Χρυσᾶ Ἔπη» τοῦ Πυθαγόρα, ὁ «Ἱερός Λόγος», τοῦ Ὁρφέως, τὰ ἔργα τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου καὶ ἑκατοντάδων ἄλλων δὲν εἶναι θεόπνευστα οὔτε ἀλάθητα, οὔτε ἐδογματίζαν ἐπ' αὐτῶν «ἐξ ἀποκαλύψεως» ἐξηγητές, ἀλλὰ ἐσχολιάζοντο ἀπὸ χιλιάδες φιλοσόφους, ἐδελτιώνοντο, διωροθύνοντο.

3. Δὲν διαθέτει **ιερατεῖο** ξέχωρα ἀπὸ τὸ λαό, ἱεραρχικὰ δομημένο (ἀρχηγὸ κ.λπ.) ὡς κράτος ἐν κράτει (π.χ. Αἰγυπτιακὸ). Οἱ ἱερεῖς / ἱέρειες τῶν Ἑλλήνων, οἱ «ἐπιμεληταί» τῶν ναῶν, οἱ ὑπεύθυνοι τῶν πομπῶν εἶναι αἵρετοὶ πολῖτες, ποὺ ἐκτελοῦν **λειτουργήματα** (ἀμισθί), ὅπως θὰ δοῦμε.

4. Δὲν ἔχει θεοὺς «ποιητὲς» τοῦ Σύμπαντος, ἐξωσυμπαντικούς, ἀφοῦ θεωροῦν ὅτι τὸ Σύμ.παν περιλαμβάνει **καὶ** τοὺς θεοὺς/ἐς καὶ ὅτι εἶναι **αἰδιδιον** (= ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους). Ἐκ τούτου ἀπορρέει ἡ ἀνυπαρξία ἐσχατολογίας στοὺς Ἑλληνες ἥτοι καταστροφῆς τοῦ Κόσμου καὶ κρίσης «ἐς αἰεί». Οὔτε ὑπόσχονται **σωτηρία**, ἀφοῦ δὲν δέχονται «προϋπαρξὴ ἁμαρτίας» παρὰ μόνον προσωπικὴ εὐθύνη. Οὔτε κἂν τὸν θάνατο σίγουρα σὰν ἀπειλὴ ἢ τιμωρία. Δὲν ἔχουν πανίσχυρο ἀντι.θεὸ – καταστροφέα (Σίδα, Διάβολος) ἢ δαιμόνια (**Φωτ. 2+3**).

ΠΟΡΕΙΑ - ΕΠΙΠΕΔΑ. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ σκιαγραφήσουμε τὴν πορεία τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας· καὶ ἡ πορεία αὐτὴ εἶναι διαφορετικὴ τῶν λοιπῶν θρησκειῶν.

[**Σημείωση:** Οἱ συγκρίσεις γίνονται ὄχι γιὰ τὴν ἀξιολόγηση τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας ἀλλὰ γιὰ τὴν κατανόηση τῆς βαθεῖας ἰδιαιτερότητάς της, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸν «τρόπο» (νοοτροπία).]

Φωτ. 2. Ὁ Διάβολος.

Ἡ πορεία της ἢ τὰ διάφορα ἐπίπεδα συγχρονικῆς ἀντίληψης τῆς θρησκείας εἶναι μία τετρακτὺς (τετράς):

1. Δυνάμεις - Δαίμονες. Οἱ

Ἕλληνες πολλές φορές στὰ σκοτεινὰ τους χρόνια φοβήθηκαν ἀπὸ ἄγνοια τὶς **ἀπρόσωπες** δυνάμεις τῆς φύσεως. Μετὰ τὶς σεβάστηκαν ὅπως λ.χ. τὶς γονιμοποιῆς δυνάμεις (βλάστηση), τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα («μετέωρα»), τὶς πνευματικὲς δυνάμεις (*μητις* = ἐξυπνάδα), τὶς σωματικὲς (ζωικὴ ἰσχύ, ἀνδρεία) κ.ἄ.

Γιὰ νὰ τὶς ἐξευμενίσουν, ὥστε νὰ μὴν καταστρέφονται αὐτοὶ καὶ τὸ περιβάλλον, τοὺς προσέφεραν κάτι πολύτιμο· τὰ πρῶτα καὶ καλύτερα «γεννήματα» (σίτο, φρούτα) ἢ νεαρὰ ζῶα τοῦ κοπαδιοῦ. Εἶναι ἡ **θυσία**, ἡ ἀνακάλυψη τοῦ πρώτου συμπαντικοῦ νόμου τῆς ἀνταπόδοσης, ἡ Ἀνάγκη. Ἐκτοτε ἡ θυσία - ἀπώλεια θὰ παραμείνῃ κεντρικὸ θρησκευτικὸ στοιχεῖο.

Ἀντιθέτως **τοτεμικὴ** φάση δὲν ὑπῆρξε, δηλαδὴ ταύτιση μὲ «πρόγονο», ζῶο ἢ φυτὸ (ζωόμορφοι θεοί). (Σημ. Οἱ τερατώδεις μορφές ἔχουν ἄλλη ἐξήγηση.) Ἐπίσης δὲν πέρασε ἀπὸ φάση «ταμποῦ» μὲ ἀπαγορεύσεις, μαγεία, ἐξαγνισμούς κ.λπ.

2. Πρόγονοι/ἥρωες. Παρ' ὅλο τὸ τελεσίδικον τοῦ θανάτου σὲ **ὅλα** τὰ

ἐπίπεδα οἱ Ἕλληνες θεωροῦσαν ὅτι ἡ διάνοια τοῦ προγόνου παραμένει ἀθάνατη, ὅσο μένει στὴ μνήμη τῶν ἀπογόνων. Ἡ «ἀνάμνησις» τῶν ἔργων καὶ λόγων του, ἰδίως τῶν ἀξιῶν (*ἀνδρεία*), εἶναι μία συνεχὴς δύναμις γιὰ τὴ φυλὴ. Ἰδίως σὲ δύσκολες καταστάσεις ὁ **πρόγονος** ἀτομικὰ καὶ ἡ *ἥρως* συλλογικὰ ἔρχονται ἀρωγοί. Εἰδικὰ στὶς κρίσιμες στιγμὲς (στὶς μάχες) ἐμφανίζεται ὁ τοπικὸς ἥρως, ἀργότερα ὁ πολιοῦχος θεὸς/ἄ.

Οἱ ἥρωες ἀργότερα γίνονται *νιοί* θεῶν καὶ γυναικῶν, ἡμίθεοι, ποὺ κάνουν «ἄθλα», προσφέρουν δοθήθεια ἐπιλύοντας ὑπεράνθρωπα προβλήματα γιὰ τὴν εὐημερίαν τῆς φυλῆς καὶ τῆς πόλεως. Ἡ ἀνάγκη ἐπὶ κλήσης καὶ ἡ ὑποχρέωση ἀνταπόδοσης εἶναι ἡ βάση τῆς **κατασκευῆς** τῆς τοπικῆς θρησκείας.

Καὶ σὲ αὐτὸ τὸ στάδιο οἱ Ἕλληνες ἀπέφυγαν ὡς ἄχρηστο τὸν **ἀνιμισμὸ**,

Φωτ. 3. Οἱ καταστροφεῖς Σίδα καὶ Κάλι.

δηλαδή ὅτι ὅλα τὰ πράγματα ἢ τὰ ζῶντα ἔχουν *ψυχή* καὶ ἐπηρεάζουν τὸν ἄνθρωπο.

3. Μῦθοι = πολιτισμοὶ/βασιλεῖς. Ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ ἔτσι καὶ οἱ Ἕλληνες εἶχαν ὡς παράδοσή τους τοὺς Μῦθους. Καὶ οἱ Μῦθοι δὲν εἶναι παρὰ μύθια ἰδιωτικὰ γιὰ διασκέδαση ἢ νουθεσία, ἀλλὰ ἡ προ-ιστορία τῶν Πολιτισμῶν. Ἰδιαίτερα οἱ ἐκπληκτικοὶ ἑλληνικοί, ποὺ τὸ πλῆθος καὶ ἡ ποικιλία τους εἶναι τεράστια. Καὶ γιὰ τί μιλοῦν; Γιὰ θεογονία, βασιλεῖς - θεοὺς, σχέσεις θεῶν - ἀνθρώπων, γιὰ χαμένους πολιτισμούς.

Οἱ μυθικοὶ πολιτισμοί, ὅπως ἀναφέρονται στὸν Ἡσίοδο, τὸν Πλάτωνα («Τίμαιος») κ.λπ., μετατρέπονται σὲ θρησκεία. Καὶ οἱ τέσσερις ἀσύλληπτοι πολιτισμοί, ποὺ ἄνθισαν καὶ χάθηκαν διαδοχικὰ ἀπὸ καταστροφές μετὰ ὑπαίτιο τὸν ἄνθρωπο, μεταβάλλονται σὲ γένη θεϊκά, σὲ 4 τετράδες (τετρακτύες).

α. Πρῶτο γένος: Ἀπὸ τὸ «ἀεὶ ὄν» – χάος δημιουργεῖται ἀενάως ἡ Γαῖα, ὁ Ἔρως· καὶ ἡ δυνάδα αὐτὴ παράγει τὴν τετράδα Ἔρεβος/Νύξ, Αἰθήρ/Ἡμέρη, ἥτοι τὸν πρῶτο (;) μεγάλο τεχνικὸ πολιτισμό, τὸ «**Χρῦσεον Γένος**».

β. Τὸ δεύτερο γένος θεῶν/πολιτισμοῦ εἶναι Οὐρανὸς - Πόντος - Ὁρη (;) - Τυφών.

γ. Ἀπὸ Γαῖα - Οὐρανὸ οἱ **12 = 4X3 Τιτάνες** (6 ἄρρενες) ἢ οἱ 12 μεγάλες παγκόσμιες δυνάμεις

δ. Τὸ δεύτερο «δωδεκάθεον» ἢ τὸ γένος **Ἡρώων** σὲ δύο φάσεις: 1η Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἄρης καὶ Ἥρα, Ἑστία, Δήμητρα καὶ 2η Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Ἥφαιστος, Ἄρης καὶ Ἄρτεμις / Ἀπόλλων. (Ὁ Ἄρης «ὑποβιβάζεται» σὲ Πλούτωνα, ἐμφανίζονται δὲ ὁ Ἑρμῆς - πλοῦτος καὶ ὁ Διόνυσος - χαρά. Σύνολον 14).

Μετὰ τὴν καταστροφή καὶ τοῦ 4ου γένους τὸ πέμπτον (μέχρις ἐμᾶς), τὸ «**Σιδήρεον**», δὲν «ἔκαμεν» ἄλλους «θεοὺς», ἀλλὰ τοὺς ἀναμόρφωσε.

4. Ἀξίες - θεοί. Οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ παγιῶνουν τὸ *Ἡθος*⁸, δηλαδή ἀξίες, ἀρετές, ἀρχές, θεσμοὺς κ.ἄ., μετὰ βοήθεια ἀπὸ μεγάλους Γνώστες, τοὺς σοφοὺς τους, μεταλλάσσουν τοὺς «θεοὺς - βασιλεῖς» σὲ «θεοὺς - ἀξίες». Λ.χ. ὁ Ζεὺς = Δίκαιον καὶ Μῆτις = Λόγος· Ὁ Ἄρης = Ἀνδρεία καὶ Δρᾶσις (δημιουργία), ἢ Ἥρα = Σωφροσύνη καὶ Γάμος (θεσμός) κ.λπ.

Ο ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ. Ὑπάρχει μία πρόταση - θραῦσμα, ποὺ προσδιορίζει τὸν Ἕλληνα - ἄνθρωπο καὶ τὸν Λόγο του σχετικὰ μετὰ τὴ θεολογία: Ἀπὸ τὸ «Περὶ Φύσιος» τοῦ Μεγάλου Ἡράκλειτου (ἀπόσπ. 30): «κόσμον τόνδε, τὸν αὐτὸν ἀπάντων, οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ αἰεὶζωνον, ἀπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσβεννύμενον μέτρα».

[**Παρέκδοξη:** Καὶ ἂν ἐχάνετο ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Γραμματεία (χάθηκε τὸ 99%)

Φωτ. 4. Ἡ θεὰ μετὶς παπαροῦνες.

πων καὶ θεῶν, τότε πού, ζῶντας μαζί ἐπὶ μακρόν, ἀπεφάσισαν νὰ χωρίσουν! Τότε ἐξαπάτησε τοὺς θεοὺς («Θεογ.» 535), «ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί (;) τ' ἄνθρωποι (ἐν) Μηκώνῃ» < μήκων = παπαρούνα (!);⁶ = τετρακτύς (;) (Φωτ. 4).

ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣΙΝ. Ἡ ἐκάστοτε θρησκεία εἶναι καθρέπτης τῆς κοινωνίας. Οἱ θρησκείες τῆς ἐρήμου δημιουργήθηκαν, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν Ἐξουσία, δηλ. τὸν Φαραώ, τὸν Μονάρχη, τὸν Πατριάρχη. Ἦτοι ὁ κόσμος «πρέπει νὰ ἔχη κτιστῇ», νὰ ἔχη κατασκευασθῇ ἀπὸ κάποιον Θεόν, ἐνῷ ὁ Θεὸς δὲν «ἐγένετο», «ἦν ἀεὶ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων»!

καὶ ἔμενε μόνο τὸ βιβλίο τοῦ Ἡρακλείτου ἢ ἔστω αὐτὴ ἡ πρόταση, ἀρκοῦσε γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ Ἑλληνος Λόγου.]

Στὴν ἐκπληκτικὴ ρήση ἐστιάζουμε τὴν προσοχή μας στὴ λέξη «ἄνθρωπος», πού εἶναι «παράλογη» σύμφωνα μὲ τὴ λογικὴ μας καὶ «ιερόσυλη» σύμφωνα μὲ τὴ θεολογία τῶν μονοθεϊκῶν θρησκειῶν. Ὁ Ἡράκλειτος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι (Ὀρφεύς, Θαλῆς, Πλάτων, Ἐπίκουρος) θεωροῦν ἄκτιστον τὸν κόσμον μας (ἴδιον μὲ ἄπειρους ἄλλους τοῦ σύμπαντος), ἀποίητον.

Συγχρόνως ταυτίζει τὴν ἰσχὺν - βούληση τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν τῶν θεῶν, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο δὲν ποιοῦν τὸν κόσμον! Μόνον αὐτός; Ὁ Ἡσίοδος ἀναφέρει: «ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες (= εὐρισκόμενοι) οἱ ἀθάνατοι» («Ἔργα καὶ Ἡμέραι» 249). Συνεχίζει ξεκάθαρα «ὥς ὁμόθεν γεγάσι θεοὶ θνητοί (!) καὶ ἄνθρωποι» (= καθ' ὅσον ταυτόχρονα «ἐγίναν»). Τέλος ὁμιλεῖ γιὰ τὸν Μέγα Ἄνθρωπον, τὸν Ἐμφρονα, τὸν ἥρωα Προμηθεά < πρὸ+μῆτις = προσχεδιάζει. Καὶ τὸν ἀναφέρει ὡς διαιτητὴ (ἄνθρωπο.θεόν) μεταξὺ ἀνθρώ-

Ὁ Ἕλλην διὰ τοῦ Λόγου ἐκφράζει τὴν κοινωνία τῆς Πόλεως, τὴν «πολυαρχία» ἥτοι τὴν **συμμετοχική** δημοκρατία ἢ/καὶ ἀριστοκρατία, μὲ μία ἀντίθετη θεώρηση: ὁ κόσμος μας (καὶ τὸ Σύμπαν) **δὲν** κατασκευάζεται ἀπὸ κάποιον «ποιητὴ», ἀλλὰ ἀναδημιουργεῖται ἀενάως, «*ἦν ἀεί...*», ὅπως ἀνανεώνεται ἡ διοίκηση τῆς Πόλεως μὲ νέους «λειτουργούς». Ἀντιθέτως οἱ θεοὶ **γεννῶνται** ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐν τέλει δημιουργοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν*» τους, ἐκφράζοντας τὶς ἀξίες τους: («*ἀθάνατοι (=) θνητοί*»: Ἡράκλειτος).

Οἱ ἑλληνικοὶ θεοὶ/θεές εἶναι μεγαλοδύναμοι, τὸ ὑπερ-θετικό τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὄχι παντοδύναμοι (Καζαντζάκης, «Ἀσκητική»). Αὐτοελέγχονται σύμφωνα μὲ τοὺς συμπαντικούς Νόμους: «Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται», ἀλλὰ καὶ δικάζονται στὴν ὁλομέλεια τῶν θεῶν γιὰ παραβάσεις μὲ λυδία λίθο τὰ Ὑδατα τῆς Στυγός. (Ἄν ἔφταιγαν, ἔμεναν «ἄπνοοι» γιὰ ἀνάλογο διάστημα, μετὰ γιὰ κάθαρση δὲν ἔτρωγαν ἀμβροσία καὶ ἔμεναν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους θεούς). Ὁ ἀνθρωπομορφισμὸς σὲ ὅλη τὴν καθαρότητά του!

«ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΝ» ἢ ΠΑΝΘΕΙΟΝ; Τί εἶδους θεοὺς ἐδημιούργησαν καὶ ἐσέβοντο οἱ Ἕλληνες καὶ πόσοις; Τίποτα δὲν γνωρίζουμε γιὰ τὴν προ-μυθική καὶ προ.κατακλυσμιαία ἐποχὴ καὶ ἐλάχιστα γιὰ τὴ Μυκηναϊκὴ - Μινωικὴ. Τὰ σεμνὰ - μικρὰ ἀναθήματα μὲ μόνον γυναικεῖς θεές (ἢ ἱερεῖες), ἀγαλμάτια καὶ σφραγιδόλιθοι δείχνουν μητριαρχικὴ δομὴ τουλάχιστον στὴ θρησκεία. Μιὰ λιτότητα, αἰδῶς καὶ σεβασμὸς στὴν Μεγάλῃ Μητέρα, τὴ Γαῖα. Ἴσως δὲν χρειαζόταν ἄλλη θεὰ ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς λαός, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του στὸν «*κάλλιστον κόσμον*» (Φωτ. 5). Ἡ μήτρα - μητέρα ποὺ ἀνα.γεννᾷ, μορφοποιεῖται σὲ σπῆλαια, σὲ μικρὰ ἱερὰ δωμάτια, σὲ φίδια - DNA, ἐκφράζεται μὲ τὸν Ἱερὸ Γάμο, ποὺ φθάνει στὶς μέρες μας σὰν «*βλάχικος γάμος*».

Μετὰ τὰ «*μαῦρα χρόνια*» (= 1500 ἕως 800 π.Χ.) οἱ Ἕλληνες ἀνα.θυμοῦνται τοὺς πανάρχαιους θεοὺς Γαῖα, Οὐρανὸν, Κρόνον καὶ λοιποὺς Τιτᾶνες ἰσοτίμως (6 ἄρρενες + 6 θῆλεις = 12). Τέλος δημιουργοῦν τοὺς «*νέους*» θεοὺς, τοὺς «*Ὀλυμπίους*», τὸ λεγόμενον «*Δωδεκάθεον*» [Σημείωση: Ἡ λέξις ὡς θεϊκὴ ἔννοια ἐμφανίζεται στὴ μεταχριστιανικὴ ἐποχὴ (Σουητῶνιος ~ 200 μ.Χ.), ἐνῶ προηγουμένως ἐσήμαινε κάποιο φάρμακο καὶ φυτό!]. Κανονικὰ εἶναι 14 μὲ τὸν Πλούτωνα καὶ τὸ Διόνυσον. Ἄν ὅμως ὑπολογίσουμε καὶ τοὺς λοιποὺς θε-

Φωτ. 5. Ἡ θεὰ μὲ τὰ φίδια.

οὺς/ἐς λ.χ. Ἀσκληπιό, Ἡρακλῆ, τοὺς ἡμίθεους καὶ τοὺς παλαιότερους, εἶναι δεκάδες. Μαζὶ μὲ τοὺς «κατώτερους», ἐπωνύμους ἢ μὴ (Νύμφες, τὶς 50 Νηρηίδες, 41 Ὠκεανίδες, Μοῦσες, Χάριτες κ.λπ.) ὡς καὶ τοὺς τοπικοὺς ἥρωες, θὰ φθάσουμε σὲ πολλὰς ἑκατοντάδες θεοὺς/ἑς, δηλαδή στο *Πάνθειον*. Λίγο ἀπέχει ἡ ταύτιση θείου καὶ κόσμου.

ΛΑΤΡΕΙΑ ὩΣ ΣΕΒΑΣ; Ὅλες οἱ σύγχρονες θρησκεῖες ἀποτελοῦνται ἀπὸ Θεολογία, Ἡθική καὶ Λατρεία. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐνδιαφέρθηκαν νὰ καθορίσουν, τί εἶναι οἱ θεοί. Ἀντὶ θεολογίας **φιλοσοφοῦσαν** γιὰ τὸ τί εἶναι ὁ κόσμος, ὁ ἄνθρωπος, ἡ εὐδαιμονία του. Καὶ ἀντὶ λατρείας **ἐώρταζαν** πανδήμως τὰ «θέσμια» τῆς πόλεως. Ἀποτελέσματα; Ἡ ἰδιάζουσα σχέση μὲ τὴ θρησκεία:

1. Δὲν χρησιμοποιοῦσαν τὴ λέξη «λατρεία» (= ὑπηρετῶ τινά, δουλεία) ἀλλὰ τὸ «σέβας» (= δὲν νοιώθω πανίσχυρος, ὑπερόπτης, θρασὺς ἀλλὰ ἔχω αἰδῶ, μέτρο καὶ τιμῶ τὰ «σεβάσματα» τῆς πόλεως: ὁ ἀσεβὴς εἶναι ὁ ἀπόβλητος τῆς πόλεως).
2. Δὲν νοοῦμε τώρα θρησκεία χωρὶς πίστη· πίστη στὰ θέσφατα, στὸ δόγμα, στὸ ἱερὸ διδλίο εἶναι τὸ θεμέλιο κάθε θρησκείας. Οἱ Ἕλληνες ἀντὶ τῆς πίστεως (= ἐγγύηση γιὰ...) εἶχαν τὸν Λόγον, τὴν ἔρευνα.
3. Ἡ ἁμαρτία⁷, τὸ «ἀναγκαῖο κακό» κάθε θρησκείας, δὲν εἶχε θρησκευτικὸ νόημα, ἀπλῶς ἐσήμαινε τὸ «ἐλάττωμα». Δὲν διανοοῦντο προϋπάρχουσα «γενετική» βλάβη. Ἄν ὑπῆρχε ὑπέρβαση τῶν νόμων τοῦ Σύμπαντος ἢ τῆς πόλεως, ὑπεύθυνος ἦταν **μόνο** τὸ ἴδιο τὸ ἄτομο, ποὺ προκάλεσε Ὑβριν.
4. Τέλος ὁ Satan – ἀντίπαλος Θεοῦ, ἡ ἐβραϊκὴ «ὄντοτης» μὲ σάρκα καὶ ὁσῆ καὶ λόγο (!), ποὺ μεταφράζεται σὲ Διάβολον [ἀπὸ τὸ *διάβολος* λόγος = συκοφαντία (!)] ἢ «Πονηρὸν πνεῦμα» ὡς καὶ οἱ «κακοὶ» δαίμονες ἦταν ἀδιανόητα γιὰ τὸν ἐλληνικὸ νοῦ, ἀφοῦ ἡ κακία ἐθεωρεῖτο ὅχι «θεϊκή» ἀλλὰ ψυχο-σωματικὴ βλάβη.

Θεοὶ καὶ δαίμονες (*ἀγαθοδαίμων*) δημιουργήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες «ἐπ' ἀγαθῶ», γιὰ ἐπικουρία, γιὰ βοήθεια (ἂν καὶ θύμωναν «ἀνθρώπινα»!). Δὲν εἶχαν καταστροφικοὺς θεοὺς, ὅπως ὁ Σίβη, ἡ Θεὰ Κάλι κ.ἄ. (**Φωτ. 3+6**), ὅλοι ἦσαν «*κάλλιστοι*», ἐκφράζοντες τὴν ἐλληνικὴ νοοτροπία (**Φωτ. 7**).

Οἱ Ἕλληνες ἐκφράζουν τὸ Σεβας; Ἀπεύθυναν τὸ σέβας στὸν κόσμο, ποὺ εἶναι μέρος του, στὴ Φύση (Γαῖα), ποὺ εἶναι ὁ τόπος τους, στὶς συμπαντικὰς ἀξίες (Πᾶν), στὸν ἄγραφο νόμο (Ἡθος) καὶ στὸν γραπτὸ τῆς πόλεως (Ἡρώες). Αἰτοῦν τὴν «ἐπικουρία», τὴν «ἀλεξικακία» μὲ τὴν τετράδα Ἑορταὶ - Πανηγύρεις - Τελεταὶ - Μαντεῖαι.

1. Ἑορταὶ < ΓΓΒ: *Fe.ρο.τι.(ς)* = προσφέρω δῶρα, συμφιλίων! Ὅπως λ.χ. Διονύσια, Θησεῖα. Ἐκδηλώνονται μὲ πομπές, θυσίεις / προσφορές, ὕμνους, χοροὺς, ἀγῶνες μὲ ἐπικέντρο τὸ ναό. Ὑπεύθυνοί τῆς πομπῆς οἱ ἐτήσιοι «*θασι-*

Φωτ. 6. Μαχακάλα, ὁ Δαίμων τοῦ Χρόνου. ▼

Φωτ. 7. Κεφαλὴ Ἀφροδίτης (300 π.Χ.). ►

λεῖς» καὶ γιὰ τὰ λοιπὰ οἱ ἐκλεγμένοι «ἱερεῖς» καὶ «ἐπιστάται».

2. Πανηγύρεις: Ὅτιοι παλλαϊκὲς συγκεντρώσεις γιὰ ἐτήσια γεγονότα τῆς πόλεως π.χ. τὰ *Συνοίκια* = ἀνάμνηση ἐνώσεως 11 κωμῶν εἰς Ἀθήνας, *Γυμνοπαιδία* κ.ἄ. Ὅπως καὶ οἱ ἑορτές, ἐτελοῦντο πάντα στὸ ὕπαιθρο.

3. Τελεταί: Ὅπως τοῦ γάμου («*Γαμήλια*»), ὀνοματοθεσίας («*Ἀμφιδρόμια*») ἢ «*μυσταγωγία*» ἢ «*κάθαρσις*» κ.ἄ.

4. Μαντεῖαι: Οἱ χρησμοὶ τῶν μαντείων δὲν διευκρίνιζαν τὰ μέλλοντα, ἀλλὰ συμβούλευαν ἄτομα ἢ καὶ πόλεις εὐρισκόμενες σὲ δίλημμα. *Χρησμός* < *χράωμαι* = ἀπαντῶ, συμβουλεύω.

Τὰ μέσα ἔκφρασης τοῦ σεβασμοῦ δάσει τοῦ Ἥθους - Τέχνης - Ἐπιστημῆς - Φιλοσοφίας ἦσαν: Οἱ νόμοι, τὰ ἱερὰ (ἀφιερωμένοι χώροι ὅπως τοῦ Ἀπόλλωνος Δελφῶν), οἱ ναοὶ καὶ ἀγάλματα (= *εὐφρόσινον*), οἱ βωμοί, οἱ πάνδημες πομπές, τὸ θέατρον, τὸ στάδιον.

ΑΘΕΪΑ, ΟΧΙ ΚΑΙ ΑΘΡΗΣΚΕΙΑ. Ξένοι έλληνιστές, δικαιολογώντας την καταστροφή του Ἑλληνισμοῦ, ισχυρίζονται ότι ἡ Ἑλληνική Θρησκεία έφθινε ἤδη από τόν 2ο αἰ. π.Χ. λόγω άπαξίας και άθεΐας. Ὅμως άναμφισβήτητο γεγονός είναι ἡ πλήρης άνθησή της μέχρι τόν 4ο αἰ. μ.Χ.

Ἡ άθεΐα σέ φιλοσοφικό επίπεδο βεβαίως υπήρχε άνέκαθεν. Οἱ λίγοι άμφισδοητοῦσαν τίς «δημιουργίες» τών πολλών. Ἰσχυρές προσωπικότητες άνελάμβαναν **προσωπικά** τήν εὐθύνη έναντι τών Συμπαντικῶν Νόμων, τοῦ Ἡθους μέσω τῆς Γνώσης και τῆς Ἐπίγνωσης¹⁰. Τό Ἀληθές οἱ Ἀνδρεῖοι τῆς Ζωῆς ὅλων τών εποχῶν (Ἡσίοδος, Ἡράκλειτος, Σωκράτης, Γοργίας, Ἐπίκουρος, Κρισναμούρτι κ.ά.) τό ὀνομάζουν «δαιμόνιον», «οὐσία», «πατήρ», «φύσις». Ὁ Πρωταγόρας: «περὶ θεῶν οὔτε εἰ (=εάν) εἰσίν, οὔθ' ὅποιοι δύναμαι λέγειν». «Οὐδέν ἐστι, εἰ καὶ ἔτι, ἀκατάληπτον» (διά τοῦ νοός): Γοργίας. «Ψευδεῖς αἱ τῶν πολλῶν ὑπέρ θεῶν ἀποφάσεις» (=γνώμες): Ἐπίκουρος.

Ἡ άθεΐα τών σοφῶν δέν συνεπάγεται και τήν **άθρησκεία** τους. Ὁ Σωκράτης λ.χ. άκολουθεῖ μόνο τό «δαιμόνιον» του, αλλά τιμᾷ τὰ «θέσμια» και τοὺς «νόμους» τῆς πόλεως (εὔχεται στό «Φαῖδρο»: «ᾧ *φίλε Πάν*»). Παρ' ὅλα αὐτά δέν γλιτώνει ὅπως πολλοὶ ἐπώνυμοι (και άνώνυμοι) από τόν φοβερό νόμο «περὶ άσεβείας».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Ὅλα λοιπόν στήν έλληνική κοινωνία «ὁμορφα, άγγελικά πλασμένα»: Ὅχι βέβαια. Ἀλλιῶς δέν θά μπορούσε τό Σκότος νά καλύπτει τό Φῶς τόσο εὐκόλα και τόσες φορές. Ἡ «δαισιδαιμονία», τό «ἔριδος νεῖκος» (= ἡ βαρεία ἐπιθετικότητα), ἡ «άλογία» τών Μετρίων νικᾷ τοὺς Ἀνδρεῖους, φέρε τόν ἐμφύλιο πόλεμο.

Οἱ φωτεινοὶ Ἑλληνες εἶχαν μία ἰδιάζουσα σχέση μέ τό θεῖον και τὰ θέσμια, μία άνεπανάληπτη αντίληψη τοῦ καλοῦ και άγαθοῦ· οἱ σοφοὶ τους προχώρησαν πιό πέρα: στήν ἐπίγνωση τοῦ Ἀληθοῦς χωρίς δεκανίκια.

Βιβλιογραφία

1. Λεξικόν Ἡλίου.
2. Κ. Ἀναγνωστίδης, «Τί εἶναι θρησκεία».
3. Π. Λεκατοᾶς, «Μητριάρχία».
4. Φ. Ἐνγκελς, «Ἡ Καταγωγή τῆς Οἰκογένειας».
5. Κ. Καρμυράντζος, «Τετρακτύς», «Δ», τ. 239.
6. Κ. Καρμυράντζος, «Τό Big Bang», «Δ», τ. 230.
7. «Θέματα Χριστιανικῆς Ἠθικῆς», ΟΕΔΒ.
8. Κ. Καρμυράντζος, «Ἡθός Ἑλλήνων», «Δ», τ. 242.
9. Μ. Nilsson, «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας», Παπαδήμας.
10. Κ. Καρμυράντζος, «Ἐπίγνωση», «Δ», τ. 228.

Κωστής Καρμυράντζος

Ἀρχιτέκτων ΕΜΠ

Με λογοκρισία ή με παραβολάνους;

Με εισήγησή του ό μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως πρὸς τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας (βλ. «Ταλιμπανισμός στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», «Δανλός», τ. 241) προτείνει νὰ ὁργανωθῇ στὸ λεκανοπέδιο Ἀττικῆς καὶ σὲ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος εἰδικὴ ὑπηρεσία, τῆς ὁποίας «πρῶτὴ ἐνέργεια θὰ εἶναι ἡ συγκέντρωση κάθε ἀρχαιολατρικοῦ ἐντύπου, πὺν κυκλοφορεῖ σὲ κάθε πόλῃ». Ἀν κατάλαβα καλά, κάτι τέτοιο σημαίνει ἡ μαζικὴ ἀγορὰ καὶ καταστροφή ἐντύπων ἢ κατασταλτικὴ λογοκρισία. Πρᾶξις ὅλως διόλου ἀρνητικὴ – με ἀγνωστες ἀντιδράσεις, συνέπειες, ἐπιπτώσεις καὶ ἀμφίδολα ἀποτέλεσματα –, πρᾶξις ἢ ὁποία ἀποδεικνύει ἀδυναμία καὶ σύγχυση παρὰ δύναμη καὶ δεδαιότητα...

Ἡ «συγκέντρωση» ὅμως αὐτῶν τῶν ἐντύπων, πὺν κατὰ χιλιάδες κυκλοφοροῦν μνημειαῶς, ὡς εἶναι ἐννόητον, ἀπαιτεῖ τὴν καταβολὴ χιλιάδων εὐρώ, δαπάνη δίχως ἄλλο τσονχερῇ. Ἐκτὸς καὶ ἂν ἡ εισήγησή του αὐτὴ – ὁ μὴ γένοιτο – εἶναι ξεκάθαρο προσκλητήριον γιὰ τὴν ἐμφάνιση, ὁργάνωση καὶ δράση νέων παραβολάνων. (ὁργάνωση δηλαδὴ τραμπούκων, διωκτῶν τυ'που «φαιὰ φερόντων»).

Δ.Α.**Ἐμπορογιατροὶ κατὰ Ἱπποκράτους**

Ὅπως μᾶς πληροφοροῦσε ὁ δρ Peter Yiannos, τὸ ἱατρικὸ κατεστημένο τῶν ΗΠΑ κινεῖται πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ Ὁρκου τοῦ Ἱπποκράτους μὲ ὅρκον πὺν θὰ ταιριάζῃ στὶς σημερινὲς ἀντιλήψεις. Τὸ πραξικόπημα τοῦτο εἶναι μέρος τῆς παγκόσμιας συνωμοσίας ἐνάντια στὸν ἄνθρωπον καὶ τὶς ἀξίες του. Οἱ γνωστοὶ ἐμπορογιατροὶ τοῦ πόνου καὶ τοῦ χρυσίου ἐργάζονται πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ ὄχι ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἔρευνας. Ἐὰν ἐπικρατήσουν, θὰ γνωρίσουν τὸν ἄνθρωπον στὴν ἐποχὴ τῆς Βαβυλώνας, ὅπν ἐκθέτανε τοὺς ἀρρώστους στὴν ἀγορὰ, γιὰ νὰ μάθουν τὰ πρὸς θεραπείαν μέσα ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἀρρώστο ἢ ἀπὸ κομπογιαννίτες, χαρτορρίχτρες, ἀγύρτες καὶ ἱερεῖς - μάγους.. Ἡ Ἱατρικὴ στὴν Ἑλλάδα ἀρχίζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς προϊστορίας (ἀπὸ τὴν ἡρωικὴ ἐποχὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ) καὶ ὁ Ἱπποκράτης (460-356 π.Χ.) ἔκανε ριζικὴ τομὴ καὶ ἀναμόρφωσε τὴν Ἱατρικὴ σὲ καθαρὰ ἐπιστημονικὴ βάση, ἐκκαθαρίζοντάς τὴν ἀπὸ προλήψεων, ἀπάτες καὶ ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο. Αὐτὸς συνέγραψε 72 διβλία, ἐν οἷς καὶ τὸν Ὁρκον τοῦ Ἱπποκράτους, μνημεῖο ἀνθρωπισμοῦ καὶ ἀλτροντισμοῦ, πὺν ἐνοχλεῖ τοὺς ἐμπορογιατρούς.

Τὰ ἐπίμαχα σημεῖα τοῦ Ὁρκου εἶναι ὅτι: 1) οἱ νέοι ἱατροὶ ὀρκίζονται στοὺς Ἀπόλλωνα, Ἀσκληπιό, Ὑγίεια καὶ Πανάκεια (ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς θεότητες, πὺν μισεῖ τὸ ἰουδαιοχριστιανικὸ ἱερατεῖο) καὶ 2) παρέχεται ἡ ἱατρικὴ γνώση ἀφιλοκερδῶς στοὺς ἐπαῖοντες καὶ ἀξίους νὰ τὴν δεχθοῦν καὶ ὄχι σ' αὐτοὺς πὺν τὴν ἐκμεταλλεύονται ἐμπορικὰ πρὸς πλουτισμόν. Οἱ δάρδαροι ἀπεργάζονται τὶς ἀλνσίδες τῆς δουλείας. Ὁ Ἱατρικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν ἔχειν γ) νῶσιν τῶν τεκταινομένων;

Κ.Χ.Κ.**Παν-βυζαντινισμός**

Βυζαντινὰ μουσεῖα, βυζαντινὲς ἐκθέσεις, βυζαντινὰ συνέδρια μονοπωλοῦν τὸν τελευταῖον καιρὸ τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ. Μάλιστα τὸν περασμένο Φεβρουάριο συγκέντρωσε στὴ Βέροια ὅλους τοὺς... Βυζαντινοὺς ὑπουργοὺς πολιτισμοῦ τῶν Βαλκανίων, γιὰ νὰ ἐγκαινιάσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ Βυζαντινὸ μουσεῖο τῆς πόλης. Κι ἀφοῦ ὅλοι τοὺς δήλωσαν ὑπερήφανοι γιὰ τὴν κοινὴ βυζαντινὴ τους παράδοση καὶ δεσμευτή-

καν νὰ τὴν προβάλουν ἐντονώτερα πρὸς τὸν μὴ Βυζαντινὸ κόσμον, ἔρριξαν καὶ μία... «τον-φεκιά στὸν γάμο τοῦ Καραγκιόζη»: ζήτησαν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐπιστροφή τῶν μαριμάρων τοῦ Παρθενώνα!

Π.Α.Κ.

Φιλανθρωπία θνυτῶν πρὸς τὰ θύματά τους

Ὁ Διογένης, ἂν καὶ εὐκατάστατος, ζοῦσε σὲ πιθάρι ἀσκητικά, εἶχε ὅμως καὶ δοῦλο. Ὅταν κάποτε τοῦ ἔφινγε, τοῦ εἶπαν νὰ τὸν καταδιώξη, καὶ αὐτὸς ἀπήντησε: «Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ δοῦλος τὸν Διογένη καὶ θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ὁ Διογένης τὸ δοῦλο;». Μακάρι νὰ μᾶς ἄφηναν ἡσυχους καὶ οἱ ἐξουσιαστές μας, ποὺ μᾶς «ἀγαποῦν» τόσο πολὺ, ὥστε μᾶς ἀγκαλιάζουν μέχρι πνιγμοῦ. Βλέπω τὸν Διογένη νὰ ζητιανεύῃ στὰ ἀγάλματα. «Τὶ κάνεις, φιλόσοφε», τοῦ λέγω: «Προπονοῦμαι στὴν ἄρνηση τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πτωχεύσω καὶ ἀναγκασθῶ νὰ ζητιανεύω». Κύριε Μπούς, νὰ πᾶτε στὸ Ἀφγανιστὰν νὰ ἐλεήσετε – σὰν καλὸς «χριστιανὸς» – ἑκατομμύρια ἐτοιμοθάνατους ζητιάνους. Ὅχι ὅμως μὲ τὰ δομωραδιστικά.

Κ.Χ.Κ.

Τὸ πουλί τοῦ κούκκου

Ἡ θεολογικὴ μεταφυσικὴ αὐθαίρετη καὶ ἀνύπαρκτη στοὺς Σύμπαν. Ἀλήθεια τί αἶσχος γιὰ ὅλους αὐτοὺς ποὺ συνοδοιποροῦν μὲ αὐτὸ τὸ ἐγκλημα, ποὺ τυφλωμένοι ντὲ καὶ καλὰ παραδιάζουν τὰ πάντα στὴν ἀρχομανία τους, στὴν ἀνίερση ἐπιβολή, κατὶ ποὺ δὲν ἔχει δικαίωση, δὲν στέκει... Ἡ τύφλωση τοῦ μέσου ἀνθρώπου. Ἐτοί ἡ σύγχρονη ἀληθινὴ αἴσθησις τῆς Ἱστορίας μελετᾷ μὲν τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα, ἀλλὰ πρωτίστως μέσα ἀπὸ τίς ἀλλοιώσεις, παραποιήσεις καὶ παρερμηνεῖες τοῦ Γιαχβέ, ποὺ ἀναρριχητικὸς καὶ λαθρόβιος ἀναπτύσσεται σὰν τοῦ κούκκου τὸ πουλί, σὲ ξένη φωλιά...

Ὅπου ὁ «Δαυλὸς» διὰ ζωογόνου πυρᾶς θὰ ἀπαλλάξῃ, ὅσο γίνεται, τὸ δάσος ἀπὸ τὰ παράσιτα, ὥστε αὐτὸ νὰ εὐρωσταίῃ στὸ φῶς... προσφέροντας θέσις γιὰ ὅλους, ὅπου καὶ ἡ ἀληθινὴ ἔννοια τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἡ Ἑλληνική.

Π.Γ.

Γιαχβὲ - Σατανᾶς: «Ἐναντία ταῦτά»

Ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφία τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου:

α) Κόρη γνωστοῦ πολιτικοῦ μετὰ ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση ἐγκαταλείπει τὴν οἰκογένειά της καὶ προσηλυτίζεται σὲ ὀρθόδοξο μοναστήρι. Ἡ οἰκογένειά της ἀνάστατη. Ἐκφράζονται ὑπόνοιες ὅτι ὁ «πνευματικὸς» της τὴν ὠδήγησε στὸν μοναχισμό, γιὰ νὰ καρπωθῇ στὸ μέλλον τὸ μοναστήρι τὴν περιουσία της.

β) Μητέρα καταγγέλλει στὰ κανάλια, πῶς ὁ γιὸς της μετὰ ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση προσηλυτίστηκε στὴν παραχριστιανικὴ - αίρετικὴ ἀποκρυφιστικὴ ὁμάδα μὲ τὸν διακριτικὸ τίτλο «Λευκὴ Ἀδελφότητα» καὶ ἀπὸ τότε ἔχει ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του.

Σὲ ὅ, τι ἀφορᾷ στὴν πρώτη ὑπόθεση, οὐδεὶς ἐκ τῶν τηλεοπτικῶν παραθυρόφιλων ἀστέρων, ποὺ κινοῦνται στοὺς χώρους τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θρῆκε κατὶ νὰ πῇ ἀντίθετα στὴ δεύτερη σύσσωμοι ἄστραψαν καὶ θρόντηξαν καταγγέλλοντας τοὺς «δόλιους» καὶ «σατανικούς» μυστικιστές.

Στὴ διαχείριση τῆς ἀνθρώπινης ἀγωνίας καὶ τῶν μεταφυσικῶν ἀδιεξόδων, ποὺ προκαλεῖ ὁ ἰουδαιοχριστιανισμός: Ἐκκλησία - Ἀποκρυφιστές, σημειώσατε 1-0!

Στ. Μ.

ΓΡΑΦΗ ΠΑΝΩ ΣΕ ΣΦΡΑΓΙΔΑ 7.000 ΧΡΟΝΩΝ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

Καταρρέει τὸ δόγμα «Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς»

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη φέρνει στὸ φῶς ὁλοένα καὶ πειστικώτερα τεκμήρια, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὸ τεράστιο ἱστορικὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης παρουσίας στὸν εὐρύτερο ἑλλαδικὸ χῶρο. Ἀποδεικνύουν πὼς οἱ πολιτισμικὲς ρίζες τῆς Ἑλλάδας χάνονται στὰ δάθη τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος καὶ ταυτόχρονα ἀχρηστεύουν αὐθαίρετες θεωρίες καὶ δόγματα περὶ ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ στὴν Ἀνατολὴ ἢ τὴν Ἀφρική, ποὺ φτειάχτηκαν γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν γνωστὲς ἐξουσιαστικὲς σκοπιμότητες. Ὁ λόγος αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ ἓνα ἐντυπωσιακὸ εὑρημα, ποὺ ἀνεσκάφη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Γιαννιτσῶν. Πρόκειται γιὰ μία λίθινη σφραγίδα - ἐπιγραφή μὲ ἐγχάρακτα γραμμικὰ σύμβολα ἡλικίας ἑπτὰ χιλιάδων ἐτῶν.

Ὁ ὑπεύθυνος τῆς σχετικῆς ἀνασκαφῆς στὴν πόλη τῶν Γιαννιτσῶν ἀρχαιολόγος κ. Πανίκος Χρυσοστόμου μίλησε στὸ «Δαυλὸ» γιὰ τὴν πανάρχαια σφραγίδα καὶ γιὰ τὸ δείγμα γραφῆς ποὺ φέρει στὴν ἐσωτερικὴ τῆς κοίλη πλευρά. Ἡ συνέντευξή του ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΣΥΝΤ.: *Κύριε Χρυσοστόμου, τί διαστάσεις ἔχει τὸ εὑρημα;*

ΠΑΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: Τὸ σχῆμα του εἶναι μακρόστενο μὲ διαστάσεις 2,5Χ5,5 ἑκατοστῶν. Ὅμως, ὅπως φαίνεται, δὲ λειτουργοῦσε «μόνη τῆς» ἡ σφραγίδα ποὺ βρέθηκε. Ἡ παρουσία ὀπῶν καὶ μικρῶν ἐπιφανειῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῶν χαραγμάτων δηλώνει τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς δευτέρης κινητῆς σφραγίδας σὲ μία ἀντιθετικὴ προσκόλλησι. Ἡ σύνδεση τῶν μερῶν ἐπιτυγχάνετο μὲ τὴ μεσολάβηση συνδέσμων, ποὺ στερεώνονταν στίς ὀπές, ἐνῶ τὸ διαφορετικὸ σχῆμα τῶν διαχώρων ἀπέτρεπε κάθε ἀνεστραμμένη τοποθέτησι κατὰ τὸ σφράγισμα.

ΣΥΝΤ.: *Τὰ σύμβολα ποὺ περιέχει ἡ σφραγίδα μὲ ποιὰ «λογικὴ» ἔχουν χαραχθῇ;*

Π.Χ.: Εἶναι ὠργανωμένα σὲ τρεῖς σειρές, ποὺ ἀναπτύσσονται κατὰ μῆκος τοῦ κοιλώματος. Καὶ οἱ τρεῖς πλαισιώνονται ἀπὸ διαμήκη ὀριζόντια χάραξη.

ΣΥΝΤ.: *Μποροῦμε δηλαδὴ νὰ ποῦμε ὅτι περιλαμβάνει ἓνα κείμενο τριῶν ἀράδων;*

ΣΥΝΤ.: Ναί. Προσεκτικὴ παρατήρησι τῆς ὁργάνωσις τῶν σειρῶν φανερώνει ὅτι ὁ χάρακτης - γραφέας εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πρόθεσι γιὰ μία τριμερῆ διαίρεσι τῆς ἐπιφάνειας. Ξεκίνησε μὲ ἄνεσι ἀρχικά, ἀφήνοντας κενὸ ἓνα μικρὸ περιθώριο, ἀλλὰ στὴ συνέχεια ἀναγκάστηκε νὰ συμπυκνώσῃ τίς ζῶνες, ἰδίως τὴν τελευταία.

Η λίθινη σφραγίδα - επιγραφή των Γιαννιτών, διαστάσεων 2,5Χ3,5 εκ. Τα εγχύσματα στουχεία της είναι θορυβώδη αέ τρεῖς σειρές κατά μήκος του κοιλώματος. Οἱ δύο ὅτις ἀρχες τοῦ ἀντικειμένου δηλώνουν τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς ἀντίστοιχης ἐγχύσεως ἐπιφάνειας στὴν ἀπέναντι κοιλότητα. Τὸ σφράγισμα ἦταν φορέας ἐνὸς μηνύματος διακοῦς νοηματικῆς ἀξίας μὲ πολλοὺς ἀποδέκτες, ἀφοῦ ἡ ἐπιγραφή - σφραγίδα ἀποσκοποῦσε στὴν πειθαγωγή πολλῶν ἀντιγράφων. Ἡ χρονολόγηση τοῦ εἰδήματος στὴν ἀρχὴ τῆς 5ης π.Χ. χιλιετίας τὸ καθιστᾷ ὡς τὸ ἀρχαϊότερο ὡς τὴν ὥρα γνωστὸ δείγμα γραφῆς.

Ὅμοιότητες καὶ διαφορὲς μὲ τὴν ἐπιγραφὴ Δισπηλίου

ΣΥΝΤ.: Παρόμοια γραμμικὰ σύμβολα ἔχουν ἐντοπισθῇ καὶ ἄλλοι στὸ παρελθόν;

Π.Χ.: Βεβαίως. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ γνωστὴ ξύλινη πινακίδα τοῦ Δισπηλίου. Ἡ πινακίδα αὐτὴ, χρονολογημένη στὴν ἀρχὴ τῆς Νεώτερης Νεολιθικῆς, εἶναι καταγραφὴ ἀπὸ εὐθύγραμμα στοιχεῖα. Παρόμοια ἐπίσης συμπλέγματα σὲ ἀγγεῖα, εἰδῶλια, σφονδύλια δρέθηκαν στὴν κεντρικὴ Βαλκανικὴ. Ὡστόσο σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις ἐμφανίζονται μεμονωμένα ἢ σὲ ἀσαφῆ διάταξη, γεγονός πού ἀποδυναμώνει τὸν ἰσχυρισμὸ γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς ὀργανωμένου συστήματος γραφῆς.

Ἀντίθετα στὴ σφραγίδα - ἐπιγραφὴ τῶν Γιαννιτσῶν ἡ σαφὴς ὀργάνωση τῶν γραμμικῶν συμπλεγμάτων καὶ τῶν ἀκιδωτῶν στοιχείων καὶ ἡ συνδυαστικὴ τους σχέσις, ἡ σύνθετη δομὴ καὶ οἱ λεπτομέρειες στὴν περιγραφὴ τους, ἡ ἀκέραια ἢ τμηματικὴ ἐπανάληψις ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἐγγράφατα στοιχεῖα τῆς σφραγίδας ἀποτελοῦν ἓνα κώδικα συμβόλων καὶ σημείων ἐνὸς μᾶλλον πολὺπλοκου συστήματος γραφῆς.

ΣΥΝΤ.: Μπορεῖ νὰ διαδαστῇ ἡ ἐπιγραφὴ;

Π.Χ.: Στὸ συγκεκριμένο στάδιο τῆς ἔρευνας πού βρισκόμαστε καὶ μὲ τὰ ὑπάρχοντα δεδομένα εἶναι μᾶλλον ἀδύνατο νὰ προσδιορίσουμε τὴν ἐννοιολογικὴ καὶ φωνητικὴ τῆς ἀξία.

Καταρρέει τὸ δόγμα «Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς»

ΣΥΝΤ.: Ποιὸ εἶναι τὸ γενικώτερο συμπέρασμα, πὸν ἐξάγεται ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο εὑρημα;

Π.Χ.: Ἡ σφραγίδα - ἐπιγραφὴ τῶν Γιαννιτσῶν φαίνεται ὅτι ἀποτυπώνει ἰδέες, ἐκφράζει ἰδεολογία, ἄρα εἶναι φορέας πολιτισμοῦ. Ἡ χρονολόγησις τοῦ εὑρήματος στὴν ἀρχὴ τῆς 5ης π.Χ. χιλιετίας τὸ καθιστᾷ τὸ ἀρχαιότερο ὡς τώρα δεῖγμα γραφῆς.

ΣΥΝΤ.: Ἐπομένως τὰ διεθνῶς ἰσχυριζόμενα περὶ προελεύσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς γραφῆς ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καθίστανται πλέον ἐντελῶς ἀστήρικτα;

Π.Χ.: Τὸ Ἀνατολικὸ Δόγμα δὲν ἰσχύει πλέον. Ἀπὸ καιρὸ ὑπῆρχαν ὑποψίες, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη ἦταν μὲ τὸ μέρος μας.

ΣΥΝΤ.: Ἄρα ἡ παγκόσμιος ἱστορία θὰ πρέπει νὰ ξαναγραφῇ, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν τοῦ πολιτισμοῦ.

Π.Χ.: Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Θὰ πρέπει τώρα νὰ ἀρχίσῃ ἡ συζήτησις, στηριγμένη στὰ νέα δεδομένα. Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ τὸ παράπονό μου: Ἕνα τόσο σημαντικὸ εὑρημα σχεδὸν ἀγνοήθηκε ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσις. Κάποιες ἐφημερίδες ἔγραψαν τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀνακοίνωσις, ἀλλὰ τίς ἐπόμενες μέρες δὲν ἐπανήλθαν στὸ θέμα. Οἱ τηλεοπτικοὶ σταθμοὶ σιώπησαν.

ΣΥΝΤ.: Φυσικὰ δὲν θὰ γινόταν τὸ ἴδιο, ἂν τὸ συγκεκριμένο εὑρημα ἐντοπίζετο κάπου... ἀνατολικότερα. Δυστυχῶς ἡ μάχη τῶν Ἀνατολιστῶν δὲν θὰ δοθῇ οὔτε κι αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ ἐπιστημονικὸ πεδίο, ἀλλὰ στὸ πεδίο τῆς σκοπιμότητος. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Νεοφρουδική αρχιτεκτονική

Δέν μπορῶ νά μὴ θαυμάσω τὸ ὕψος τῆς ἀρχαιογνωσίας σας καὶ τὴν ἀνυπέρβλητη λογικὴ σας. Λοιπόν; Ἔχουμε καὶ λέμε: Σεῖς, ὡς κρατικοδίαιτη διάνοια, καταφέρατε τὸ ἀκατόρθωτο. Ἦγουν νὰ ρεξιλέψετε τὰ πορίσματα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἑδιμβούργου ἀναφορικὰ μὲ τὴν πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ. Δέν πᾶνε ὅλοι νὰ χτυπιοῦνται καὶ νὰ τὴ λένε «πυραμίδα τοῦ τέλους τῆς 4ης ἢ τῶν ἀρχῶν τῆς 3ης χιλιετίας»; Σεῖς, ποὺ δὲν μασάτε ἀπ' αὐτὰ (ἢ μήπως καὶ μασάτε μόνον **ἀπ' αὐτά**), τὸν χαδᾶ σας: Ἡ κατασκευὴ στοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀργούς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ πύργος. Τώρα βέβαια, γιατί ὁ πύργος εἶναι κτισμένος ἐπὶ ἐπικλινῶν πλευρῶν, μόνον ἓνας Γιαχβὲ τὸ ξέρεει. Ἄντε καὶ σεῖς καὶ ὁ πολιτικός σας προϊστάμενος. Ἐκεῖνος ποὺ διέταξε νὰ γραφῇ στὴν ἴστοσελίδα ἡ παγκόσμια πρωτοτυπία περὶ «Ἑλληνιστικῆς πυραμίδος». Καὶ ἐδῶ εἶναι καταφανὴς ἡ ἔλλειψις συντονισμοῦ στοῦ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ. Λένε ποὺ λένε χοντρές μαλακίες (μπίπ! διαγράφεται μία λέξη: τὸ χοντρές), τοῦλάχιστον δὲν φροντίζουν νὰ λένε τὰ ἴδια; Διότι, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, ἄλλο πρᾶγμα εἶναι Ἑλληνιστικὴ (ἔστω) πυραμίδα κι ἄλλο πύργος. Ἡ μήπως μετὰ τίς ἀποκαλύψεις τοῦ «Δαυλοῦ» ἔχουν ἀρχίσει νὰ παραμιλᾶνε καὶ δὲν ξέρουν τί λένε; Ὅμως ἂς ξαναγυρίσουμε στὸν «πύργο».

Πρέπει νὰ εἶναι μιὰ μεταμοντέρνα κατασκευὴ μὲ ἔντονα φοντουριστικὰ στοιχεῖα, καὶ ἐνδεχομένως ὁ ἐμπνευστὴς του νὰ εἶναι ὁπαδὸς τῆς Σχολῆς τῆς Φραγκφούρης, ἀκόλουθος τῆς νεοφρουδικῆς ἀντίληψης καὶ ἀφεύκτως νεομαρξιστῆς τῆς γραμμῆς τοῦ Γκράμσι· γιὰ νὰ μὴ γράψω ὅτι ἔχει ἐντυπώσει καὶ στὴν «Σημειωτικὴ» τοῦ Ἑκο. Ἀλλιῶς δὲν ἐξηγεῖται τέτοια διαστροφή, νὰ κτίσῃ τὴν ἀνωδομὴ τοῦ «πύργου» ἐπὶ ἐπικλινῶν πλευρῶν. Ὅμως, εἶπαμε, ὁ Γιαχβὲ εἶναι μέγας καὶ ἡ δεξιὰ του ὅλα τὰ μπορεῖ. Ἀκόμη καὶ νὰ μετακινῇ, ὅπως ἔκανε πέρις, τὴν χρονολόγηση τῶν Αἰγυπτιακῶν πυραμίδων πρὸς τὰ πίσω, μπάς, λέω μπάς, καὶ συμπέσουν χρονολογικὰ μὲ τίς Ἑλληνικές. Καὶ δὲν πᾶνε νὰ γράφουν ὅ,τι θέλουν ὁ Πλούταρχος κι ὁ Πανσανίας, ποὺ θέλουν τίς πυραμίδες αὐτὲς κτίσματα προομηρικῶν βασιλέων. Τώρα ποιὸν θὰ πιστέψουμε, κύριε Γ. Πίκουλα, τοὺς ἄθλιους σωδινιστὲς καὶ φασίστες ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ τοὺς ἐρευνητὲς τοῦ «Δ» ἢ τὴν γραμμὴ ποὺ σοῦ δίνει τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, ποὺ σὲ ταῖζει ψωμάκι σὲ καιροὺς τὰ μάλα χαλεπούς;

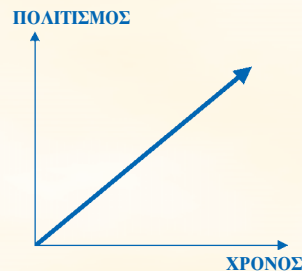
Καὶ βεβαίως προέχει τὸ ψωμάκι. Καὶ τὸ ροκφόρ καὶ τὸ ζαμπόν. Καὶ φαντάζομαι ὅτι, ἂν προσθέσουν κάτι παραπάνω, ἡ ἀρχαιολογικὴ σας ἐντιμότητα μπορεῖ τὴν ἔρημην τὴν πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ νὰ τὴν κατατάξῃ στὰ ὀχρωματικὰ ἔργα τοῦ Κολοκοτρώνη. Καὶ γιατί ὄχι; Ἐδῶ ἔμμεσα καταλογίζετε δόλο καὶ ἀνεντιμότητα στοῦ πανεπιστήμιου τοῦ Ἑδιμβούργου· τὸν μακαρίτη τὸν Πανσανία, ποὺ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ, θὰ σεβαστῇτε; Σιγὰ τ' αὐγά, μὴ γίνουν ὁμελέττα...

Γιώργος Πετρόπουλος

ΤΑ «ΕΞΩΓΗΙΝΑ» Α.Τ.Ι.Α. ΕΙΝΑΙ ΓΗΙΝΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΕΝΟΣ ΧΑΜΕΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ;

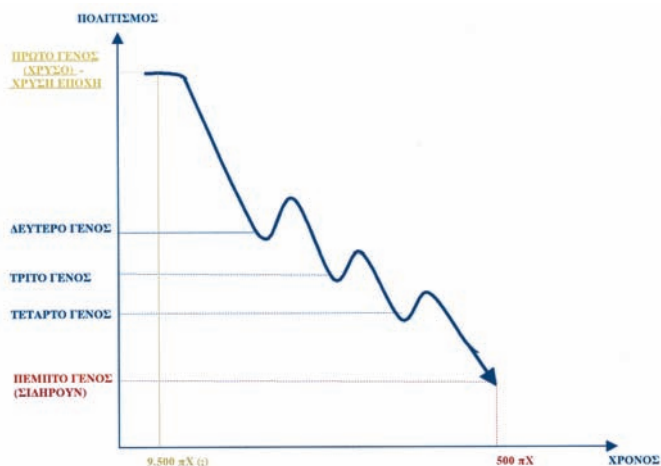
Ψέματα καὶ ἀλήθειες τῆς «Οὐφολογίας»

Η ἐντύπωση τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐποχὴ μας γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι, ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἔχει ἀκολουθήσει αὐξανουσα πορεία. Πιστεύεται δηλαδὴ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ μὲ ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ δῆματα ἐξελίχθη κι ἔφτασε στὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὅπως φαίνεται στὴν **Εἰκόνα 1**. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅμως εἶχαν ἐντύπωση τελείως διαφορετικῆ. Μελετώντας τοὺς Ἕλληνες συγγραφεῖς, πὺν πραγματεύονται περὶ τῶν μυθικῶν προϊστορικῶν χρόνων, παρατηροῦμε πὺς ὅλοι σχεδὸν φαίνεται νὰ συμφωνοῦν ἀκριδῶς στὸ ἀντίθετο, στὸ ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶχε φθάσει κάποτε στὸ παρελθὸν σ' ἓνα πολὺ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς τελειότητος, ἀπ' ὅπου ἐξέπρεσε συνεπείᾳ ἑνὸς μεγάλου κατακλυσμοῦ (δλέπε Ἡσίοδον: Χρυσή, Ἀργυρᾶ, Χαλκῆ, Σιδηρᾶ ἐποχή· Πλάτωνα: «Τίμαιον» καὶ «Κριτίαν», Αἰσχύλον: «Προμηθεάν Δεσμώτην» κ.ἄ.). Ὁ πολιτισμὸς αὐτός, πὺν γεννήθηκε κι ἀναπτύχθηκε στὴν Ἑλλάδα, ἥτο παγκοσμίου ἐμβελείας, διότι ἀπὸ τοὺς Διονύσους, Ἡρακλεῖς, Περσεῖς καὶ λοιποὺς διογενεῖς ἥρωες ἐπεκτάθηκε σὲ ὅλο τὸν κόσμο. (Γιὰ τὴν προτακλυσμαία ἐξάπλωσι τοῦ οἰκουμενικοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ δλέπε «Δαυλόν», τεύχη 16, 18, 24, 37, 56, 73, 80, 82, 83, 94, 116, 117, 118, 121, 123, 124, 127, 128, 131, 145, 169, 170, 211, 214, 220, 229, 241, 242, 243 κ.ἄ.).

Εἰκόνα 1: Ἡ ἐντύπωση πὺν ἔχουν οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν πολιτισμὸ, εἶναι ὅτι ἀκολούθησε πορεία γραμμικῶς αὐξουσα.

Μετὰ τὴν μεγάλη καταστροφὴ λοιπὸν σύμφωνα πάντα μὲ τοὺς κλασικοὺς ὁ πολιτισμὸς ἔπαθε μεγάλη καταστροφὴ, ἀλλὰ δὲν ἐχάθη ἐντελῶς. Οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν νὰ τὸν ἀνασυστήσουν, ἀλλὰ μεταγενέστερες μικρότερες καταστροφὲς τοὺς γύρισαν πολὺ πίσω, τόσο ὥστε νὰ θεωροῦν τὴν ἐποχὴ τους ὡς τὴν χειρότερη ἀπ' ὅλες: Ἀπὸ τὴ Χρυσὴ Ἑποχὴ κατήντησαν νὰ ζοῦν στὴν Σιδερένια! Ἔτσι λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶχε ἀκολουθήσει τὴν φθίνουσα πορεία τῆς **Εἰκόνας 2**.

Εικόνα 2: Ἡ ἐντύπωση πὺν εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες (κι ἄλλοι λαοὶ) γιὰ τὸν πολιτισμὸ, εἶναι ὅτι ἀκολούθησε πορεία φθίνουσα.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες μόνο τὴν Χρυσὴ Ἑποχὴ εἶχαν ὡς πρότυπο, καὶ αὐτὴ ἐνέπνεε ὅλες τοὺς τὶς πράξεις καὶ ὅλα τοὺς τὰ ἰδανικά, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ καὶ τέλεια ἐπιστήμη καὶ τεχνολογία ποὺ εἶχε ἀναπτύξει ὁ πολιτισμὸς τῆς, εἶχε κατορθώσει νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι σκοπὸς τῶν κοινωνιῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐξασφάλις τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀτόμου. Οἱ

ἀντιλήψεις αὐτὲς δὲν διαμορφώθηκαν μόνον ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα ἔργα τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Πλάτωνος ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν μύθων τῆς μυθολογίας μας.

Οἱ σύγχρονες κοινωνίες ἐκτιμοῦν ἐσφαλμένα τὸν μῦθο ὡς μίαν ἐξωπραγματικὴ, δηλαδὴ ἀνυπόστατη, διήγηση χωρὶς καμμία πρακτικὴ ὠφέλεια. Ἀσφαλῶς ἡ θεωρήσις αὐτὴ εἶναι ὄχι μόνον ἐσφαλμένη στὴ βάση τῆς, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀποτελεῖ μίαν ἀντίληψη ποὺ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἡ τεχνολογία τῶν θεῶν στὸν Ὅμηρο

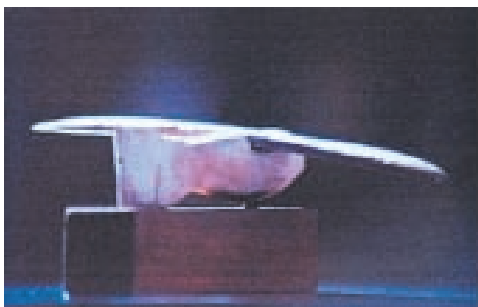
Σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» (235, 236-7, 239 καὶ 242) εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξετάσουμε τὶς πληροφορίες ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἰλιάδα καὶ στὴν Ὀδύσεια γιὰ τὴν τεχνολογία ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ θεοὶ τοῦ Ὀμήρου. Μὲ ἀφετηρία τὶς παραδοχές α) ὅτι ἡ τεχνολογία τῶν θεῶν, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, εἶναι τελείως διάφορη ἀπὸ τὴν πολεμικὴ τεχνολογία τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Τρώων καὶ β) ὅτι ἡ σημερινὴ πολεμικὴ τεχνολογία ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὰ περιγραφόμενα μέσα καὶ ὅπλα τῶν Ὀλυμπίων, προσέδωκεν σὲ συνεξέταση τῶν πληροφοριῶν τοῦ Ὀμήρου μὲ τὶς σχετικὲς σημερινὲς γνώσεις καὶ κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης στὰ θέματα «ἱπτάμενα ἄρματα», τροφοδοσία τοὺς μὲ «ἀμβροσία», «αἰγίδα» - λαίηξερ - ἀκτιδοδόλα, φλογοδόλα, «ἀφάνεια θεῶν» - στέλθ, «κηρύκειον» - DNA κ.ἄ.

Προορισμὸς τῶν ἱπταμένων ἁρμάτων τῶν θεῶν ἦταν ὁ Ὀλυμπος (**Εἰκόνα 3**), τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος πουθενά δὲν φαίνεται νὰ συσχετίζει μὲ τὸ θεσσαλικὸν ὄρος, ἀλλὰ, ὅπως ἐξετάσαμε, μὲ τὸν οὐρανό. Ἐπὶ πλεόν στοὺς στίχους τῆς Ὀδύσειας Λ 41-45 φαίνεται νὰ τὸν τοποθετῇ ἐκτὸς ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν («Δαυλὸς» 239, 243).

Σὲ ἱπτάμενα ἄρματα τῶν θεῶν ἀναφέρονται κι ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, π.χ. ὁ Αἰσχύλος στὸν «Προμηθεὺς Δεσμώτης», ἀλλὰ πολλὲς ἀνάλογες ἀναφορὲς μποροῦμε νὰ εὑροῦμε ἐπίσης καὶ σὲ μυθολογίες ἄλλων λαῶν.

Εικόνα 3: «Στὸν Ὀλυμπο ἐπῆγε ἔπειτα ἡ Ἀθηνᾶ, ὅπου εἶναι πάντα τῶν θεῶν ἡ ἀσφαλὴς κατοικία, πού δὲν τὴν δέρνουν ἄνεμοι, βροχὲς δὲν τὴν μουσκεύουν, μήτε τὰ χιόνια τὴν πλησιάζουν, ἀλλὰ πολὺ αἰθρία ἀπλώνεται χωρὶς νέφη καὶ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου λάμπει φωτεινόν» (Ὀδύσσεια Λ 41-45). Στὴ φωτογραφία τὸ ὄρος Ὀλυμπος τῆς Θεσσαλίας. Τὸ δέρνουν ἄνεμοι, τὸ μουσκεύουν βροχὲς, ἔχει χιόνια καὶ ὀμίχλες, δηλαδὴ δὲν ἔχει καμμία σχέση με τὴν Ὀμηρικὴ περιγραφή.

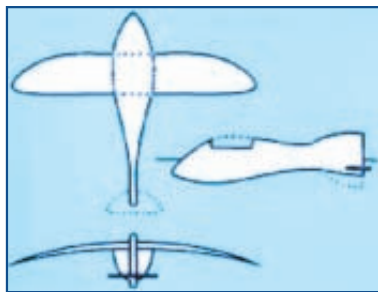
Εικόνα 4. Δύο περίεργα ἀντικείμενα με πτερύγια. (Ἀπὸ τὶς προθήκες τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Μουσείου τοῦ Καΐρου.)

Οἱ περίεργες ἀπεικονίσεις ἀντικειμένων με πτέρυγες

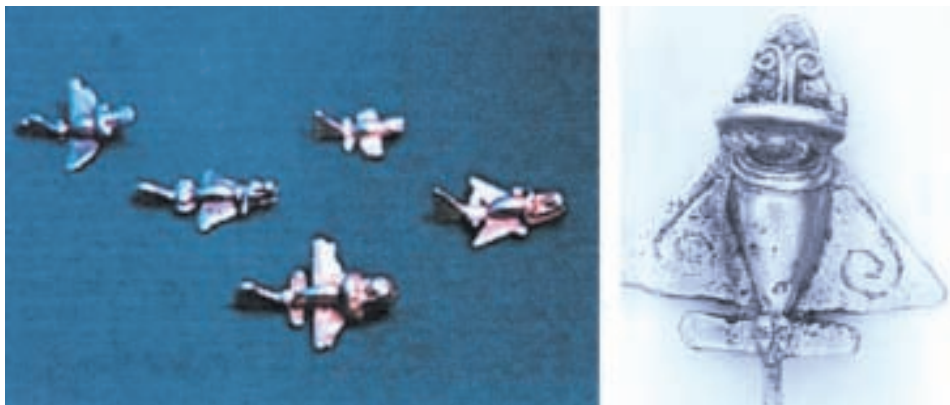
Στὸ παρὸν ἄρθρο θὰ προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε μία τεχνικὴ προσέγγιση γιὰ τὸ πῶς μπορεῖ νὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ περιγραφόμενα ἱπτάμενα ἄρματα τῶν Ἑλλήνων τῆς μακρουνῆς ἐκείνης. Χρυσὴς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, Ἐποχῆς.

Στὸ Αἰγυπτιακὸ Μουσεῖο τοῦ Καΐρου ὑπάρχουν δύο πολὺ περίεργα ἀντικείμενα με πτέρυγες, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν περισσότερο με σύγχρονα ἀεροπλάνα παρὰ με πουλιά (**Εικόνα 4**). Εἰδικὰ τὸ ἀριστερὸ ἐξ αὐτῶν εὐρέθη το 1898 κοντὰ σὲ μία κλιμακωτὴ πυραμίδα. Κατεχωρίσθη στὰ ἀρχεῖα τοῦ Μουσείου σὰν «ἀγαλματίδιο» πουλιοῦ κι ἐτοποθετήθη στὸ ἀνάλογο τμῆμα με τὰ πουλιά με ἀριθμὸ 6347, ὅπου καὶ παρέμεινε γιὰ 70 περίπου ἔτη.

Τὸ 1969 ὁ δρ Χαλὶλ Μεσίχα, πού ἦταν καὶ ἀερομοντελλιστῆς, διεπίστωσε ὅτι τὸ ἀντικείμενο διέφερε σημαντικὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα πουλιά, διότι δὲν εἶχε πόδια, ἐνῷ ἡ οὐρὰ καὶ οἱ πτέρυγές του ἦσαν τελείως ἴσες. Κατεσκεύασε ἓνα ἴδιο ξύλινο ἀντίγραφο, τὰ κατασκευαστικὰ σχέδια τοῦ ὁποίου φαίνονται στὴν **Εικόνα 5**, τὸ ὁποῖο με μία μικρὴ προσθήκη σταθεροποιητοῦ στὴν

Εικόνα 5. Τὰ σχέδια τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ τὸ Αἰγυπτιακὸ Μουσεῖο τοῦ Καΐρου, τὸ ὁποῖο ὁμοιάζει περισσότερο με ἀεροπλάνο παρὰ με πουλί.

Εικόνα 6. Περίεργα προκολομβιανὰ ἀντικείμενα ἀπὸ τὴν Μπογκοτά, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μὲ ἀεροσκάφη. Δεξιὰ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ σὲ μεγέθυνση.

Εικόνα 7. Ἀριστερά: Ἕνα μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀδύδου μὲ τὰ ἐντυπωσιακὰ ἀνάγλυφα. Ἐπάνω: Τὰ ἀνάγλυφα τοῦ ναοῦ σὲ μεγέθυνση.

οὐρὰ πέταξε ἀρκετὰ μέτρα μὲ μόνη ὥθηση τὸ τίναγμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δόκτωρος. Παρόμοια ἀντικείμενα προκολομβιανῆς ἐποχῆς ὑπάρχουν καὶ στὴν Μπογκοτά τῆς Κολομβίας (**Εικόνα 6**).

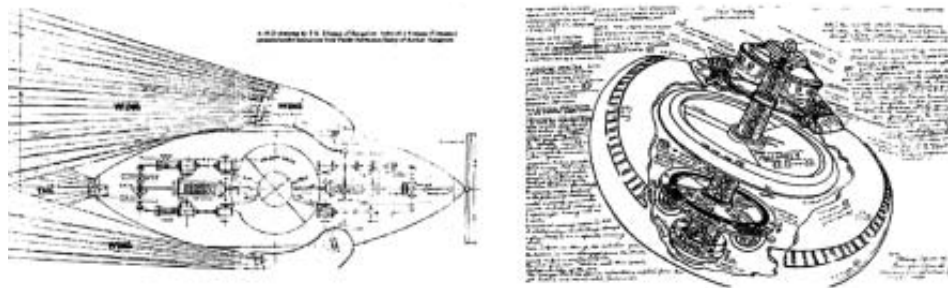
Τὰ πλέον ἐντυπωσιακὰ εὐρήματα ἀπαντῶνται στὸ ναὸ τῆς Ἀδύδου στὴν Αἴγυπτο (**Εικόνα 7**). Παρατηροῦμε ὅτι ὠρισμένα ἀνάγλυφα ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὰ σημερινὰ ἀεροπλάνο καὶ ἐλικόπτερα (**Εικόνα 8**). Γιὰ τὴν κυρίαρχη προκατακλισμαία ἐλληνικὴ παρουσία στὴν Αἴγυπτο βλέπετε «Δαυλόν», τόμοι Β', Γ', Δ', Ζ', Α', ΙΕ', ΙΖ', ΙΘ').

Εικόνα 8. Μεγαλύτερη μεγέθυνσις τῶν παράξενων (:) ἀναγλύφων τοῦ ναοῦ τῆς Ἀδύδου, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μὲ σύγχρονα ἀεροσκάφη, ἐλικόπτερα ἢ ἀερόπλοια.

Δὲν εἶναι μόνον ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας ποὺ ἐκάη. Τὸ σύνολο τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου παρεδόθησαν στὴν πυρὰ. Ἐχει διασωθῇ μόνον τὸ 2% περίπου τοῦ συνόλου τῶν ἔργων. Πολλὲς παρόμοιες καταστροφές, μικροτέρας ἴσως κλίμακος, ἔχουν γίνεи καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ὅπως π.χ. στὴν Νότιο Ἀμερικὴ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους κατακτητές. Στὴν Κίνα, ὅπου οἱ παραδόσεις ὁμιλοῦν ἐντόνως γιὰ ἱπτάμενες συσκευές, τὸν 2ο π.Χ. αἰῶνα ὁ τότε αὐτοκράτωρ ἔδωσε διαταγὴ γιὰ τὴν καταστροφὴ κάθε βιβλίου. Ἡ μόνη χώρα, στὴν ὁποία εὐτυχῶς ἀρκετὰ βιβλία διέφυγον τὴν καταστροφὴ, εἶναι ἡ Ἰνδία. Τὰ ἀρχαῖα Ἰνδικὰ κείμενα, ποὺ δίδουν πληροφορίες γιὰ ἱπτάμενα ἀντικείμενα, εἶναι πάρα πολλὰ («Βέδες», «Βιμάνικα Σάστρα» κ.τ.λ.) καὶ τὰ ἀποσπάσματα καταλαμβάνουν ἀρκετοὺς τόμους. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ καλοῦνται «*θιμάνας*» καὶ εἶναι πολλῶν εἰδῶν, σχήματος πούρου, δίσκου κ.τ.λ. Τὸ πλῆθος τῶν ἀναλυτικῶν καὶ πολλὰς φορὲς καθαρὰ τεχνικῶν περιγραφῶν, ποὺ ἔχουν σωθῇ, ἔχουν ἐπιτρέψει σὲ ἐπιστήμονες νὰ προτείνουν καὶ σχεδιαγράμματα, ποὺ ἀπεικονίζουν τὸ πῶς κατὰ τὴν γνώμη τους ἦταν τὰ *θιμάνας*. Στὴν **Εἰκόνα 9** φαίνονται δύο παλαιὰ σχέδια «*θιμάνας*» σχήματος δίσκου. Σημειώνεται ὅτι ὡς κύκλος, πούρο ἢ δίσκος φαίνεται ἓνα δισκοειδὲς ἀντικείμενο ἀναλόγως τῆς ὀπτικῆς γωνίας.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ τίθεται ἐδῶ τώρα εἶναι: Τὰ ἱπτάμενα αὐτὰ ὀχήματα εἶχαν δυνατότητες μόνο γιὰ ἐναέρια, ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας, ἢ καὶ γιὰ διαπλανητικὰ ταξίδια; Ὁ Ὀλυμπος, ἀπ' ὅ,τι ἤδη ἐξετάσαμε, σύμφωνα κυρίως μὲ τὸν Ὅμηρο ἦταν ἐκτὸς ἀτμοσφαίρας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὅμηρο ὅμως καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς κάνουν λόγο γιὰ ἐναέρια μετακινήσεις. Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπολλώνιο τὸν Ρόδιο: «οἱ πρῶτοι Ἀρκάδες (ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν) ἔζησαν ἐπάνω στὴν Γῆ, πρὶν ἀκόμα γίνῃ ἡ Σελήνη» («Ἀργοναυτικά» 265-267). Στὴν ἀποψη αὕτῃ συγκλίνει καὶ ὁ Ἀ. Σταγειρίτης («Ὠκυγία», ἐκδ. Ἐλεύθερη Σκέψις 1994, τόμος Δ', σελ. 530). Δηλαδή ὑπῆρχαν ἤδη ἄνθρωποι στὴν Γῆ, πρὶν ἢ Σελήνη ἀποτελέσῃ δορυφόρο τῆς, πράγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι ἡ Σελήνη συνελήφθη στὴν ἔλξη τῆς Γῆς σὲ σχετικὰ πρόσφατη γεωλογικὴ ἐποχὴ, πράγμα ποὺ φαίνεται νὰ ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὰ σύγχρονα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης. Γιατὶ ὅμως εἰδικὰ οἱ Ἀρκάδες καὶ ὄχι οἱ Κρητικοὶ ἢ οἱ Ναξιῶτες ἢ κάποιοι ἄλλοι; Ἡ λέξις Ἀρκάδες (Ἀρκαδία) ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ *ἀρκ-* καὶ τὸ *-δία*. Τὸ *ἀρκ-* ἔχει περάσει καὶ στὶς ἄλλες γλώσσες (π.χ. στὰ Ἀγγλικά *ark* = κιβωτὸς). Ἐπομένως *ἀρκ* (*ἀργ* - Ἀργώ) σημαίνει κιβωτὸς - σκάφος καὶ Ἀρκαδία τὸ σκάφος τοῦ Δία. Στὸ συγκεκριμένο ἀπόσπασμα δηλαδή ὑπονοεῖται μετακινήσεις μὲ κάποιο ἀρχαῖο σκάφος σὲ πα-

Εἰκόνα 9. Δύο παλαιὰ σχέδια *θιμάνας* σχήματος δίσκου.

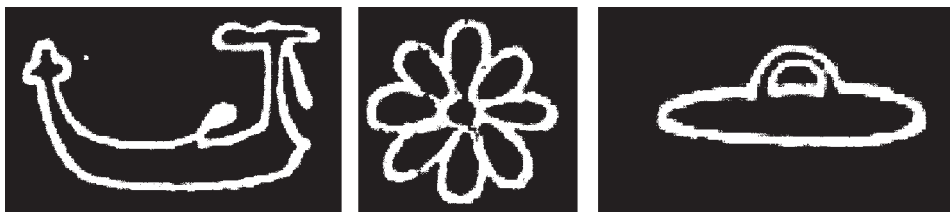

Εικόνα 10. Οί δύο ὄψεις τοῦ Δίσκου τῆς Φαιστοῦ, τοῦ ἀρχαιοτέρου τυπωμένου κειμένου τοῦ κόσμου (17ος αἰώνας π.Χ.).

νάρχαιη ἱστορικά ἐποχή. Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τὸ πῶς μπορεῖ νὰ ἦταν τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ σκάφος.

Τὸ 1908 βρέθηκε στὸ ἱερὸ δωμάτιο τῶν ἀνακτόρων τῆς Φαιστοῦ ὁ διαμέτρου 16 ἑκατοστῶν πῆλινος δίσκος τῆς **Εἰκόνας 10**. Εἶναι κατασκευασμένος ἀπὸ πηλὸ ἀρίστης ποιότητος κι ἔχει τυπωμένα ἐπάνω του 242 σύμβολα καὶ στὶς δύο πλευρές. Τὰ σύμβολα αὐτὰ δὲν ἔχει κατορθωθῇ ἀκόμα νὰ ἀποκρυπτογραφηθοῦν. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν ἀπροσδιόριστο σχῆμα, ἐνῶ ἄλλα παριστάνουν ἀνθρώπους, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, εἴτε ὁλόκληρους εἴτε τὸ κεφάλι τους κ.τ.λ. Οἱ ἀρχαιολόγοι πάντως φαίνεται νὰ συγκλίνουν στὴν ἄποψη, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κείμενο ποὺ μᾶλλον τὰ ἐδιάβαζαν γυναῖκες ἱέρειες («Δαυλός», τόμοι 1992, 1993, 1998, 1999, 2000). Ἀπὸ τὰ σύμβολα τοῦ Δίσκου θὰ ἐστιάσουμε τὴν προσοχή μας στὰ ἑξῆς τρία: Πρῶτα στὸ ἀριστερὸ σύμβολο τῆς **Εἰκόνας 11**, ποὺ παριστάνει κάτι ποὺ ὁμοιάζει μὲ σκάφος, ἀλλὰ καταλήγει σὲ σταυρό· κι ὁ σταυρὸς, ὅπως ἔχει δειχθῇ ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ «Δαυλοῦ» (1997), εἶναι πανάρχαιο παγκόσμιο σύμβολο. Στὸ μεσαῖο σύμβολο παριστάνεται ἓνας ὀκταπέταλος ῥόδακας, ἐπίσης σημαντικό σύμβολο. Τέλος

στὸ σύμβολο ποὺ φαίνεται δεξιὰ στὴν **Ἰδια Εἰκόνα** καί, σημειωτέον, ἀπαντᾶται μόνο μία φορὰ στὸν Δίσκο σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλα σύμβολα ποὺ ἐπαναλαμβάνονται δύο φορές, τὸ τί παριστάνεται εἶναι συζητήσιμο. Ὁ Ἐδανς τὸ ἐθεώρησε ὡς ἐργαλεῖο κοπῆς δέρματος ἢ πῶμα. Πολλὰ ἄλλα σύμβολα τὰ ἔχει ἐρμηνεύσει ἐπίσης ὡς μαχαίρια, πριόνια, δόντια κ.τ.λ. Ὁ Δίσκος εἶναι τυπωμένος κι ἀπὸ τὶς δύο ὀψεις κι ἴσως ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τμήματα, ποὺ ἔχουν συγκολληθῇ μεταξύ τους. Ἀποτελεῖ ἓνα ἀξιοθαύμαστο τεχνικῶς κατασκεύασμα καὶ τὸ ἀρχαιότερο τυπωμένο κείμενο παγκοσμίως. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐφτείαξαν ἓνα τόσο σπουδαῖο ἀντικείμενο,

Εικόνα 11. Σύμβολα ἀπὸ τὸν Δίσκο τῆς Φαιστοῦ. Ἀριστερά: Ἕνα σκάφος (S), ποὺ καταλήγει σὲ σταυρό, πανάρχαιο παγκόσμιο σύμβολο. Μέση: Ἕνας ὀκταπέταλος ῥόδακας, ἐπίσης σημαντικό σύμβολο. Δεξιὰ: Ἐργαλεῖο κοπῆς, ἢ πῶμα σύμφωνο μὲ τὸν Ἐδανς, ἢ πανάρχαιος ἱπτάμενος δίσκος;

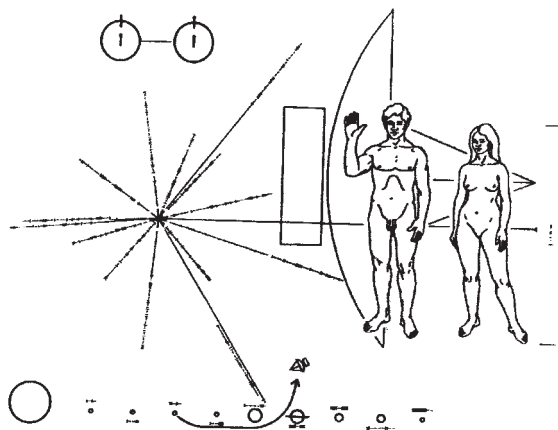
γιὰ νὰ καταγράψουν πώματα, μαχαίρια καὶ πριόνια. Πρέπει πραγματικά νὰ ἦταν ἓνα κείμενο μεγάλης σπουδαιότητος. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση εἶναι πολὺ εὐλόγο, λαμβάνοντας σοδὰρὰ ὑπ' ὄψιν μας αὐτὰ ποὺ προαναφέρθηκαν γιὰ τοὺς Ἀρχάδες, νὰ θεωρήσουμε τὸ συγκεκριμένο δισκοειδὲς σύμβολο τοῦ Δίσκου τῆς Φαιστοῦ, ποὺ, σημειωτέον, φαίνεται νὰ ὁμοιάζει καὶ μὲ τὰ «βιμάνας», ὅτι ἴσως νὰ ἀπεικονίζει καὶ αὐτὸ ἓνα δισκοειδὲς πανάρχαιο ἱπτάμενο ὄχημα τῶν «θεῶν».

Γήινα ἀντικείμενα σὲ ἄλλους πλανῆτες

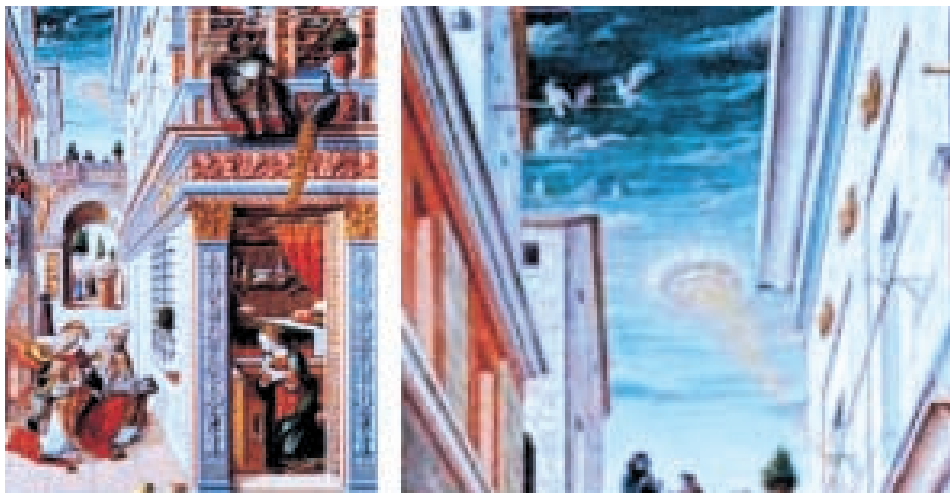
Απὸ τὴν περίοδο ἐκτοξεύσεως τοῦ «Σπουτνικ», τοῦ πρώτου δορυφόρου, τὸ 1957, ὁ ἄνθρωπος ἔχει στείλει σὲ τροχιά γύρω ἀπὸ τὴν Γῆ χιλιάδες δορυφόρους καὶ διαστημόπλοια. Πολλὰ ἀπὸ αὐτά, ὅπως ὁ ρωσικὸς «Μίρ», κατεστράφησαν πέφτοντας στὴ Γῆ. Ἄλλα ἔχουν ἐκραγῆ σὲ διάφορα ὕψη, στέλνοντας πρὸς πάσα κατεύθυνση διαστημικὰ συντρίμια διαφόρων μεγεθῶν. Τὰ περισσότερα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται σὲ τροχιά. Αὐτὴ τὴ στιγμή λοιπὸν περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὴν Γῆ ἑκατομμύρια ἀντικείμενα ἀνθρώπινης κατασκευῆς, μὲ μεγέθη ποὺ ποικίλλουν ἀπὸ κεφαλῆς καρφίτσας μέχρι τὸ μέγεθος διαστημικοῦ σταθμοῦ.

Διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, κυρίως ὄργανα, ἔχει ἀφήσει ὁ ἄνθρωπος καὶ σὲ ἄλλα οὐράνια σώματα, κυρίως στὴν Σελήνη καὶ στὸν Ἄρη, τὰ ὁποῖα, ἐὰν δὲν δεχθοῦν κάποιοι μετεωρίτη ἐπάνω τους, δὲν πρόκειται νὰ καταστραφοῦν ποτέ, ἀλλὰ, καὶ ἂν καταστραφοῦν, θὰ παραμείνουν συντρίμια τους. Ἐνα ἄλλο παρόμοιο ἀντικείμενο εἶναι τὸ διαστημόπλοιο «Πάιονιρ», τὸ ὁποῖο σχεδιάστηκε μὲ σκοπὸ νὰ «δραπετεύσῃ» ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ μας σύστημα καὶ νὰ μεταφέρει πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ στὴ Γῆ σὲ τυχόν ἐξωγήινους πολιτισμούς, ποὺ θὰ τὸ συναντήσουν. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο μεταφέρει τὴν πλακέττα τῆς **Εἰκόνας 12**, στὴν ὁποία ἔχουν χαραχθῇ ὠρισμένα σχέδια, ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν κατανοητὰ ἀπὸ κάποιον ἀνάλογο μὲ τὸν δικὸ μας πολιτισμό.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος μέχρι στιγμῆς ἔχει κατασκευάσει πάρα πολλὰ ἀντικείμενα, ποὺ εἴτε εὐρίσκονται στὴν Σελήνη ἢ σὲ διάφορους πλανῆτες, εἴτε περιφέρονται στὸ διάστημα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν, ἀκόμα καὶ ἂν κάποτε ὁ πολιτισμὸς μας στὴν Γῆ καταστραφῇ ἐντελῶς.

Εἰκόνα 12. Ἡ πλακέττα μὲ τὰ κατανοητὰ ἀπὸ τυχόν ὑπάρχοντες ἐξωγήινους πολιτισμούς, ἀνάλογους μὲ τὸν δικὸν μας, σχέδια θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ταξιδεύῃ στὸ διάστημα ἐπάνω στὸ διαστημόπλοιο «Πάιονιρ», ἀκόμα καὶ ἂν κάποτε καταστραφῇ ὁ σημερινὸς γήινος πολιτισμὸς.

Εἰκόνα 13. Πίνακας τοῦ Κάρολο Κριδέλλι (15ος αἰών), πού εὐρίσκεται στήν Ἑθνική Πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου κι ἀπεικονίζει ἓνα «ἀγνώστου ταυτότητος» ἱπτάμενο ἀντικείμενο σχήματος δίσκου, νά ἐκπέμπη μία φωτεινὴ δέσμη. (Δεξιὰ: λεπτομέρεια.)

Τὰ σημερινὰ Α.Τ.Ι.Α.: Μύθος καὶ πραγματικότης

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔχουμε ἀρκετὲς περιγραφὲς ἐμφανίσεως «Ἀγνώστου Ταυτότητος Ἰπταμένων Ἀντικειμένων» (Α.Τ.Ι.Α.) π.χ. τοῦ Διόδωρου Σικελιώτου, τοῦ Πλουτάρχου, («Θεμιστοκλῆς», κεφ. 15) κ.ἄ. Οἱ ἀναφορὲς ἐξακολούθησαν τὸν Μεσαίωνα. Οἱ **Εἰκόνες 13** καὶ **14** εἶναι δύο ἀπὸ τίς πολλὲς ὑπάρχουσες καὶ παρουσιάζουν ἐμφανίσεις ΑΤΙΑ. (Λεπτομέρειες μπορεῖτε νὰ βρῆτε σὲ παρόμοιες εἰκόνες ἀπὸ μεσαιωνικοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες στήν ιστοσελίδα www.paranormal.com/images/art/). Τὸ θέμα συνεχίζεται ἕως τίς μέρες μας, ἀλλὰ σὲ πολλὲς περιπτώσεις γιὰ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους φθάνει στὰ ὅρια τῆς γελοιοποιήσεως. Ἡ ἐμφάνισις τέτοιων ἀντικειμένων στὸν οὐρανὸ ἀποδίδεται ἀδιάστως ἢ ἐσκεμμένως σὲ ἐξωγήινους πολιτισμοὺς, πού ὑποτίθεται ὅτι ἐπισκέπτονται τὸν πλανήτη μας.

Εἰκόνα 14. Μία «Μαντόνα» τοῦ 15ου αἰῶνος, ἀγνώστου ζωγράφου, πού εὐρίσκεται στὸ Παλάτσο Βέκκιο τῆς Φλωρεντίας. Προσέξτε στήν λεπτομέρεια δεξιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν σκύλο του, πού παρατηροῦν τὸ παράξενο δισκοειδὲς ἱπτάμενο ἀντικείμενο.

Μία τέτοια χαρακτηριστικὴ περίπτωση εἶναι αὐτὴ τῆς ὑποτιθεμένης συντριβῆς ἑνὸς Α.Τ.Ι.Α. στὸ Ρόσγουελ τοῦ Νέου Μεξικοῦ τῶν ΗΠΑ, ὅταν ἓνας χωρικός ἓνα πρωινὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1945, ὕστερα ἀπὸ μία νύκτα μὲ σφοδρὴ καταιγίδα, εἰδοποίησε τίς τοπικὲς ἀρχὲς ὅτι εὐρῆκε στήν ἔρημο μερικὰ παράξενα συντρίμματα ἑνὸς ἱπταμένου ἀντικειμένου. Ἀμέσως ἐπενέδῃ ὁ Στρατὸς κι ἐκλείσε γιὰ ὠρισμένες ἡμέρες τὴν περιοχὴ, μέχρι νὰ περισυλλέξῃ τὰ συντρίμματα. Τὸ γεγονός αὐτὸ καθὼς κι ὠρισμένες ἀσαφεῖς σχε-

τικὲς κρατικὲς ἀνακοινώσεις ἔδωσαν τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς ἔντονης φημολογίας γιὰ προσπάθεια συγκαλύψεως ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι τῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία ὑποτίθεται ὅτι ἦταν ἡ πτώσις ἐνὸς Α.Τ.Ι.Α καὶ ἡ σύλληψις ὠρισμένων τραυματισμένων ἐξωγνήνων ἀνθρωποειδῶν! Τὸ θέμα συντηρεῖται μέχρι τὶς ἡμέρες μας, ἔχουν ἐκδοθῇ πλῆθος σχετικῶν μὲ τὴν ὑπόθεσι βιδίων, μέχρι καὶ σχετικὸ «Μουσεῖο» ἔχει ἰδρυθῇ στὴν περιοχὴ, ἡ ὁποία χαίρει τῶν κερδῶν μιᾶς μεγάλῃς τουριστικῆς ἀναπτύξεως... Αὐτὸ ποὺ δὲν εἶναι εὐρέως γνωστὸ δέβαια, εἶναι τὸ ὅτι στὴν περιοχὴ αὐτὴ ὑπῆρχε σημαντικώτατη ἀεροπορικὴ δάσις μὲ ἀποθηκὲς καὶ ἐργαστήρια, ὅπου ἐγίνοντο ἄκρως ἀπορρήτα πειράματα μὲ πυρηνικὰ ὕλικά. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἡ ἔδρα τῆς 509ης Ἐπιλέκτου Ὁμάδος Βομβαρδιστικῶν, τῆς μοναδικῆς παγκοσμίως ὁμάδος βομβαρδιστικῶν ἐξωπλισμένων μὲ ἀτομικὲς δόμβες. Στὴν δάσις αὐτὴ ἐγύρισε τὸ περίφημο βομβαρδιστικὸ «Ἰνόλα Γκαίυ» τὸν Νοέμβριο τοῦ 1945 ἀπὸ τὸν Εἰρηνικό, ὀλίγους μῆνες μετὰ τὴν ῥίψη τῆς πρώτης ἀτομικῆς δόμβας στὴν Ἰαπωνία.

Τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ συνδέῃ πτώσις κάποιου ἀπορρήτου πειραματικοῦ μοντέλλου, ποὺ ἐνδεχομένως κατέπεσε τὸ δρόμῳ ἐκεῖνο λόγω τῆς κακοκαιρίας, ὅποτε ἡ λύσις τῶν ἐξωγνήνων ἦταν βολικὴ γιὰ ὅλους. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 50ῆς ἐπετείου τοῦ γεγονότος ἐκυκλοφόρησε καὶ μία ταινία, ἡ ὁποία ὑποτίθεται ὅτι ἐγυρίσθη τὸ 1947 καὶ παρουσίαζε μία... ἐγγείριση ἀνθρωποειδοῦς ἀμέσως μετὰ τὴν «σύλληψή» του στὸ Ρόσγουελ... Ἡ ταινία αὐτή, ποὺ προεβλήθη σὲ ὅλα τὰ μέγала τηλεοπτικὰ δίκτυα παγκοσμίως, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, ἀναθέρμανε τὸ θέμα καὶ ἐπροκάλεσε πλῆθος συζητήσεων. Στὴν **Εἰκόνα 15** φαίνεται μία φωτογραφία ἀπὸ τὴν ταινία. Προσέξτε τὸ τηλέφωνο καὶ τὸ καλώδιό του. Τὸ καλώδιο τύπου σπιράλ ἐφευρέθηκε ἀρκετὲς δεκαετίες μετὰ τὸ 1947, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἐλήφθη ἡ ταινία. Ἡ μικρολεπτομέρεια αὐτή, ποὺ διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ σκηνοθέτη, φαίνεται πὼς δὲν ἦταν ἀρκετὴ, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀποκομιδὴν τεραστίων οἰκονομικῶν ὁφελῶν ἐκ μέρους τῶν παραγωγῶν της...

Ἄν τὰ πράγματα ἐφθάναν μέχρις ἐδῶ, δὲν θὰ ὑπῆρχε πρόβλημα. Ὅμως στὸ θέμα τῶν Α.Τ.Ι.Α. φαίνεται νὰ ἔχουν δοθῇ περίεργες καὶ ὑποπτές διαστάσεις, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναλυθοῦν. Μόνο ὡς παράδειγμα παρατίθεται ἡ **Εἰκόνα 16**, ποὺ κυκλοφορεῖ εὐρέως σὲ σχετικὰ περιοδικὰ (καὶ μάλιστα σὲ ὠρισμένα, ὑποτίθεται, «ἐλληνίζοντα») καὶ σὲ ἱστοσελίδες τοῦ Διαδικτύου καὶ ὑποτίθεται ὅτι ἀποτελεῖ φωτογραφία ἀπὸ κομμάτι ἱπταμένου δίσκου ποὺ κατέπεσε, στὸ ὁποῖο διακρίνονται γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, τὰ ὁποῖα μάλιστα σχηματίζουν (ἀνορθόγραφα) τὴν λέξη **ΕΛΕΦΘΕΡΙΑ!**

Τὸ θέμα τῶν Α.Τ.Ι.Α ὅμως ὑπάρχει. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς χειριστὲς ῥαδιοενοπιιστῶν (ραντάρς) ἔχουν νὰ θυμοῦνται

Εἰκόνα 15. Φωτογραφία ἀπὸ τὴν περίφημη ταινία, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι γυρίσθηκε τὸ 1947 καὶ παρουσιάζει τὴν ἐγγείριση στὴν ὁποία ὑεβλήθη ἓνας «ἐξωγνήνος», τοῦ ὁποῖου ὁ ἱπτάμενος δίσκος κατέπεσε στὸ Ρόσγουελ τοῦ Νέου Μεξικοῦ. Τὸ τύπον σπιράλ καλώδιο τοῦ τηλεφώνου (ἐντὸς κόκκινου κύκλου στὴν φωτογραφία) ἐφευρέθη ἀρκετὲς δεκαετίες μετὰ τὸ 1947...

Εικόνα 16. Οί «έξωγήνιοι» είναι άνορθόγραφοι! Ὑποτιθέμενη φωτογραφία από κομμάτι «ίπταμένου δίσκου» πού κατέπεσε, στο όποιο σχηματίζεται μέ ελληνικά γράμματα ή λέξις ΕΛΕΦΤΕΡΙΑ.

ταυτότητά του. "Αν οί μέχρις ἐδῶ συλλογισμοί εἶναι σωστοί, ἕνας τέτοιας ἐμβέλειας πολιτισμός σίγουρα ἔχει ἀφήσει παρόμοια ἀντικείμενα - ὑπολείμματα, πού δέν κατεστράφησαν ὅταν αὐτός κατεστράφη. Τά ἀντικείμενα αὐτά (διαστημόπλοια - συσκευές) ὅπωςδῆποτε μποροῦν νά λαμβάνουν τήν ἀπαιτούμενη ἐνέργεια ἀπό τὸ περιβάλλον (π.χ. ἡλιακή) καί νά κινοῦνται αὐτόματα παίρνοντας κατ' ἰδίαν «ἀποφάσεις» μέ προγράμματα τεχνητῆς νοημοσύνης, τεχνολογία τήν ὁποία ἔχει ἐπανακτήσει ὁ ἄνθρωπος. Ἔστω λοιπόν ὅτι εἶχαν κατασκευασθῇ κατὰ τήν μακρινή ἐκείνη ἐποχή διάφορα διαστημόπλοια, μέ σκοπὸ νά γυρίζουν στοῦ ἡλιακοῦ μας σύστημα καί νά προοδαίνουν σέ ἐπιστημονικὲς π.χ. μετρήσεις ἢ πειράματα. "Αν αὐτά τὰ διαστημόπλοια τήν ἐποχὴ τῆς καταστροφῆς εὗρισκοντο μακριὰ ἀπὸ τήν Γῆ, δέν πρέπει νά ἐπηρεάσθησαν καθόλου ἀπὸ τήν καταστροφή, ἀλλὰ θά συνέχισαν νά ἐκτελοῦν τίς ἐργασίες γιά τίς ὁποῖες εἶχαν προγραμματισθῇ, ὅπωςδῆποτε προσεγγίζοντας πάλιν ὠρισμένες φορὲς κοντὰ στήν Γῆ.

Ἔχουν προταθῇ πάρα πολλές θεωρίες γιά τὰ «Ἀγνώστου Ταυτότητας Ἰπτάμενα Ἀντικείμενα». Θά συνιστοῦσα εἶτε σέ ἀνθρώπους πού τύχουν μιᾶς τέτοιας συναντήσεως εἶτε σέ χειριστὲς ραντάρς, ἐὰν καί ὅταν ἐντοπίσουν στὰ ὄργανά τους παράξενης συμπεριφορᾶς ἄγνωστα ἰπτάμενα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα οὐδόλως θά δείχνουν ὅτι ἐνδιαφέρονται γιά τοὺς κανόνες τοῦ FIR, νά κρατήσουν τήν ψυχραιμία τους. Οὔτε θανατηφόρες ἀκτίνες θά τοὺς ῥίξουν, γιά νά τοὺς σκοτώσουν, οὔτε μικρὰ κακὰ πράσινα ἀνθρωπάκια θά δοῦν ἔξω, γιά νά τοὺς συλλάβουν. "Ας σκεφθοῦν τήν πιθανότητα, ὅτι μᾶλλον θά πρόκειται γιά εἰρηνικά, ἀκίνδυνα, μὴ ἐπανδρωμένα διαστημόπλοια τῶν Ἑλλήνων τῆς Χρυσῆς Ἑποχῆς, τὰ ὁποῖα συνεχίζουν νά ἐκτελοῦν καί θά ἐκτελοῦν γιά πάντα τίς ἐργασίες γιά τίς ὁποῖες εἶχαν τότε προγραμματισθῇ καί τὰ ὁποῖα μέ τίς σημερινὲς τεχνολογικὲς μας δυνατότητες εἶναι μαιαιποπνία νά προσπαθοῦμε νά προφθάσουμε.

Ἰωάννης Λάζαρης

Ἡλεκτρολόγος - Ἡλεκτρονικὸς Μηχανικὸς Ε.Μ.Π.

Ἀντισυνταγματάρχης τοῦ Τεχνικοῦ Σώματος
ilazaris@yahoo.gr

ΒΑΝΑΥΣΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ Η «ΙΣΤΟΡΙΑ» ΤΗΣ ΟΥΝΕΣΚΟ

**«Οί ἀπολίτιστοι καὶ βάρβαροι Ἕλληνες
ἀντέγραψαν τὰ πάντα ἀπὸ τὴν Ἀνατολή»**

Στὸ προηγούμενο τεύχος εἶδαμε ὅτι ἡ UNESCO μὲ τὴν πολύτομη ἔκδοσή της ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητας» καὶ τὸ κῦρος ἑνὸς παγκόσμιου ὀργανισμοῦ διακηρύττει πὼς ἄνθρωπος, πόλις καὶ πολιτισμὸς γεννήθηκαν καὶ μεγαλοῦργησαν στὴν Ἀφρική καὶ τὴν Ἀνατολή. Χρησιμοποιώντας σωρεῖα ἱστορικῶν ψευδῶν προβάλλει τὴν περιοχὴ τῆς σημερινῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὡς «λίκνο πολιτισμοῦ», τὸ ὁποῖο στὴ συνέχεια δανεῖζει τὰ φῶτα του σ' ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ δοῦμε τὸ πὼς «μεταχειρίζεται» τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ, ἂν καὶ ὁλόκληρη ἡ «Ἱστορία» αὐτὴ δὲν ἀποτελῇ σὲ τελικὴ ἀνάλυση τίποτε ἄλλο, ἀπὸ μία ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ ἑλληνοκεντρικοῦ πνεύματος τῆς Δύσης, ἐπίθεση τὴν ὁποία ἐπιχειρεῖ μὲ ἀπίστευτὴ ἔλλειψη οἰουδὴποτε ἐπιστημονικοῦ ἢ ἠθικοῦ δισταγμοῦ.

Στὸ Β' τόμο λοιπὸν βλέπουμε τοὺς Ἕλληνες – μιά, ὅπως γράφει, «ἀπολίτιστη καὶ δαρ-
δαρη» φυλὴ – νὰ εἰσβάλλουν ἀπὸ τὸν Βορρᾶ στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου:

«Ἀπ' αὐτὸ προέκυψε μία τελείως νέα τάξη καὶ ἴσως ἐπίσης κάποιος ἐκβαρβαρισμὸς τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν κατάρρευση τῶν παλαιῶν κέντρων διαδόσεώς του καὶ τὴν ἄνοδο νέων. Τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶναι πολλὰ ἀμυδρά, ἐξηγοῦν ὅμως ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς πρώιμες ἀνταλλαγὰς ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Μ. Ἀσίας, καθὼς καὶ ἔμμεσα πολιτιστικὰ δάνεια τῆς Ἑλλάδας ἀπ' τὴν Ἀνατολή» (σελ. 14).

Τὴν ἀνατολικὴ ἐπίδραση δὲν ὑπέστησαν μόνο οἱ «Ἕλληνες Ἰνδοευρωπαῖοι» (ἔτσι τοὺς ἀποκαλεῖ), ἀλλὰ προηγουμένως τὴν ὑπέστησαν καὶ οἱ «Προέλληνες». Ἐτσι ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴ πλέον ἐποχὴ:

«Μεγάλος ἀριθμὸς λαῶν καὶ τόπων στὴν Ἑλλάδα τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἔχουν ὀνόματα, πὺν δὲν ἐπιδέχονται ἑλληνικὴ ἐτυμολογία καὶ πὺν οἱ ρίζες τους καὶ οἱ καταλήξεις τους ἔχουν καταφανεῖς ὁμοιότητες μὲ ἀσιατικὰ ὀνομασίες» (σελ. 61).

«Οἱ Γραμμικὲς Γραφὲς δὲν εἶναι ἐλληνικὲς»

Οἱ Ἑλληνες λοιπόν, ἀφοῦ ὑποδουλώνουν τοὺς προελληνικοὺς (ἀσιογενεῖς) πληθυσμούς, στὴ συνέχεια δανεῖζονται τὴν Γραμμικὴ Γραφή τους:

«Οἱ Ἑλληνες ὑποδούλωσαν αὐτοὺς τοὺς προελληνικοὺς πληθυσμούς, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐξώντωσαν τελείως» (!) (σελ. 61).

Καί:

«Ὡστερα ἀπὸ πρόσφατες ἔρευνες, πὺν ἔγιναν ἀπὸ λαμπροὺς ἐρευνητὲς (ἐννοεῖ τὸν Μ. Βέντρις), ἀναγνωρίσθηκε ὅτι τὰ κείμενα μὲ τὴ Γραμμικὴ Β εἶναι γραμμένα στὴν Ἑλληνικὴ καὶ ὅτι ἡ γραφή αὐτὴ εἶναι συλλαβικὴ καὶ προηγεῖται τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀλφαβήτου. Ἐπινοήθηκε ἀπὸ ἓναν προελληνικὸ λαὸ καὶ ἀργότερα υἱοθετήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες» (σελ. 82).

Ἡ Γραμμικὴ Β, παρ' ὅτι καταγράφει ἐλληνικὴ γλῶσσα, δὲν εἶναι ἐλληνικὴ! Ἀλλὰ καὶ ὅπου ὑπάρχει ἐλληνικὸ ἀλφάβητο, ἐκεῖ ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι ἐλληνικὴ (!):

«Ἐχουμε στὴν κατοχὴ μας σημαντικὰ λογοτεχνικὰ ἀρχεῖα τῶν προελλήνων κατοίκων τῆς Κρήτης. Σφραγίδες, πινακίδες καὶ ἐπιγραφές τοῦ βου π.Χ. αἰῶνος, πὺν δρέθηκαν στὸν Πραισὸ καὶ ὅπου τὸ ἀλφάβητο εἶναι ἐλληνικὸ ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ὄχι» (σελ. 61).

Μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο οἱ περίφημοι «ἱστορικοὶ» τῆς UNESCO ἀποκλείουν κάθε συνεισφορὰ ἐλληνικὴ εἴτε στὴ γλῶσσα εἴτε στὴ γραφή. Ἦρθε ὅμως ἡ στιγμή τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀλφαβήτου, πὺν ἔγινε βέβαια ἀπ' τοὺς Φοίνικες, ἔχει ὅμως τὴν καταγωγὴ τοῦ στοὺς προγόνους τοὺς Σημίτες:

«Ἀπόγονος αὐτοῦ τοῦ βορείου πρωτοσημιτικοῦ ἀλφαβήτου μεταξὺ τῶν ἰδίων σημιτικῶν λαῶν ἦταν τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο τῶν ἱστορικῶν χρόνων μὲ τὰ παράγωγά του, μαζί καὶ τὸ ἀρχαῖο ἐβραϊκὸ καὶ ἀραμαϊκὸ ἀλφάβητο. Ἐπιπροσθέτως γεννήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ νότιο σημιτικὸ ἢ ἀραβικὸ ἀλφάβητο καὶ τὰ πρῶτα ἐλληνικὰ ἀλφάβητα μὲ ὅλες τὶς συνέπειες πὺν εἶχαν» (σελ. 84).

Νὰ πῶς ἔφτασε τὸ ἀλφάβητο στὴν Ἑλλάδα:

«Ἐξάλλου ἡ χρῆση τοῦ ἀλφαβήτου πέρασε στὴν Κρήτη καὶ στὶς γειτονικὲς νήσους κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 9ου αἰῶνος. Εἰσῆχθη πιθανῶς ἀπὸ Ἑλληνες ἐμπόρους, πὺν χρησιμοποιοῦσαν τοὺς φοινικικοὺς καὶ συριακοὺς λιμένες» (σελ. 19).

Ἀλλωστε:

«Πολύαριθμα φοινικικὰ ἀντικείμενα δρέθηκαν στὴν Ἑλλάδα – στὴν Κρήτη, στὴν Ἀθήνα, στὴν Ὀλυμπία, στὴν Ρηνεῖα – ἀκόμη ὑπάρχουν τὰ ἀρχεῖα τῶν Φοινίκων ἐμπόρων στὴν Λήμνο, ὅπου ἡ λατρεία τῶν Καθεύρων ὀφείλει τὰ φοινικικὰ χαρακτηριστικά της ἀκριβῶς στὶς ἐπαφές μ' αὐτοὺς τοὺς ἐμπόρους» (σελ. 19).

Ἱατρικὴ, Γεωμετρία, Φιλολογία: «Ὅλα κλεμμένα!

Ἡ γένεση τῶν ἐπιστημῶν ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια πορεία:

«Γράφει ὁ Ἡρόδοτος ὅτι ἡ Γεωμετρία γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀργότερα μεταδιδάσθηκε στοὺς Ἑλληνες... Ὁ Θαλῆς ἔμαθε τὴ γεωμετρία τοῦ στὴν Αἴγυπτο» (σελ. 130).

Ἡ Ἱατρικὴ καὶ ἡ Φαρμακολογία:

«Πάρα πολλὰς ἀπ' αὐτὰς τὶς εἰδικὰς χρήσεις καὶ ἐπινοήσεις μεταδιδάσθησαν ἀπὸ τοὺς

Αἰγυπτίους καὶ ἄλλους ἀνατολικούς λαοὺς στοὺς Ἕλληνες καὶ ἀπ' αὐτοὺς στοὺς Ρωμαίους» (σελ. 134).

Ἡ Φιλολογία:

«Στὸν ἑλληνικὸ κόσμον ἡ φιλολογία δὲν ἀναπτύχθηκε σὰν ἐπιστῆμη ὥς τὸν 4ο π.Χ. αἰῶνα, ἀλλὰ ἀξίζει νὰ ὑπενθυμίσουμε μερικὲς ἀπὸ τὶς παλαιὰς προσπάθειες ποὺ ἔγιναν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ἀπὸ ἀνατολικὰς χώρες» (σελ. 135).

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ναυσιπλοΐα ἀναπτύχθηκε πρῶτα στὸν Τίγρη καὶ στὸν Εὐφράτη, ἐκεῖ καὶ τὸ ἐμπόριο τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων πολυτίμων λίθων. Ὁ θεσμὸς τῆς δουλείας ὑπῆρχε μὲν παντοῦ, ἦταν ὅμως ἥπιος στὴν Ἀνατολὴ καὶ βάρβαρος στὴν Ἑλλάδα:

«Δὲν ὑπῆρχαν στὴν Αἴγυπτο δοῦλοι αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς... Μόλο ποὺ περιλαμβάνονταν καὶ δοῦλοι στὸ πλαίσιο τῆς ἐβραϊκῆς οἰκογένειας, δὲν ἦσαν ποτὲ πολυάριθμοι καὶ ἀπολάμβαναν ἐξαιρετικῆς μεταχείρισης... Ὑπῆρξε περίοδος στὴν Ἑλλάδα, ποὺ οἱ Ἕλληνες μεταχειρίσθηκαν τοὺς δούλους μὲ κάποια βαρβαρότητα» (σελ. 164.)

Λίγο παρακάτω εὐλογεῖ τὴν λατρεία τοῦ Ἰεχωβά, δικαιολογώντας καὶ τὴν γενοκτονία τῶν Χαναναίων ἀπ' τοὺς Ἰουδαίους:

«Οἱ ἔχθροί ἦταν οἱ Χαναναῖοι καὶ τὴν ὑποταγὴν τοὺς ἀκολούθησε ἡ σφαγὴ καὶ ἀργότερα ἡ ἀφομοίωση. Ὁ συμβιβασμὸς ἦταν κάτι τὸ ἀδύνατο· καὶ αὐτό, γιατί ἦταν ζήτημα ἀρχῆς γιὰ τοὺς νικητὲς νὰ προστατεύσουν τὸν μονοθεϊσμὸ τοῦ Ἰεχωβά...» (σελ. 187).

Δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἴδια ἀποψη γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Θρησκεία:

«Ὡπως σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὰς θρησκείας λάτρειναν (οἱ Ἕλληνες) διάφορα ἀντικείμενα, ἄψυχὰ πράγματα, ζῶα καὶ φυτόα...» (σελ. 195).

Τὸ μόνο ποὺ ἀπέμεινε μὴ ἀσιατικὸ στὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ εἶναι ἡ Φιλοσοφία, τὴν ὁποία ὅμως φροντίζει νὰ εὐτελίσει ταυτίζοντάς την μὲ τὴν φαυλότητα καὶ τὴν πρωτόγονη μεταφυσική. Ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ δὴ ἡ πλατωνικὴ ἐπιστρέφει τὴν ἀνθρώπινη σκέψη ἀπ' ὅπου ξεκίνησε στὴν μυθοπλασία καὶ μεταφυσικὴ τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου (!):

«Ὁ ἑλληνικὸς λόγος, ποὺ ἀντικατέστησε τὸν μῦθο, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐμπειρικὴ ἐπιστήμη· καὶ ἡ θαυμάσια μετάπτωση ἀπ' τὸ φανταστικὸ καὶ ποιητικὸ στοιχεῖο στὸ ὀρθολογιστικὸ καὶ τὸ συγκεκριμένον ὁδηγεῖ σιγὰ σιγὰ στὴ λεγόμενη φυσιογνωστικὴ ἐπιστήμη, ποὺ τὸ πεδίο γνώσεώς της ἐπεκτείνεται ἀδιάκοπα σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Ἀφοῦ ὅμως θεδαιώθηκαν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ συγκεκριμένου στοιχείου, οἱ ἄνθρωποι στράφηκαν ἀπ' αὐτὸ σὲ γενικὲς ἔννοιες, σὲ ὅ,τι ὁ Πλάτων ἀπεκάλεσε “ιδέες”. Ἐτσι ξαναγύρισαν πίσω στὸν ἴδιον δρόμον ποὺ εἶχαν διανύσει καὶ εἰσῆγαγαν ἓνα μεταφυσικὸ στοιχεῖο στὴν ἐμπειρικὴ τους γνώση» (σελ. 125).

Αὕτη εἶναι ἡ μεταχείριση – σὲ γενικὲς γραμμὲς – τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν «Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος» – μιᾶς «ἱστορίας» ποὺ ἀπολαύει ἄκραν ἐπισημότητα, ἔχει μεταφρασθῇ σὲ ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου καὶ διαπαιδαγωγεῖ γιὰ μισὸ σχεδὸν αἰῶνα τὴν ἀνθρωπότητα, μαθαίνοντάς την νὰ δλέπη μ' αὐτὸν τὸν δολίως ἀνιστόρητο καὶ ἐσκεμμένον δάναυσον τρόπο τὸ παρελθόν της. Γέννημα τοῦ Διεθνοῦς Ἐξουσιασμοῦ μὲ ἀπώτερο στόχον τὴν ἀποκοπὴν τοῦ σύγχρονου κόσμου ἀπ' τὴν ἑλληνικότητα, δηλαδὴ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ἀπ' τὴν Γνώση καὶ τὴν Ἐλευθερία.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Σᾶς βλέπω, σᾶς ἀκούω, σᾶς δουλεύω

Τσά! Νά 'μαστε καὶ πάλι! Νομίζατε, φτωχά μου ὑπανδράποδα, ὅτι τελειώσαμε; Κούνια ποὺ σᾶς κούναγε!» Ὁχι νὰ τὸ παινευτῶ, ἀλλὰ μὲ μένα δὲν καθαρίζετε ἔτσι εὐκόλα. Τώρα μάλιστα, ποὺ ἡ πλειοψηφία σας χλαπάκωσε τὸ δόλωμα, ἐπιστρέφω δριμύτερος, νὰ σᾶς χορτάσω μπανιστήρι. Ἀνοίξτε λοιπὸν τὰ χαζοκούτια σας καὶ μαζί μὲ τὸν ἄρτο, πού, δόξα τῷ Γιαχβέ, δὲν σᾶς λείπει, ἀπολαύστε καὶ θεάματα ὀλοζώντανα καὶ ρεαλιστικά. Τὰ προϊόντα τῆς κουλτούρας ποὺ λανσάρω, εἶναι ἀπολύτως ἐγγυημένα. Γιὰ νὰ γίνω πιὸ κατανητός: Πῶς; Ὁ Πουλιανὸς ἀνακάλυψε στὴ Μακεδονία τὸν «*Homo Erectus Trilliensis*»; Ἔ, λοιπὸν κι ἐγὼ διαπλάθω τὸν «Χόμο Ρεντικολόζους Σουργελιένσις» καὶ σᾶς τὸν σερβίρω μέσα ἀπὸ τοὺς τηλεοπτικούς δέκτες σας.

Βέβαια δὲν λείπουν καὶ οἱ πολλὲς καὶ ποικίλες ἀρνητικὲς ἀντιδράσεις. Δὲ θαρρῆσαι ὅμως, ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Μιὰ καὶ εἶπα «ἀγιάζει», δὲν σᾶς κρύβω ὅτι ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους ξεραίνουμαι στὸ γέλιο, ὅταν διαμαρτύρωνται γιὰ τὶς τηλε-ρουφιανιές μου, εἶναι οἱ Χριστιανοί. Εἴκοσι αἰῶνες τώρα τοὺς κουμαντάρω ψυχολογικά μ' ἐκεῖνο τὸ ζωγραφισμένο βλοσυρὸ μάτι πάνω ἀπὸ τὴ μεσαία κόγχη τῶν ἱερῶν καὶ μὲ τὴ συνήθεια ποὺ τοὺς ἐπέδωλα νὰ ἐξομολογοῦνται ὅλα τους τὰ ἐνδιάθετα. Τώρα ἀποφάσισαν νὰ ἐνοχληθοῦν; Ὅσο γιὰ κάτι ἄλλους «ἀνοιχτόμυαλους», «ἀπελευθερωμένους» καὶ «προοδευτικούς» συνανθρώπους σας, δὲν ἀνησυχῶ. Αὐτοί, καὶ σκ...ὰ νὰ τοὺς δώσης, θὰ τὰ δεχτοῦν εὐχαρίστως, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαρακτηρίσουν «ὀπισθοδρομικούς».

Δὲν φαντάζεστε, πόσο μὲ ἐξυπηρετεῖ ὁλος αὐτὸς ὁ τζετζελὲς γιὰ τὰ «μεγαλοαδελφικά» κατορθώματά μου. Διὰ τῆς μεθόδου τοῦ «πές, πές τὸ κοπῆλι κάνει τὴν κυρὰ καὶ θέλει» τὰ κάνω ὁλοένα καὶ πιὸ γνωστά, οἰκεία καὶ εὐπρόσδεκτα. Κι ἐσεῖς διασκεδάζετε μὲ τοὺς «μικροὺς ἥρωες τῆς καθημερινότητάς μας». Διασκεδάστε λοιπὸν, ὅσο θέλετε, σήμερα, ἀφοῦ αὐριο δὲν θὰ ἔχετε αὐτὴν τὴν πολυτέλεια. Διότι, ἂν δὲν τὸ μυριστήκατε ἀκόμα, αὐριο θὰ εἶναι ἡ σειρά σας νὰ μπῆτε στὸ παγκόσμιο διάφανο σπίτι σὰν τὰ χαζόψαρα στὴ γνάλα. Ὁ μόνος ποὺ θὰ διασκεδάξῃ τότε, θὰ εἶμαι ἐγώ, καθὼς ἡ συστηματικὴ παρακολούθηση τῆς ζωῆς σας θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ. Κι ἂν ὀνειρεύεστε νὰ γίνετε «πρωταγωνιστές», καλύτερα ξεχάστε το, γιατί θὰ παραμείνετε μαζάνθρωποι. Κι ἂν τυχὸν παρατηρήσω κάποιον ἢ κάποιους ἀπὸ σᾶς νὰ παραδαίνουν τοὺς κανόνες μου καὶ νὰ τολμοῦν νὰ πάνε κόντρα στὰ σχέδιά μου, μαῦρο φίδι ποὺ τοὺς ἔφαγε! Δὲν θὰ περιμένω καμμιὰ ψηφοφορία ἀποχώρησης, γιὰ νὰ τοὺς ἐξοβελίσω, νὰ τοὺς εὐτελίσω, νὰ τοὺς πατάξω καὶ νὰ τοὺς ἐξαφανίσω. Ὅλ' αὐτὰ βέβαια θὰ συμβοῦν, ὅταν πλέον διακριθώσω ὅτι ἡ κατάστασις ἔχει ὀρμιάσει.

Μέχρι τότε ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχετε ὀρμιάσει ἐσεῖς καὶ μὲ φουσκώσετε σὺς καταραπακιές μὲ τὸ

Σάρωθρον

ΓΙΑΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΘΑ ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΒΡΑΪΚΗ «ΒΙΒΛΟ»

1. - ΕΝΑ ΣΑΚΚΙ ΓΕΜΑΤΟ ΑΠΟ ΣΙΤΑΡΙ

Γιάννης Μαρκόπουλος: «Νὰ ἀποβληθῇ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας» («Δαυλός», τ. 241). Ὑπάρχει δίκαιο; Μὲ μιὰ γρήγορη ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου θὰ συναντήσης τὶς λέξεις «ἐκδίκηση» 73 φορές, «ἐξολοθρεύω» 218, «μάχαιρα» 100, «οὐαὶ» 68, «πῦρ» 100 φορές καὶ ἑκατοντάδες ἄλλες μὲ τὸ ἴδιο νόημα καθὼς καὶ ἀμέτρητες σκηνές ἐγκληματικῶν πράξεων κατὰ ἀμάχων πληθυσμῶν, ἐγκύων γυναικῶν, παιδιῶν, ζώων, οἰκιῶν καὶ πόλεων. Καὶ ὅλα τοῦτα μὲ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ—τοῦ Γιαχβέ, τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅποτε ποῦ ἡ ἀγιοπτης αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου;

Ἐάν για τὸν Ἑλληνισμὸ τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη εἶναι ὁ καθρέπτης ἀρετῆς ἢ μὴ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, για τὸν Ἰουδαϊσμὸ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καθρεπτίζει τὸ χαρακτήρα, τὴν ψυχολογία, τὴν ἀπληστία καὶ τὴν παιδεία τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ· εἶναι τὸ Ἔπος του. Ἐάν μὲ ὅποιοδὴποτε ἀντάλλαγμα οἱ Ἑβραῖοι ὅποιοδὴποτε ἐποχῆς δὲ θὰ δέχονταν ποτὲ μέσα στὶς συναγωγές των νὰ διαβά-

Ἑβραϊκὴ σατανολογία καὶ ἐξορκισμὸς τῶν νηπίων στὴν τελετὴ τοῦ βαπτίσματος

Θέλουμε νὰ ἐπισημάνουμε τὸν ἀμεταρρύθμιστο ἐξουσιασμὸ τοῦ Ὁρθόδοξου Ἱερατείου, πὺν φθάνει νὰ κατεξουσιάζῃ μὲ τὸ φόβο τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἂν ὅχι τὰ νήπια πὺν δὲν ἔχουν ἔπος καὶ καλλιεργημένη λογικὴ συνείδηση, τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀναδόχους τοῦ βαπτίσματος πὺν ἀκολουθεῖ τοὺς ἐξορκισμοὺς. Τὰ προηγούμενα τοῦ βαπτίσματος εἶναι κάτι περιέργοι ἐξορκισμοί, ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα, τὸ γράμμα, ὅχι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἀποκαλυπτισμοῦ, ἀλλὰ τοῦ καινοδιαθητικοῦ θεανθρωπισμοῦ.

«... Ἐπιτίθιμι τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τὸν δοῦλον/δούλην σου τὸν/τὴν καταξιωθέντα καταφυγεῖν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου καὶ διαφυλαχθῆναι». Μέχρις ἐδῶ καλὰ (τὸ δρέφος δέδαια δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ θεολογήματα). Κι ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖ, τοῦ φορτώνουμε παρακάτω καὶ τὴν ἐξουσιαστικὴ Ἰουδαϊκὴ ἀντίληψη, ὅτι εἶναι θουτηγμένο τὸ δρέφος μέσα στὴν πλάνη τῶν γονέων του: ἐδῶ ἰσχύει τὸ «ἁμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα»· γι' αὐτὸ δέεται στὸν Ἰεχωβά-Παντοκράτορα ὁ ἱερέας καὶ τὸν παρακαλεῖ: «Ἀπόστησον ἀπὸ τοῦ δρέφους τὴν παλαιὰν ἐκείνην πλάνην καὶ ἐμπλησον τὸ

ζωνται αποσπάσματα από την Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσεια ὡς παγκόσμια πολιτιστικά καὶ ἱστορικά ἑλληνικά ἔπη, γιὰ ποιοὺ τότε λόγο ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ Βίβλο τους κατὰ φορτικὸ πολλὰς φορὲς τρόπο; Λογικὸ δὲν εἶναι; Εἶναι.

Ἔχει δίκιο ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος; Καὶ βέβαια ἔχει. Μπορεῖ ὅμως νὰ πραγματοποιηθῇ; Ἄν ἔχουμε ἓνα σακκὶ γεμᾶτο σιτάρι καὶ ἀφαιρέσουμε τὸ σακκί, τὸ σιτάρι θὰ διασκορπισθῇ. Ἄν κόψουμε τὴ ρίζα τοῦ δέντρου, τὸ δέντρο σίγουρα θὰ ξηρανθῇ. Τὸ σακκὶ εἶναι ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ τὸ σιτάρι ὁ Χριστιανισμός, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅτι ταυτίζονται. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μιᾷ ὁ Γιαχβὲ· στὴν Καινὴ Διαθήκη μιᾷ ὁ Γιαχβὲ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστιανισμός, ἅμα ἀφαιρέσῃ τὸν Γιαχβὲ, τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Ἰακώβ, τὸν Μωυσῆ, τὸν Ἀαρών, τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τοὺς Κριτές, τοὺς Προφῆτες, τὸν Δαβὶδ καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ, θὰ μείνῃ γυμνός-θεόγυμνος. Γιὰ φανταστῆτε, νὰ μᾶς ὑποχρέωναν καὶ σὲ «περιτομή»! Ὁ Χριστιανισμός εἶναι πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἀκόμα καὶ στὴ λατρεία του χρησιμοποιεῖ τὴ διαίρεση τοῦ λειτουργικοῦ χρόνου κατὰ Ἰουδαϊκὸ τρόπο: «Πρῶτῃ ὥρᾳ», «Τρίτῃ ὥρᾳ», «Ἐκτῇ ὥρᾳ», «Ἐνάτῃ ὥρᾳ», «Δωδεκάτῃ ὥρᾳ». Κράτησε τὴν ὁγδοῇ μέρα ὡς μέρα ὀνοματοθεσίας στὰ βρέφη (βλέπε «Εὐχολόγιο»): κράτησε τὸν «σαραντισμὸ τῆς λεχώνας» κ.λπ. Τότε ποῦ διαφέρουν; Μόνα δάνεια ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Ζωροαστρισμοῦ εἶναι ἡ ὑπαρξὴ ἀγγέλων, ἡ ὑπαρξὴ κακοῦ πνεύματος (διαδόλου), κόλασης καὶ παράδεισου· ἐπίσης τὸ Βάπτισμα, τὴ Θεία Εὐχαριστία, ὅλα τοῦτα τὰ δίδασκε πεντακόσια χρόνια πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ Ζωροαστρισμός. Καὶ τὰ σφετερίστηκε γιὰ τὴν πιὸ εὐκολὴ του διείσδυση στὸν τότε Ἑλληνορωμαϊκὸ κόσμο. Γιὰ τὸν ἴδιο δὲ λόγο ἔκανε

δρέφος ἀπὸ ἐλπίδα καὶ ἀγάπην, ἵνα γνωρίσῃ τὸ δρέφος ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός».

Καὶ στὴ συνέχεια ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὸν ἀνώνυμο, προφανῶς καλόγερο, συντάκτη τῶν ἐξορκισμῶν μιὰ πλήρης ζωροαστρικὸν τύπον δαιμονολογία μεταδιδόμενη στὸ δρέφος διὰ τῆς ἐκτεταμένης χειρὸς τοῦ ἱεροεξορκιστῆ ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἀνυποψίαστος στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅπως τὸ τυπικὸ ἐπιβάλλει, βοῶντας καὶ λέγοντας, ἀπευθυνόμενος στὸν προσωποποιημένο διάβολο ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον, Σατανᾶ ἐπὶ τὸ ἰουδαϊκώτερον:

«Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐπιτιμᾶ σε Κύριος, Διάβολε... ἵνα τὴν σὴν καθέλη τυραννίδα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς βῆς δυνάμεως ἐξέλῃται... Αὐτὸς ὁ ὁποῖος κατέλυσεν τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν Διάβολον, ὀρκίζω σὲ κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ δεῖξαντος τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐξέλθε, ἐπιτιμᾶσαι καὶ ἀναχώρησον, φοβήθητι δαίμονα καὶ μὴ ἐπιστρέφῃς εἰς τὸ πλᾶσμα τοῦτο. Μὴ ὑποστρέψῃς μηδὲ ἀποκρυβῇς εἰς τὸ δρέφος». (Μὰ πῶς στέκει νὰ ἐμφωλεῖ ὁ διάβολος-σατανᾶς στὸ ἐσωτερικὸ εἶναι ἐνὸς νηπίου, κι ἂν μὴ μέσα του, τὸ παιδί θὰ εἶναι δαιμονισμένο χωρὶς τὴ θέλησὶ του; Νὰ ποῦ φθάνει ὁ παραλογισμὸς καὶ ἡ κακία τῶν θρησκομανῶν, νὰ θεωροῦν δαιμονισμένα τὰ ἐπταήμερα νήπια.)

«στραβά μάτια» καὶ στὴν «περιτομή».

Ἐάν, ἄς ποῦμε, ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό ἀποβάλουμε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ κρατήσουμε τὴν Καινὴ, πέστε μου, ὁ Χριστὸς ποιὸν θὰ ἔχη Πατέρα; Τί θὰ γίνη ὁ Γιαχβέ; Ἐάν ἀποβληθῇ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, τότε πολλὲς σελίδες τῆς Καινῆς Διαθήκης θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρεθοῦν καὶ κυρίως οἱ λεγόμενες προφητεῖες, ποὺ τὴν ὑποστυλώνουν. Τότε θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ λατρεία ὁ Ἑσπερινός, ὁ Ὁρθρος, αἱ ᾠραὶ Χριστουγέννων, Φώτων, Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅλα τὰ Παλαιοδιαθηκικὰ ἀναγνώσματα. Θὰ πρέπει νὰ ἀπαλειφθοῦν ὅλα τὰ τροπάρια καὶ οἱ ὕμνοι γενικά, ποὺ ὑπαινίσσονται τὰ ἑβραϊκὰ κατορθώματα καὶ τόσα ἄλλα ποὺ δὲν εἶναι τῆς παρούσης ὥρας.

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι, ὅσο «τραβάμε» τὸ «σακκί», τόσο διασκορπίζεται τὸ «σιτάρι»; Ἐπομένως ὅσοι λένε: «Νὰ ἀποβληθῇ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ λένε: «Νὰ καταργηθῇ ὁ Χριστιανισμός». Τὸ ἴδιο εἶναι!

Ε. Ἀτταβύριος

2. - Ο ΓΙΑΧΒΕ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ

Τιαχβέ στὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὄνομα Γιαχβέ ἀναφέρεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ὁ Γιαχβέ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι τρισυπόστατος ὅπως ἀκριδῶς καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Τὸ κοινὸ τρισυπόστατο τοῦ παλαιοδιαθηκικοῦ καὶ τοῦ νεοδιαθηκικοῦ Γιαχβέ μᾶς τὸ διαβεβαιώνουν οἱ πιὸ ἐπίσημες γραφίδες τοῦ Χριστιανισμοῦ:

«Ἐξέλθε ἐκ τοῦ πλάσματος τούτου καὶ μηδὲ συναντήσης αὐτὸ ἢ ἐνεργήσης ἐπ' αὐτὸ οὔτε ἐν νυκτί οὔτε ἐν ἡμέρᾳ οὔτε ἐν μεσημβρινῇ ὥρᾳ (κατὰ τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον), ἀλλ' ἀπελθε εἰς τὸν ἴδιον τάρακρον ἕως τῆς ἡτοιμασμένης μεγάλης καὶ φοβερᾶς τῆς κρίσεως ἡμέρας.»

(Εδῶ σίγουρα μοῦ θυμίζει εἰκόνες τῆς «Ἀποκάλυψης», ἡ ὁποία ἀποδίδεται στὸν «εὐαγγελιστὴ τῆς ἀγάπης» Ἰωάννη. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Ἰωάννης τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης ν' ἀπεργάζεται τὸν παγκόσμιον ὄλεθρον στὸ ἀπὸ τὴν πρωτοχριστιανικὴ ἐκκλησία δυναμικὰ ἀμφισβητούμενο καὶ οὐδέποτε στὴ λατρεία τῆς ἀδιαίρετης ἐκκλησίας δημοσίως ἀναγινωσκόμενο; Ἀεῖποτε ἡ «Ἀποκάλυψη» θεωρήθηκε ὡς «πηγὴ χιλιαστικῶν καὶ ἐσχατολογικῶν αἰρέσεων» ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀποστολικῶν πατέρων-μαθητῶν τῶν ἀποστόλων Ἰγνατίου, Εἰρηναίου, Πολυκάρπου, Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου.)

Ἀλλὰ ἡ ἱεροεξουσία ἐπιμένει ἀντι-εὐαγγελικά, ἀντιαποστολικά καὶ ἀντιπατερικά:
«Ἐξέλθε, Διάβολε-Σατάν, καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πλάσματος τούτου σὺν πάσῃ τῇ πομπῇ καὶ τοῖς ἀγγέλοις σου.»

Ποιά ὅμως εἶναι αὕτῃ ἡ διαβολικὴ πομπὴ καὶ ποιές οἱ ἀγγελιοδιαβολικὲς δυνάμεις ποὺ κρύβονται ἐπιμελῶς μέσα στὴν ἀθώα ψυχὴ κάθε δρεφους; Ὅλα τοῦτα ἀποτε-

«Διό, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σήμερον, ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ· κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ οὐ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη· διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ καὶ εἶπον ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου· ὡς ὥμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπανσίν μου» (Ἐβρ. Γ, 7-11). Στὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιο ἀναφέρεται ὅτι οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημο ἐπείρασαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ εἶδαν τὰ ἔργα Του τεσσαράκοντα ἔτη. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρεται ὅτι οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημο ἐπείρασαν τὸν Γιαχβὲ καὶ τιμωρήθηκαν ἀπὸ Αὐτὸν τεσσαράκοντα ἔτη. Ἄρα στὸ ἐδάφιο αὐτὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ταυτίζεται μὲ τὸν Γιαχβὲ.

Ὁμοίως στὴν Α΄ Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ ἀναφέρεται: «μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθὼς τινὲς αὐτῶν, ὡς γέγραπται· ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν, μηδὲ πορνεύωμεν, καθὼς τινὲς αὐτῶν ἐπόρνευσαν καὶ ἔπεσον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν, καθὼς καὶ τινὲς αὐτῶν ἐπείρασαν καὶ ὑπὸ τῶν ὄψεων ἀπώλοντο· μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ τινὲς αὐτῶν ἐγόγγυσαν καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ· ταῦτα δὲ πάντα τύποις συνέβαινον ἐκείνοις. ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν» (Α΄ Κορ. Ι, 7-11). Σὲ αὐτὸ τὸ χωρίο ἀναφέρεται ὅτι οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημο ἐπείρασαν τὸν Χριστὸ καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν ὄψεων. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρεται ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐπείρασαν τὸν Γιαχβὲ, ὁ ὁποῖος ἔστειλε δηλητηριώδη φίδια νὰ δαγκώσουν τοὺς ἀπειθεῖς Ἑβραῖους. Ἐδῶ δηλαδὴ ἔχουμε πάλι ταύτιση τοῦ

λοῦν σκοτεινὲς μανιχαῖστικὲς καταπιεσμένους libido, ποὺ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἥθους καὶ τὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

Καὶ συνεχίζει ἡ μονοφυσιτικὴ πλάνη, ποὺ ἀνθίσε ὡς πρακτικὸς ζωροαστρισμός στὶς σκοτεινότερες ὥρες τοῦ θυζαντινισμοῦ, πικρόχυμο καρπὸ τοῦ ὁποῖου ἀποτελοῦν οἱ ἀντιχριστιανικοὶ κι ἐδῶ ἐλεγχόμενοι ἐξορκισμοί: «Ὁρκίζω σέ, παμπόνηρον, ἀκάθαρτον καὶ μιαιόν, ἐδδελυγμένον καὶ ἀλλότριον πνεῦμα. Ἐξέλθε ἀπὸ τοῦ βρέφους καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτό. Ἀναχώρησον, γνώρισον τὴν σὴν ματαίαν δύναμιν τὴν μηδὲ εἰς χοίρους ἐξουσίαν ἔχουσαν...

»Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν·

»Κύριε Σαβαώθ (ἐπίθετο τοῦ Θεοῦ ἑβραϊκῶ, σημαῖνον τὸν δεδοξασμένον), ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ (καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων), ὁ ἰώμενος πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν (ἀρρωστίαν), ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν δούλόν σου καὶ ἀπέλασον πάντα τὰ ἐνεργήματα τοῦ Διαδόλου-Σατάν. Ἐπιτίμησον τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, καὶ δίωξον αὐτά, καὶ καθάρισον τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου, καὶ τὴν ὀξείαν χρησάμενος ἐνέργειαν σύντριψον τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δούλου σου καὶ ἐν τάχει δὸς εἰς αὐτὸ νίκας κατὰ τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν ἀκαθάρτων αὐτοῦ πνευμάτων. Λύτρωσε, Κύριε, τὸ νήπιον τοῦτο ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Διαδόλου-Σατανᾶ καὶ πρόσδεξάι το εἰς τὴν βασιλείαν σου.»

Χριστοῦ μὲ τὸν Γιαχβέ. Οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημο ἐπείρασαν καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐπείρασαν τὴν Ἁγία Τριάδα, δηλαδὴ τὸν Γιαχβέ.

Ἐπίσης ἡ «Ἀποκάλυψις» τοῦ Ἰωάννη ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «*Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ λεγόντων ἄλληλούϊα· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅτι ἀληθινὰ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἣτις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς καὶ δεύτερον εἶρηκαν ἄλληλούϊα· καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ ἔπεσον οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ λέγοντες· ἀμήν, ἄλληλούϊα· καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε λέγουσα· αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν ῥοντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων ἄλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ*» (Ἀποκ. ΙΘ, 1-6).

Καὶ ἐρωτῶ, τί σημαίνει ἡ ἑβραϊκὴ φράση «ἄλληλουϊα», ποὺ ἀναφέρεται τέσσερις φορὲς στὸ χωρίο αὐτὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποὺ παρέθεσα; Ἀπαντῶ: Ἡ φράση «ἄλληλουϊα» σχηματίζεται ἀπὸ τὸ δεῦτερο πληθυντικὸ πρόσωπο προστακτικῆς τῆς λέξεως χαλλέλ = αἰνῶ, καὶ τῇ λέξει Γιάχ, ποὺ εἶναι συντόμευση τοῦ ὀνόματος Γιαχβέ. Ἔτσι παράγεται ἡ λέξη Χαλλελοῦγιαχ - Ἀλληλουϊα = Αἰνῶ τῶν Γιαχβέ.

Τέλος: Τί σημαίνει στὴν Ἑβραϊκὴ γλῶσσα τὸ ὄνομα Ἰησοῦς (Γιεσουάχ); Ἀπαντῶ: Ἰησοῦς = Ὁ Γιαχβέ σώζει.

Πῶς εἶναι δυνατόν, θεολογικὰ καὶ μόνο ὁμιλοῦν καὶ στοχαζόμενον, δρέφος ἢ νήπιον ἢ παιδίον νὰ θρῖσκεται στὴ δούλεψη τοῦ Σατανᾶ, «ἁμαρτίαν μὴ πεποιηκός»; Εἶναι φιλότης αὐτὴ πρὸς τὴν ἄγραφη συνείδηση τῶν παιδιῶν, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰησοῦς εἶπε ὅτι θὰ κληρονομήσουν τὴν θεία βασιλεία ἀγάπης, εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης; Κι ἐκεῖνο τὸ ἄλλο τὸ περίφημο, ποὺ παραγγέλλει ὁ Ἰησοῦς σ' ὅλους τοὺς ἐνήλικες, νὰ μοιάσουν στὴν ἀθωότητα μὲ τὰ νήπια; Τοῦτο σημαίνει: ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, ἔνοχοι γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ κόσμου, νὰ νηπιάσουμε ὅχι «ταῖς φρεσὶ» ἀλλὰ στὶς ἀναρίθμητες κακίες μας.

Καὶ συνεχίζουν ἀκάθεκτοι οἱ ἐξορκισμοὶ πάνω σὲ ἀνυποψίαστους ἐξορκιζόμενους, μικροὺς καὶ μεγάλους: «Ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου, ἀπὸ συναντήματος πονηροῦ, ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ (τὸ ξανακούσαμε) καὶ φαντασμάτων πονηρῶν» [τὰ ὁποῖα, φαίνεται, βασάνιζαν τὴ συνείδηση τοῦ συντάκτη τῶν ἐξωχριστιανικῶν ἐξορκισμῶν ἐπὶ νυχθημέρον δάσεως. Ἔτσι βλέπουμε ν' ἀποθρασύνεται (ἀπὸ τὴν κακοήθεια τοῦ θράσους) καὶ νὰ γράφῃ ν' ἀπαλλαγῇ τὸ νήπιο ἀπὸ «κάθε ἀκάθαρτον πνεῦμα κεκρυμμένον καὶ ἐμφωλεῦον εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ».]

Καὶ ποῦ πάει ἡ χριστιανικώτατη ἀντίληψη τῆς «καθαρᾶς τῶν νηπίων καρδίας»; Ἔχουμε ὀξύτατη διάσταση λόγων Χριστοῦ καὶ ἐξορκισμῶν Ἐκκλησίας! Ἡ παραχά-

Στὴν Καινὴ Διαθήκη περιέχονται πάνω ἀπὸ 200 ἐδάφια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καθὼς καὶ ἐδάφια ποὺ ἀναφέρονται σὲ γεγονότα ποὺ περιγράφει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὰ κείμενα τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης **«γραφὰς ἀγίας»**: **«Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἀγίαις...»** (Ρωμ. Α, 1-4).

Ἄς προσέξουμε τὰ παρακάτω λόγια τοῦ Χριστοῦ: **«καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· ὃ ἀνόητοι καὶ θραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται, οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωυσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ αὐτοῦ»** (Λουκ. ΚΔ, 25-27). Ἐπίσης: **«μὴ δοκεῖτε ὅτι ἐγὼ κατηγορήσω ὑμῶν πρὸς τὸν Πατέρα· ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν Μωυσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε. εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωυσεῖ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν. εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ρήμασι πιστεύσετε;»** (Ἰωάνν. Ε, 45-47). Ὁ Χριστὸς μᾶς λέγει ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ἴδιο.

Ἐλπίζω τώρα νὰ ἔγινε κατανοητό, γιατί ἡ Ἐκκλησία δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐβραϊκὴ Βίβλο: Θὰ εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ νὰ ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτὸ της.

Χρῆστος Σαλταούρας

ραξη δὲν κρύβεται πλέον:

«Ἀπάλλαξον, Κύριε, ἀπὸ κάθε πνεῦμα πλάνης, πνεῦμα πονηρίας, πνεῦμα εἰδωλολατρίας καὶ πάσης πλεονεξίας, πνεῦμα ψεύδους καὶ πάσης ἀκαθαρσίας τῆς ἐνεργουμένης κατὰ τὴν ἐπήρειαν τοῦ Διαβόλου.»

Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχουν νὰ φορτώσουν στὰ μωρά, γι' αὐτὸ διάζονται νὰ τ' ἀποπλύνουν; Καὶ στὴ συνέχεια οἱ ἱεροεξορκιστὲς ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ναῶν καὶ τὰ χαμνὰ δλέμματα τῶν παρακολουθούντων τὴν παράσταση τῶν ξενήλατων περσικο-ζωροαστρικο-βαβυλωνιακῶν ἐξορκισμῶν ἀπενθύνονται στὸν «δαμονισμένον» ἢ καλύτερα δαμονόπληκτο μελλοντικὸ ἀνάδοχο, τὸν ὁποῖο ἐξορκίζουν, γιὰ νὰ μὴν μολύνῃ ὁ κονμπάρος τὸ παιδί καὶ τὴν κονμπάρσα:

«Ἀποτάσσει τῷ Σατανᾷ; Καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ; Καὶ πάσῃ τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ; Καὶ πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ; Καὶ πάσῃ τῇ πομπῇ αὐτοῦ; Ἀπετάξω τὸν Σατανᾶ; – Ἀπετάξω. – Καὶ ἐμφύσησον καὶ ἐμπτυσον αὐτῷ.»

Καὶ ὅλα τούτα τρεῖς, γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα ὁ Θεός, «ὅς τὰ πάνθ' ὁρᾷ καὶ πάντα ἀκούει». Καὶ ἀκολουθεῖ ὅστερ' ἀπὸ τοὺς ἐξορκισμοὺς ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως πρὸς ἀνατολὰς. Ὅλοι ἔχουν κάνει μεταβολή, γιατί εἶναι δόγμα πίστεως σ' ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ὅτι: **«Ex Oriente lux»**.

3. - Η ΕΒΡΑΙΑ ΜΑΝΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΜΑΝΑ

Οπως παρατήρησε πρόσφατα ένας θεολόγος στην έκπομπή «Ἀνιχνεύσεις» τῆς ET3, στίς ἀγιογραφίες ὅπου ἀπεικονίζεται ἡ Ἀνάσταση, ἡ Παναγία, πού ἐμφανίζεται νά παρακολουθῇ τὴν ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ τῆς, εἶναι προκλητικὰ ἀμίλητη, ἀγέλαστη, λυπημένη καὶ τεθλιμμένη. Ἡ κορύφωση δηλαδὴ τῆς ἀντίφασης. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμη ὁ χριστιανισμὸς ἐξέφραζε τὸ μῖσος κατὰ τῆς ζωῆς, τὸ μῖσος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀντίθετα ἡ Ἑλληνίδα Μητέρα, ἡ θεά μας Δήμητρα, ἐνῶ εἶναι θαυιὰ λυπημένη γιὰ τὸν χαμὸ τῆς Κόρης τῆς (Περσεφόνης), γιὰ πρώτη φορὰ χαμογελαῖ καὶ χαίρεται, ὅταν οἱ Μῦστες τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων μὲ βροντερὲς φωνὲς («ἐκατομῦρια τῶν ὄντων, προσκυνᾶτε γονατιαστά, κόσμε, προαισθάνεσαι τὴν ἀναγέννηση») τῆς ἀναγγέλλουν τὸ χαρμὸσυνο γεγονός.

Ὁ Νίτσε ὑπογραμμίζει: «οἱ δὲ ποτε δὲν εἶναι γέννημα-θρέμμα ἐλληνικόν, εἶναι δάρδαρο». Ὁ ἴδιος μπροστὰ ἀπὸ 100 χρόνια προαναγγέλλει τὸν ἐρχομὸ τοῦ τέλους τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ καὶ προσδοκᾷ τὴν ἔλευση τοῦ Διόνυσου, ὅχι πιά ὡς συμβόλου ἀναγέννησης ἀλλὰ ὡς συμβόλου τέχνης. Ἡ ἀπλὴ ἀποβολὴ τῆς Π. Διαθήκης ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ δὲν ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος.

Διομήδης Κρονίδης

Μέσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μανιχαϊστικὰ ὁξὺν προβάλλει τὸ ἠθικὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Μὲ ἀδάππιστους ὀρθοδόξους, μὲ νεοεποχίτες, μὲ οἰκουμενιστὲς κάθε λογῆς, πὺν ἔχουν ἀδάπιστα καὶ ἀμύρωτα τὰ σώματά τους π.χ. Ἰνδουϊστὲς, Βουδιστὲς, Βραχμανιστὲς, ἰαπωνικὲς θρησκείες καὶ Μορμώνους, πῶς συμπροσέχεται ὁ κορυφαῖος τῆς Ὁρθοδοξίας πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως; Καὶ πῶς ἡμπορεῖ νὰ κἀνὴ θεολογικοὺς διαλόγους, ὅταν ἡ Ὁρθοδοξία ἐπιφυλάσσει κόλαση, ἔρεδος καὶ τάραχα γιὰ τοὺς μὴ Ὁρθοδόξους;

Ἐδῶ γίνεται ρατσιστικὴ διάκριση στὰ θρέψη: χῶρια τ' ἀγόρια ἀπὸ τὰ κορίτσια (!), πὺν οἱ ἐξορκιστὲς, τῆς Ὁρθοδοξίας θεωροῦν σατανοκίνητα παρὰ τὴν ἀντίθετη διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰκόνα Θεοῦ. Ἄρα οἱ ἐξορκισμοί, ὁ νηπιοδαπτισμὸς, οἱ ἀφορισμοί, πολλὲς ἰουδαϊοκεντρικὲς γάμου εὐχὲς καὶ τῶν λεχόνων γυναικῶν ἐπίσης εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναθεωρηθοῦν ριζικὰ ἀπὸ τὴ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ διάλογος μὲ τὸν σύγχρονο ἔλλογο ἄνθρωπο καὶ τὰ προβλήματά του.

Δρ Γεώργιος Μουστάκης

Καθηγητὴς Θεολογίας

ΟΙ ΙΩΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Σήμερα τὸ παγκόσμιο θρησκευτικὸ σύστημα, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ σιωνιστὲς καὶ οἱ συνοδοιπόροί τους ὀδηγοῦν ἀπαράδεκτα τὸν Πλανήτη, θὰ πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἡλίθιος ἢ δικὸς τους, ἂν τὸ ἀγνοῇ.

Τὰ τάχατες ὑπαρξιακὰ ἐρωτηματικά, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὴν θρησκεία, εἶναι ἐντελῶς κάλυπτα, διότι δὲν ἔχουν ἐξουσιοδότηση ἀπὸ τὴ Φύση. Ὅταν δὲν ξέρεις κάτι, δὲν μπορεῖς νὰ ρωτᾷς γι' αὐτό, γιατί αὐτομάτως τὸ περιορίζεις· ποὺ σημαίνει ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος βρῇ ὑψηλότερα συμπαντικὰ скалоπάτια γύρω ἀπὸ τὴν ὑπαρξή του, τοῦτο μπορεῖ νὰ σημάνῃ τὴν ἐξάλειψη ἢ ἐλαχιστοποίηση τῶν ἐρωτηματικῶν, ποὺ τώρα βλακωδῶς θέτει ἡ θρησκεία, καὶ βέβαια ὑποβολιμαία.

Ἴσως ὁ ἄνθρωπος, ἂν πράγματι ἀνεβῇ, θὰ μάθῃ ὅτι πρέπει νὰ ρωτᾷ σεβόμενος τὴν θέση του στὸ Σύμπαν. Ἀλλωστε τὸ ὁρμέμφυτο τῆς δομῆς μας, ὁ ὅλος βιολογικὸς μας τρόπος, ὅπως δὲν μαγαρίστηκε ἀπὸ τὴ θρησκεία, δείχνει ἓνα ὄν, τὸ ὁποῖο ζῇ κατὰ τρόπο ποὺ θὰ ἦταν ἀφύσικο νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ ρωτᾷ. Τὰ ἀρχικὰ καὶ σὲ ἀνοδικὴ ἀνέλιξη στάδια τῆς ζωῆς τὸ μαρτυροῦν, ἀπλῶς τὸ κλείσιμο τοῦ βιολογικοῦ κύκλου μὲ τὸ μοιραῖα περισσευούμενο λόγω πτώσης κομμάτι τοῦ χρόνου, μᾶς κάνουν νὰ ἀρχίζουμε νὰ διερωτώμεθα. Ἀσχετες στὸ προθανάτιο περιβάλλον, τὸ ὁποῖο οἱ θρησκείες κατέστησαν σάν τὸ ὕψιστο τῆς ζωῆς, μὴ σεβόμενες τὴ ζωὴ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κατασκευῆς μας...

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι ὀργανικὸ στοιχεῖο τῆς ὑπαρξίης μας παρὰ ζωικὴ παρενέργεια, ὥστε νὰ μὴν διαταραχοῦν οἱ νόμοι τοῦ Σύμπαντος, ὅπου δημιουργήσαν τὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ θὰ πρέπει νὰ ἐπιστρέφῃ στὶς βάσεις της διὰ τοῦ θανάτου. Εἶναι ἀπαράδεκτο καὶ θρασύ ντὲ καὶ καλὰ νὰ περικλείσωμε τὸ Σύμπαν στὴν τοσοδούλα ἀνθρώπινη συνείδηση. Ἡ «λογικὴ» τοῦ Σύμπαντος δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ καμμιά ὑποχρέωση σύμπλευσης μὲ ἐμᾶς· καὶ εἶναι γεγονός ὅτι τὰ ἐρωτηματικά αὐτά, ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς καὶ ἐὰν προχωρᾷμε, θὰ ἐκθέτουν ἀνεπανόρθωτα μιὰ δράκα κακῶν – τοῦ μίσους, τοῦ δόλου καὶ τοῦ ψέματος.

Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Τέχνη τοῦτο φανερώνει, τὴν σφραγίδα τῆς ὁμορφιάς τῆς πλοκῆς τῶν ὄρων τοῦ Σύμπαντος στὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς, διονυσιακὰ καὶ ἀπολλώνια. Τὰ ὑπόλοιπα; Ἀπλῶς ἂς κοιτάξωμε τὸ Ἀπειρο ἐμπρὸς μας· καὶ ὅποιος θέλῃ, ἂς ρωτήσῃ (τὸ Ἀπειρο), τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ, γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὸ γιατί... Τὸ γιατί σημαίνει σταμάτημα, γιὰ νὰ ἀπαντηθῇ· καὶ ὅταν τὰ πάντα ρεῖ, ποιοὶ γιατί; Καφετζοῦδες, μάγισσες καὶ χαρτορρίχτρες!

Βέβαια, ὅταν οἱ γίγαντες τῆς ἀνθρωπότητας, οἱ Ἴωνες Φιλόσοφοι, ἀντικαθίστανται συνωμοτικὰ ἀπὸ προφῆτες καὶ μάγους, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τίποτε ἀπὸ τὴ Φύση καὶ τὸ Σύμπαν, παρὰ πάνε νὰ στήσουν, νὰ χαλκεύσουν τὴν κομπίνα τους χωρὶς κατάθεση πολιτισμοῦ, τί περιμένεις; Ὁ Προμηθεὺς ὀρθὸς θὰ κλέψῃ μὲ παρρησία καὶ ἔτσι αὐτόματα θὰ πάρῃ ὅ,τι μᾶς ἐπιτρέπει ἡ μάνα Φύση. Στὴν κορυφογραμμὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους... ποὺ νὰ δοῦν οἱ θρησκείες νὰ παλαίψουν ἔτσι, μὲ μὴ ὑδριστικὸ ἥρωισμό;

Παντελῆς Γλάρος

ΟΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΒΥΘΙΣΜΕΝΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΕ ΑΙΓΑΙΟ-ΙΟΝΙΟ

Συνολικά 33 από την Προϊστορική
έποχή μέχρι και την Πρωτοχριστιανική

Η αντίληψη που επικρατεί στο ευρύ κοινό σχετικά με την υποβρύχια αρχαιολογία είναι σε μεγάλο βαθμό έσφαλμένη, καθώς το ενδιαφέρον του επικεντρώνεται κυρίως στην ανακάλυψη και μελέτη των ναυαγίων και των περιεχομένων τους. Ωστόσο το ενδιαφέρον της εναλίας αρχαιολογίας δεν περιορίζεται μόνο στα ναυάγια, αλλά επεκτείνεται και στην έρευνα άγνωστων πολλών φορές οικισμών και βυθισμένων λιμανιών. Τα βυθισμένα οικιστικά συγκροτήματα του έλλαδικού χώρου δεν περιβάλλονται δεδαιώς από το μυστήριο που γοητεύει πολλούς, όπως ή υπόθεση της χαμένης Ἀτλαντίδος, αλλά συμπληρώνουν καιρία τόν αρχαιολογικό ιστό της χώρας και παρέχουν πολύτιμα πληροφοριακά στοιχεία για την ιστορία, τὸ ἐμπόριο, τίς πληθυσμιακές μετακινήσεις, τὴ γεωλογία καὶ τὸ κλίμα τοῦ Αἰγαίου-κοῦ περιβάλλοντος, στὸ ὁποῖο κυρίως ἔχουν ἐντοπιστῇ.

Οἱ ἤδη γνωστὲς ὑποβρύχιες ἀρχαιολογικὲς θέσεις κατὰ μῆκος τῶν ἀκτογραμμῶν τῆς Ἑλλαδικῆς ἐπικρατείας καλύπτουν τὸ χρονολογικὸ πεδίο ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ μέχρι καὶ τὴν πρώιμη βυζαντινὴ. Συνοπτικὰ εἶναι οἱ παρακάτω:

Σαλάντι Ἀργολίδος. Ὁ προϊστορικὸς οἰκισμὸς βρίσκεται στὸ μέσον τοῦ ὄρμου τῶν Διδύμων, λίγο βορειότερα τοῦ γνωστοῦ σπηλαίου Φράγχθι. Ἐκτείνεται μὲ κατεύθυνση βορειοδυτικὰ-νοτιοανατολικά σὲ μία ζώνη μῆκους 400 καὶ πλάτους 30μ. περίπου κατὰ μῆκος τῆς παραλίας καὶ μέχρι τὴν ἰσοβαθὴ τῶν 4μ. κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Λόγω τῶν ἀλουδιακῶν ἀποθέσεων στὸ μυχὸ τοῦ ὄρμου καὶ τῆς ἀνόδου τοῦ ἐπιπέδου τῆς στάθμης τοῦ ὕδατος ἡ συνολικὴ ἔκταση τοῦ οἰκισμοῦ δὲν εἶναι δυνατόν πρὸς τὸ παρὸν νὰ προσδιοριστῇ. Ἡ ἐπιφανειακὴ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε τὸ 1998 ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους τῆς Ἐφορείας Ἐναλίων Ἀρχαιοτήτων Δ. Χανιώτη καὶ Α. Τεγονίδου, καὶ Χ. Ἀγουρίδη τὸ 2000, ἔδειξε ὅτι ὁ οἰκισμὸς θὰ πρέπει νὰ κατελάμβανε μιὰ ἔκταση 20 στρεμμάτων περίπου καὶ νὰ βρισκόταν κατὰ τὴν πρώιμη Ἐποχὴ τοῦ Χαλκοῦ σὲ χαμηλὴ κοιλάδα καὶ σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰ κλίση τοῦ βυθοῦ. Οἱ τοῖχοι θεμελιώσεως τῶν κτηρίων τοῦ οἰκισμοῦ, ποὺ εἶναι ὄρατοὶ σήμερα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ βυθοῦ, εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ ἀργοὺς λίθους καὶ εἶναι κυρίως δύο τύπων: διπλοὶ πάχους 50-60 ἑκατοστῶν μὲ ἐνδιάμεσο γέμισμα καὶ μονοὶ πάχους 30 ἑκ. Στὸν δεύτερο τύπο ἀνήκει καὶ ἡμικυκλικὸ κτίσμα διαμέτρου 4μ. Ἀμφότεροι οἱ παραπάνω τύποι συναντῶνται συχνὰ σὲ οἰκισμοὺς τῆς Πελοποννή-

Ὑποβρύχια φωτογράφιση φρέατος στὸν θυθισμένο οἰκισμό Πλῦτρας Λακωνίας.

σου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος κατὰ τὴν πρώιμη Χαλκοκρατία.

Ἀπὸ τὴν κεραμικὴ ποὺ ἀνευρέθη, ὅπου κυριαρχοῦν οἱ ραμφόστομες φιάλες, τὰ χονδροειδῆ ἀγγεῖα οἰκιακῆς χρήσεως, τὰ ἀνοικτὰ ἀγγεῖα μὲ ἀνάγλυφες ταινίες στὸ ἄνω μέρος τους καθὼς καὶ μυλόλιθοι καὶ τρυπητήρια ἀπὸ ἡφαιστειακὸ ὕλικό τοῦ Σαρωνικοῦ, ὁ οἰκισμὸς χρονολογεῖται στὴν πρώιμη Ἑποχὴ τοῦ Χαλκοῦ καὶ μάλιστα στὴν δεύτερη καὶ πιὸ ὥριμη φάση της.

Πλατυγιάλι Ἀστακοῦ. Ὁ χῶρος αὐτός, σὲ ὁδικὴ ἀπόσταση 12 χλμ. νότια τοῦ Ἀστακοῦ Αἰτωλοακαρνανίας, ἐντοπίζεται μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Κάρλο Γλώσσα καὶ Στενὴ Γωνιά. Τὸ πλάτος τοῦ ὄρμου εἶναι 1 χλμ., ἐνῶ ἡ θάλασσα εἰσδύει σ' αὐτὸν περίπου 2 χλμ. Ἡ εἰσόδός του προστατεύεται ἀπὸ τὶς νησίδες τοῦ συμπλέγματος τῶν Ἐχινάδων. Τόσο μέσα στὴν θάλασσα ὅσο καὶ στὴν παραλία ὑπάρχουν πηγὲς γλυκοῦ νεροῦ. Ἡ ὑποθαλάσσια ἔρευνα στὴν περιοχὴ εἶχε ξεκινήσει μὲ ἀφορμὴ τὸν προγραμματισμὸ κατασκευῆς στὸν ὁμώνυμο ὄρμο διαλυτηρίου πλοίων ἀπὸ τὴν ΕΤΒΑ καὶ διήρκεσε ἀπὸ τὸν Ἰούλιο ἕως τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1986. Ἀξιοπρόσεκτο εὑρημα εἶναι ὁ ταφικὸς ἐγγυητισμὸς ἑνὸς βρέφους (**βλ. φωτογραφία**). Ὁ προϊστορικὸς οἰκισμὸς βρισκόταν στὸ μυχὸ τοῦ κόλπου, σὲ σημεῖο ποὺ καὶ πρὸ τῆς θυθίσεώς του πρέπει νὰ ἦταν χαμηλὴ κοιλάδα. Οἱ λόγοι τῆς καταδύθισης παραμένουν οὐσια-

Ἐγχυτρισμός (ταφή ἐντὸς χύτρας) ἀποθανόντος βρέφους. (Ἀπὸ τὰ ὑποθαλάσσια εὐρήματα στὸ Πλατυγιάλι Ἀστακοῦ.)

στικά ἄγνωστοι, ἀφοῦ ἡ ἐξακριβωσὴ τους προϋποθέτει γεωλογικὴ μελέτη. Τοῖχοι κτισμάτων διακρίνονται σὲ μιά ζώνη 400μ. παράλληλα πρὸς τὴν ἀκτογραμμὴ καὶ σὲ ἀπόσταση 130μ. ἀπ' αὐτήν, τουλάχιστον ὡς τὴν ἰσοδαθὴ τῶν 5μ. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς συνεχίζονταν καὶ στὴν παραλία σὲ ἀρκετὸ βάθος κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ τμήμα τοῦ οἰκισμοῦ ποὺ καλύπτεται ἀπὸ τὴ θάλασσα ἔχει ἔκταση περίπου 50 στρεμμάτων καὶ καταποντίστηκε πρὶν ἀπὸ 4.500 χρόνια. Ἡ ὀριστικὴ του ἐξαφάνιση ὥστόσο ἐπῆλθε μὲ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ διαλυτηρίου πλοίων, ποὺ συντελέστηκε ἐξ αἰτίας τῆς ἀβελτηρίας ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς «εὐλογίες» τῆς θανούσης ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ Μελίνας Μερκούρη.

Πουνταζέζα Λαυρίου. Πρόκειται γιὰ παραθαλάσσιο οἰκισμό τοῦ ἀρχαίου δήμου Σουνίου τῆς Λαυρεωτικῆς καὶ ταυτίζεται μὲ τὸν «Πορθμὸν τῶν Σαλαμινίων», ποὺ ἀναφέρεται σὲ ἐπιγραφὲς τοῦ 363 π.Χ. ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἀγορὰ Ἀθηνῶν. Ὁ οἰκισμὸς φαίνεται νὰ ἐκτεινόταν στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τοῦ λόφου τῆς Πουνταζέζας, καταλήγοντας ὁμαλὰ πρὸς τὴ θάλασσα. Στὸν πορθμὸ οἱ εὐποροὶ δημότες, ποὺ ἀνῆκαν στὸ γένος τῶν Σαλαμινίων, φαίνεται νὰ εἶχαν στὴν κατοχὴ τους καλλιεργήσιμη γῆ, ἀλώνι, πηγάδι, δύο οἰκίες, τέμενος ἄγνωστης θεότητος καθὼς καὶ τέμενος τοῦ Ἡρακλέους. Οἱ πρόσφατες ἐρευνες ἀπέδειξαν ὅτι στὴν περιοχὴ ὑπῆρξε ἔντονη γεωργοκτηνοτροφικὴ ἀλλὰ καὶ

μεταλλευτική δραστηριότητα. Σήμερα ένα μέρος τοῦ παραθαλασσίου τμήματος τοῦ οἰκισμού εἶναι καταποντισμένο λόγω τῆς ἀνόδου τῆς στάθμης τῆς θάλασσας. Τὰ κυριώτερα λείψανα ἐντοπίζονται στή βορειοανατολική πλευρά καί καταλαμβάνουν μιὰ ἑκταση 110x35μ. Ἐκεῖ παρατηροῦνται τοῖχοι κτισμάτων ἀπὸ πωρόλιθο ἐγκάρσιοι ἀλλὰ καί παράλληλοι πρὸς τὴν ἀκτογραμμή. Τὸ ὕψος τους εἶναι περίπου 40ἐκ. Ἐπίσης σὲ ἀπόσταση 25μ. ἀπὸ τὴν ἀκτὴ σὲ βάθος 1,85μ. ἐντοπίζονται ἀπομεινάρια τετραγώνου λίθινου οἰκοδομήματος (προφανῶς δημοσίου κτηρίου) διαστάσεων 9,65x9,65μ. Ἡ ἀκμὴ τοῦ οἰκισμού ἀνάγεται στοὺς κλασικοὺς χρόνους.

Λιμάνι Ἀδδῆρων. Μέσα στὸν σύγχρονο λιμενίσκο τῆς κοινότητος τῶν Ἀδδῆρων πραγματοποιήθηκε τὸ 1992 ἡ ὑποβρύχια ἔρευνα τοῦ ἀρχαίου λιμενοβραχίονα, πού, ἂν καί ἀρκετὰ φθαρμένος, σφῆζει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ἀρχικὸ σχῆμα καί μέγεθός του. Ἐχει μῆκος περίπου 170μ. καί κατεύθυνση ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς. Κατὰ τὴν πρώτη ἀνασκαφικὴ περίοδο διαπιστώθηκε κατ' ἀρχὴν ἡ ὑπαρξὴ δύο τουλάχιστον οἰκοδομικῶν φάσεων. Στὴν πρώτη φαίνεται νὰ ἀνήκει ἓνας λιμενοβραχίονας πλάτους 8 μέτρων δομημένος μὲ λιθοπλίνθους ἀπὸ γρανίτη καί ἐλαφρὰ κλίση πρὸς τὸν βορρᾶ. Ἐξωτερικὰ τοῦ σημείου πού γωνιάζει, ἐντοπίστηκαν δύο ἡμικυκλικοὶ πύργοι διαμέτρου 10 καί 13μ. Στὴν νεώτερη φάση τοῦ λιμανιοῦ ἀνήκει ἡ πρὸς τὴν λιμενολεκάνη ἐπέκτασή του πλάτους 3-3,5μ., πού ἐφάπτεται στὴν ἐσωτερικὴ πορεία τῆς ἀρχαιότερης φάσης καί εἶναι κατασκευασμένη ἐπίσης ἀπὸ μεγάλες γρανιτένιες λιθοπλίνθους.

Μεθώνη (Οἰκισμὸς Μέσης Ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ).

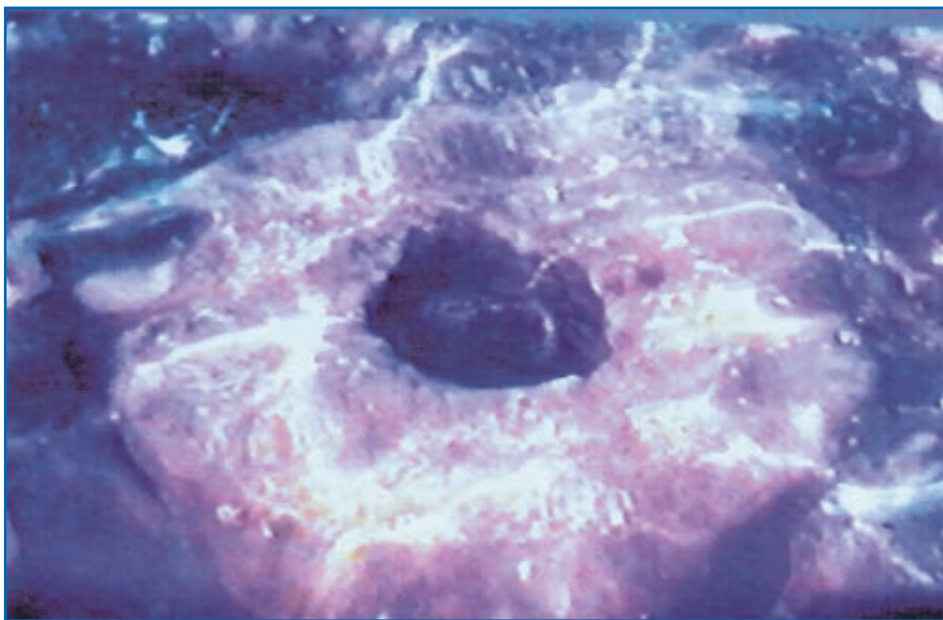
Περὶ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '80 στὸν κόλπο τῆς Μεθώνης, σὲ ἀπόσταση 300μ. ἀπὸ τὸ δημοτικὸ κάμπινγκ καί σὲ βάθος 3,5 ἕως 5,5μ. ἐντοπίστηκαν ἑκτεταμένα οἰκοδομικὰ λείψανα καί συστάδες. Οἱ τοῖχοι σφῆζονται σὲ ὀριζόμενες περιπτώσεις σὲ ὕψος τεσσάρων δόμων, ἀποτελοῦνται δὲ κατὰ κανόνα ἀπὸ πλακερὲς πέτρες. Ἡ τοιχοδομία αὐτὴ συγκροτεῖται κυρίως ἀπὸ διπλῆς σειρὲς λίθων. Σὲ λίγες περιπτώσεις ἐμφανίζεται μόνον μία σειρά, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀκατέργαστους ὀγκόλιθους. Σημαντικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν προϊστορικὴ χρονολόγησή τοῦ εὐρήματος ὑπῆρξε τοῖχος σὲ διάταξη «*ἰχθυόκανθον*», πού «πορεύεται» δυτικὰ ἀπὸ μεγάλο κυκλικὸ οἰκοδόμημα. Ἡ γενικὴ εἰκόνα τῶν λειψάνων συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς πιθανότητος καταβυθίσεως λόγω σεισμοῦ. Ἀπὸ τὸ 1990 διεξάγεται συστηματικὴ ἔρευνα στὸν ἐν λόγω χώρο, ὅπου ἀξιζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἔχει βρεθῇ μιὰ λίθινη προϊστορικὴ ἄγκυρα ἐνσωματωμένη σὲ τοῖχο καθὼς καί ὑπολείμματα ταφικοῦ ἐγχυτρισμοῦ δύο νηπίων. Οἱ ὑπάρχουσες ἱστορικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν περιοχὴ εἶναι ἀξιολογώτατες. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Τρωικῶν ὠνομαζόταν *Πήδασος*. Ὁ Στράβων τὴν ἀναφέρει ὡς *Πήδασον ἀμπελόεσσαν*. Τὰ δύο σπουδαιότερα ἱερά τῆς πόλης ἦταν ὁ ναὸς τῆς Ἀνεμώτιδος Ἀθηνᾶς, ὅπου ὑπῆρχε καί ἀνδριάντας τοῦ Διομήδους καί ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπου καί τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος ἀναφερόμενο φρέαρ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀντλοῦσαν νερὸ ἀναμεμιγμένο μὲ πίσσα. Ἴσως νὰ

πρόκειται για τὴν πρώτη ἄντληση πετρελαίου στὸν ἐλλαδικὸ ὠκεὸς.

Πλύτρα Λακωνίας. Βρίσκεται στὴ δυτικὴ πλευρὰ τῆς χερσονήσου Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς μεταξὺ τῶν ὄρμων Σκοτεινὸς καὶ Ἱεράσματος στὸν Λακωνικὸ Κόλπο καὶ ταυτίζεται μὲ τὴν ἀρχαία πόλιν Ἀσώπος τῶν Ἐλευθερολακωνῶν. Ἡ περιοχὴ, ποὺ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πρέπει νὰ βρισκόταν περίπου 3 μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὴ σημερινὴ στάθμη τῆς θάλασσας, εἶναι διάσπαρτη μὲ ἀρχαῖα κτήρια. Εἶναι τυπικὸ παράδειγμα ἀρχαιολογικοῦ χώρου, ποὺ ἔχει διαταραχθῇ λόγῳ τεκτονικῶν φαινομένων καὶ ποὺ σήμερα βρίσκεται θυθισμένος μέχρι καὶ τὸ βάθος τῶν 7 μέτρων. Κατὰ μῆκος τοῦ πρηνοῦς τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς εἶναι ὁρατὰ τὰ σημεῖα ὅπου ἔχει ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴ στεριά. Ἔχουν βρεθῇ ἀνθρώπινα ὀστᾶ ἀναμεμιγμένα μὲ κεραμικά, ποὺ ἐνδεικνύουν τὸ αἰφνίδιον τῆς καταστροφῆς ποὺ εἶχε ἐπέλθει. Ἡ συνεχὴς διάβρωση τῆς παρακτίας περιοχῆς ἀποκαλύπτει οἰκοδομήματα μὲ ἐντυπωσιακὰ ψηφιδωτὰ δάπεδα καθὼς καὶ ἀρχαίους τοίχους, ποὺ συνεχίζονται κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὰ πλεῖστα τῶν οἰκοδομικῶν λειψάνων, ποὺ ὑφίστανται στὸν πυθμένα τοῦ κόλπου, χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν ἐλληνιστικὴ ἕως τὴν παλαιοχριστιανικὴ περίοδο. Ἀπ' αὐτὰ ξεχωρίζουν ἕνα πηγάδι δομημένο μὲ λίθους καὶ ὑδραυλικὸ κονίαμα, ὁ ἀρχαῖος λιμενοδραχίονας καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ ὀχυρωματικὸς πύργος ἢ φάρος. Τὰ θυθισμένα κτήρια εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ ὀρθογώνιους λιθοπλίνθους, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ παρακείμενα ἐπίσης θυθισμένα λατομεῖα τῆς ἀρχαιότητος.

Φαλάσαρνα. Βρίσκεται στὸν ἀντικείμενόν τῆς χερσονήσου τῆς Γραμβούσας στὴν Δυτικὴ Κρήτη. Λόγῳ θέσεως ὑπῆρξε τὸ πλέον στρατηγικὸ σημεῖο ἐλέγχου τῶν θαλασσίων ὁδῶν μεταξὺ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τῆς Ἱταλίας. Ὁ ἀρχαῖος λιμένας τῆς πόλης βρίσκεται σὲ ἀπόσταση 100μ. ἀπὸ τὴν παραλία, θαμμένος κάτω ἀπὸ τόνους προσχώσεων καὶ θαλασσίων ἀποθέσεων. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεωλογικὸ φαινόμενο τῆς πρὸς βορρᾶν κινήσεως τῆς λιθοσφαιρικῆς πλάκας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς συνακόλουθης συγκρούσεώς της μὲ αὐτὴν τοῦ Αἰγαίου. Στοιχεῖα ἀπὸ τὸν ὠκεὸς τῆς Φαλάσαρναι, ποὺ χρονολογήθηκαν μὲ «ἄνθρακα 14», ἀπέδειξαν ὅτι τὸ δυτικὸ τμήμα τῆς Κρήτης πρέπει νὰ «ὑψώθηκε» περὶ τὸ 365 π.Χ. μέσα σὲ διάστημα λίγων ἡμερῶν.

Ἑλίκη Ἀχαΐας. Βρισκόταν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σελινούντα καὶ Κερυνίτη. Ὁ Πανσανίας στὰ «Ἀχαϊκά» του (VII, 24,5 καὶ 25,5) ἀφιερώνει μεγάλο μέρος τῆς διηγήσεώς του σ' αὐτήν. Ἡ συγκεκριμένη πόλις, κέντρο λατρείας τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, μπορεῖ χωρὶς ὑπερβολὴ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς καταποντισμένο μυστήριον. Ἀπὸ τὰ ὑφιστάμενα ἱστορικὰ στοιχεῖα γνωρίζουμε ὅτι συνεπείᾳ σεισμικῆς ἑξάρσης κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 373 π.Χ. καταθυθίστηκε στὸ σύνολό της, ἐνῶ οἱ κάτοικοί της μετανάστευσαν στὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσίαν. Οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἐπισήμως γνωστὸ γι' αὐτὴν σήμερα πέρα ἀπὸ τὶς σποραδικὰ καὶ ἀνεπιβεβαίωτες πληροφορίες ἀλλέων τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ποὺ κάνουν λόγο γιὰ ὑπαρξὴ ὑποβρυχίων ἐρειπίων. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια συντελέστηκε ἡ πρώτη ὑποθαλάσσια μαγνητοσκόπη-

*Ὑποδρύχια λήψη φωτογραφίας ἐνὸς ἀγγείου, ποὺ μόλις εἶχε ἀνακαλυφθῇ στὸν
δυθισμένον ἀρχαῖον οἰκισμὸ Πουνταξέξα Λαυρίου.*

ση τῆς περιοχῆς ἀπὸ ἰδιωτικὸ συνεργεῖο δυτῶν.

Ἀντισσα. Ἐντοπίζεται στὴ βορειοδυτικὴ Λέσβο καὶ σύμφωνα μὲ τὶς
υὑάρχουσες μαρτυρίες Ρωμαίων ἱστορικῶν καταδυθίστηκε τὸ 358 π.Χ.

Πύρρα. Βρίσκεται ἐπίσης στὴ Λέσβο, στὸν κόλπο τῆς Καλλονῆς. Πρό-
κειται γιὰ ἀρχαιότατη πόλη, τῆς ὁποίας τὰ δυθισμένα ἀπομεινάρια εἶναι δυ-
νατὸ νὰ γίνουν διακριτὰ σὲ βάθος λιγώτερο τῶν 8μ., ὅποτε οἱ καιρικὲς συν-
θῆκες τὸ ἐπιτρέπουν.

Ἀνθηδών. Στὸ παραλιακὸ τμῆμα τῆς κωμόπολης αὐτῆς τῆς κεντρικῆς
Εὐβοίας (ἄλλοτε ἀνῆκε στὴ Βοιωτία) σφύζονται ἀκόμη θεμέλια δημοσίων
οἰκοδομημάτων, ἀρχαῖος μῶλος, λιμενοδραχίονες καὶ κρηπιδώματα κατα-
σκευασμένα ἀπὸ μεγάλους ὀρθογώνιους λίθους. Χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν
Ἀρχαϊκὴ ἕως τὴν Ἑλληνιστικὴ περίοδο.

Παυλοπέτρι Λακωνίας. Βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἐλαφόνησο. Στὸν ὑπο-
θαλάσσιο χῶρο τοῦ ἔχει ἀνακαλυφθῇ εὐρέως ἐμβάδοῦ οἰκισμὸς τῆς Πρωτο-
ελλαδικῆς περιόδου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέλιξη χρονολογεῖται μέχρι τὴν Ὑστε-
ροελλαδική.

Χάρτης τῶν θυθισμένων πόλεων καὶ οἰκισμῶν τῆς ἀρχαιότητος. Οἱ θέσεις τους, ποὺ σημειώνονται μὲ πράσινους κύκλους στὸ χάρτη, ἐπιβεβαιώνουν τὴ συνέχιση τῶν φαινομένων ποὺ συνετέλεσαν στὴν καταδύθιση τῆς Αἰγίδος.

Καὶ ἄλλοι εἴκοσι ἕνας πανάρχαιοι καὶ νεώτεροι οἰκισμοὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντες

Υπάρχουν ἀκόμη τὰ λείψανα 21 θυθισμένων οἰκισμῶν στὶς ἀκτὲς τῆς ἡπειρωτικῆς καὶ νησιωτικῆς Ἑλλάδος, τοὺς ὁποίους σὲ μιὰ ἀπλὴ κατηγοριοποίηση μὲ κριτήριό τὴν ἀρχαιότητά τους δυνάμεθα νὰ τοὺς κατατάξουμε ὡς ἑξῆς:

Πρωτοελλαδικοί: Μανίκια Εὐβοίας (οἰκισμὸς καὶ νεκροταφεῖο).

Κλασικοί: Τορώνη Καβάλας, Ἐρέτρια Εὐβοίας, Κεγχρεαὶ Κορίνθου, Γύθειο Λακωνίας καὶ Φεῖα Ἡλείας.

Ἑλληνιστικοί: Κίρρα Φωκίδος, Δόμβραινα Βοιωτίας, Διδάρι Γιάλοδας Μεσσηνίας, Παλαιά Ἐπίδαυρος Ἀργολίδος, Ἐλοῦντα Κρήτης, Ψεῖρα Κρήτης, Χερσόνησος Κρήτης, Ἴτανος Κρήτης.

Ρωμαϊκοί: Λιχαδονήσια Εὐβοίας, Μύτικας Αἰτωλοακαρνανίας, Παλαιά Μονεμβασιά, Παλαικάστρο Κρήτης, Λέντος (ἀρχ. Λεδήν).

Βυζαντινοί: Παροιμία Πάρου, Δρέπανο Ἀργολίδος.

Εὐλογα παρατηροῦμε ὅτι ἡ ὑπαρξη θυθισμένων οἰκισμῶν, πού χρονολογοῦνται μέχρι καί τοὺς πρώτους μεταχριστιανικοὺς αἰῶνες –ἐνῶ ἔκτοτε λόγῳ τῆς ἐμφάνισεως τῆς πειρατείας ἀτονεῖ ἡ συγκρότηση παρακτίων πόλεων–, εἶναι δηλωτική τῆς συνεχοῦς παρουσίας ἐνὸς συνδυασμοῦ γεωλογικῶν φαινομένων, πού ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ ἀδιάκοπη ἐξέλιξη ἐπὶ σειρὰν χιλιετιῶν. Ἡ καταδύθιση τῆς Αἰγίδος πρὸ 10-12.000 ἐτῶν ὀφείλεται στὴν ἐκδήλωση τῶν ἰδίων ἀκριδῶς φαινομένων (ἀνοδος στάθμης ὑδάτων, σεισμοί, ἡφαιστειακὲς ἐκρήξεις), μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι τότε ἡ ἔνταση καὶ ἡ χρονικὴ διάρκειά τους ἦταν σαφῶς πολλαπλάσιες σὲ σύγκριση μὲ τὶς μεταγενέστερες ἱστορικὲς περιόδους.

Ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐρευνητικὸ μέρος τὰ κριτήρια τῆς ἐπιλογῆς ἐνὸς ὑποθαλασσίου χώρου γιὰ μελέτη δὲν εἶναι σταθερά, ἐνῶ τὸ λιγοστὸ προσωπικὸ τῆς Ἐφορείας Ἐναλίων Ἀρχαιοτήτων (μόλις τριάντα πρόσωπα, δέκα ἀπὸ τὰ ὅποια εἶναι ἀρχαιολόγοι) σαφῶς δὲν ἐπαρκεῖ, γιὰ νὰ καλύψῃ μιὰ ἐπικράτεια μὲ συνολικὸ μῆκος ἀκτῶν μεγαλύτερο ἀπὸ ὁλόκληρῃς τῆς Ἀφρικῆς καὶ θαλάσσιο χωρὸ σχεδὸν διπλάσιο ἀπὸ τὴν ξηρά της. Εὐχὴς ἔργον θὰ ἦταν ἡ πλήρωση περισσοτέρων θέσεων μὲ εἰδικὰ ἐκπαιδευμένο προσωπικὸ στὸν τομέα τῆς ἐναλίου ἀρχαιολογίας καθὼς καὶ ἡ μελλοντικὴ ἐντατικοποίηση τῶν ἐρευνῶν μὲ τὴ χρῆση βαθυσκαφῶν, ἀφοῦ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ βέβαιον ὅτι τὰ μεγαλύτερα ἀρχαιολογικὰ μυστικὰ βρίσκονται ἀκόμη κρυμμένα στὰ μεγαλύτερα βάθη κάτω ἀπὸ τὸ γαλανὸ πέπλο τῶν ἑλληνικῶν πελαγῶν.

Πηγές-βοηθήματα:

- Ξέρξη Λίβα, *Ἡ Αἰγίς κοιτὶς τῶν Ἀρίων καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, Ἀθήνα 1956.
- Ἡλία Λ. Τσατσομοῖρου, *Αἰγαῖο Βουνό*, Ἀθήνα 1981.
- Ἰωάννου Πασσά, *Ἡ ἀληθινὴ Προϊστορία*, Ἀθήνα 1985.
- Ἀλεξάνδρου Καλέμη, *Ἡ ἀποκάλυψη τῶν φυσικῶν καὶ ἱστορικῶν θησαυρῶν τῆς Εὐβοίας*, Ἀθήνα 2000.
- Στράβωνος, *Γεωγραφικά*.
- Πausanίου, *Ἑλλάδος Περιήγησις* (Ἀττικά-Ἀχαϊκά).
- Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ - Ἐφορεία Ἐναλίων Ἀρχαιοτήτων, *Ἀναφορὲς τῶν ἀρχαιολόγων Χρήστου Ἀγουρίδη, Αἰκατερίνης Δελλαπόρτα, Παναγιώτας Τίτσα-Μελᾶ, Χρυσήδας Σαμίου, Ἡλία Σπονδύλη, Ἐλπίδας Χατζηδάκη*.

Μάριος Μαρυνέας

«Ο ΔΑΥΛΟΣ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΥΛΟΣ»

Μιά συνέντευξη τοῦ Μαρκόπουλου στὴν τηλεόραση τοῦ «ANTENNA»

Ἡ συνέντευξη τοῦ μεγάλου μουσικοσυνθέτη Γιάννη Μαρκόπουλου στὸν «Δ.», τ. Ἰανουαρίου, μὲ τὴν ὁποία ζήτησε τὴν ἀποβολὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὴ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων, προκάλεσε, ὡς γνωστόν, διεθνῆ σάλο, καὶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ γεγονός αὐτὸ Μ.Μ.Ε. τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως «μῆχαν στοὺς χοροὺς» καὶ πολλὲς προσωπικότητες, ἱερωμένοι καὶ κοσμικοὶ (βλ. «Δ» στὸ τ. 142 καὶ στὸ παρόν). Ἐδῶ θὰ ἀναδημοσιεύσουμε συνέντευξη πού ἔδωσε ὁ Γ.Μ. στὸν τηλεοπτικὸ σταθμὸ «ANTENNA», καὶ δὴ στὸ δορυφορικὸ του πρόγραμμα (μὲ εὐρύτατη θεαματικότητα στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία). Ἡ ἀναδημοσίευση στὸ «Δ» τῆς συνέντευξης αὐτῆς γίνεται, γιὰ τὸν λόγο ὅτι στὸ σύνολό της σχεδὸν α) ἀναφέρεται στὰ ὅσα εἶπε ὁ μουσικοσυνθέτης στὸ «Δ» καὶ β) περιέχει ἐνδιαφέρουσες συμπληρώσεις καὶ διαισαφηνίσεις.]

Τὸ κείμενο τῆς συνέντευξης στὸν «Ἀντέννα»

Ἑρώτηση: Πρόσφατα σὲ συνέντευξή σας στὸν «Δαυλὸ» εἶπατε ὅτι ὑπάρχει ἀνά-
καμψη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος σὲ παγκόσμια κλίμακα. Τί ἀκριβῶς ἐννοεῖτε;

Ἀπάντηση: Εἶναι ἀλήθεια αὐτό. Μὲ τὰ τελευταῖα νέα ἀπὸ τὶς ἰδεολογίες, ἀπὸ τὶς
κομματικὲς κινήσεις, ἀπὸ τὰ μοντέλλα τῶν κοινωνιῶν, ἀπὸ τὸ ἐλελεῦ πού ὑπάρχει μέ-

ΠΩΣ ΕΙΔΑΝ ΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Πήραμε πληθώρα ἐπιστολῶν ἐπικρότησης τῆς συνέντευξης τοῦ Γιάννη Μαρκό-
πουλου («Δ», τ. 241), μὲ τὴν ὁποία ὁ μεγάλος δημιουργὸς ζήτησε τὴν ἀποβολὴ
τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὴ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων. Ἐπειδὴ πολλὲς δὲν πε-
ριορίζονται ἀπλῶς σὲ ἔκφραση συμπαράστασης, ἀλλὰ περιέχουν καὶ οὐσιαστικὰ
σημεῖα, κάναμε μία ἐπιλογὴ ἐλαχίστων ἀπὸ αὐτὲς καὶ τὴ δημοσιεύουμε κατωτέ-
ρω.

Ἡ γελοία συκοφαντία περὶ «ἀντιεβραϊκοῦ ρατσισμοῦ»

Κύριε διευθυντά,

Οἱ ἀντιδράσεις ὀρισμένων ἱεραρχῶν γιὰ τὸ προκύψαν θέμα τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης» ἀπὸ
τὴ συνέντευξη τοῦ κ. Γ. Μαρκόπουλου στὸ «Δαυλὸ» σχετικὰ μὲ τὸ ὄραμά του γιὰ μιά οἰκου-
μενικὴ καὶ παγκόσμια Ἑλλάδα κάθε ἄλλο παρὰ «ποιμαντικὲς» μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν.
μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος κατηγόρησε τὸν κ. Γ. Μαρκόπουλο γιὰ «ρα-
τσισμό κατὰ τῶν Ἑβραίων», δανειζόμενος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τὶς γελοῖες μεθόδους συκοφα-
ντήσεως. Οἱ ἐννοίες «ρατσιστῆς», «ἀντισημίτης», «ἀντιιουδαῖος» καὶ «ἀντισιωνιστῆς» ἔχουν
σκόπιμα διαστρεβλωθῇ, γιὰ νὰ ἀχρηστεύεται ἐκ τῶν προτέρων κάθε κριτικὴ ἐναντίον τῶν Ἰου-
δαίων καὶ γιὰ τὸ «ρατσιστικὸ» περιεχόμενο τῆς ἰδεολογίας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ «Ταλμούδ» καὶ τῆς
«Παλαιᾶς Διαθήκης». Ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ εἶναι καὶ ὅλοι οἱ ἀραβικοὶ λαοί. Συνεπῶς ὅποιος εἶναι

σα στὸν ψυχικὸ κόσμον τῆς διοίκησης ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ἔχουμε ἀποφόρια ἰδεολογικά· ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ἔχουν πέσει ἀρκετὰ ὅλες αὐτὲς οἱ σπουδαῖες ἰδεολογίες, οἱ ὁποῖες κράτησαν γιὰ ἓνα μεγάλο διάστημα τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ μπορῇ νὰ ὁργανώσῃ τὴν κοινωνία, τὸν καινούργιο ἄνθρωπο, τὴ νέα διακίνηση τῶν ἰδεῶν. Ἔτσι ἐπιστρέφουμε πίσω γιὰ τὸ μέλλον.

Καὶ ἀμέσως πετάγομαι σὲ ἓνα ἄλλο πάρα πολὺ σοβαρὸ θέμα, λέγοντας ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὸν Ὀλυμπισμό καὶ ὅλες τὶς νέες κινήσεις. Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ, τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη νὰ τοὺς κάνῃ ἀγίους· νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν Καζαντζάκη, ποὺ τὸν εἶχε ἀφορίσει, ἀλλὰ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐμπεδώσῃ τὶς νέες γραμμές, γιὰ νὰ συνυπάρξῃ μὲ τὸν Ἑλληνισμό. Διαφορετικὰ θὰ εἶναι μία θρησκεία, ἡ ὁποία θὰ ἐμποδίζῃ τὴν καινούργια, σπουδαία, ὠργανωμένη πρὸς τὴν κοινωνία, ποὺ γίνεται, βασισμένη ἐπάνω στὶς πανάρχαιες ἀρχὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δὲν εἵμαστε ἐγγόνια τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ

Ἐρώτηση: Μπήκατε σὲ αὐτὸ τὸ θέμα, ποὺ εἶχα σκοπὸ νὰ θίξω λίγο ἀργότερα. Μία καὶ μπήκατε ὅμως, νὰ κάνω ἓναν πρόλογο γιὰ τοὺς τηλεθεατές μας, ποὺ ἐνδεχομένως δὲν γνωρίζουν τί δηλώσατε τελευταῖα καὶ τί ἔκταση πῆρε αὐτὴ σας ἡ συνέντευξη. Πρόσφατα τὸ περιοδικὸ «Δαυλὸς» δημοσίευσε μία συνέντευξη τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου Γιάννη Μαρκόπουλου, ὁ ὁποῖος μὲ μία δήλωσή του «Νὰ ἀποβληθῇ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη» οὐσιαστικὰ «ἄνοιξε τοὺς ἀσκὸν τοῦ Αἰόλου» γιὰ μία συζήτηση, ποὺ θέλει πολὺ θάρρος, ψυχραιμία καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα παιδεία...

Ἀπάντηση: Κοιτάξτε νὰ δητῇ. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι μία ἱστορία ποὺ ἀναπτύχθηκε στὶς δυνάμεις ἐνὸς ἄλλου λαοῦ, τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ἐνὸς σπουδαίου λαοῦ, καθ' ὅλα σεβαστοῦ. Τὸ νὰ ἀρπάξῃ ὅμως ὁ Χριστιανισμὸς αὐτὴν τὴν ἱστορία καὶ νὰ τὴν κάνῃ ἓναν νέο Θεὸ καὶ νὰ παίρνῃ ἀκόμη καὶ στοιχεῖα ποὺ λίγο πολὺ ἀνήκουν στὴ μυθολογία καὶ ἔχουν μία βλαβερή, ἃς ποῦμε, «γραμμὴ», μὲ ἀνάγκασε νὰ πῶ ἓνα

ἀντιουδαῖος, δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ ἀντισημίτης καὶ ρατσιστής.

Εἶναι ψέματα, ὅτι ἡ «Παλαιὰ Διαθήκη» εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνθελληνισμό, ρατσισμό καὶ περιέχει ἀκόμη καὶ «μαθήματα γενοκτονίας»; Εἶναι ψευδές, ὅτι ὁ ἔτσι ὀνομασθεὶς «ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ» εὐθύνεται γιὰ τὴν γενοκτονία ἐπὶ λαῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς; Πῶς μπορεῖ ἡ Ὁρθοδοξία νὰ εἶναι ἡ «κιβωτὸς τοῦ γένους», ὅταν ψάλλωνται ἀκόμη στὶς ὁρθόδοξες ἐκκλησίες ἐφτὰ ἀναθεματισμοὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους (ἴδε «Τριώδιον» καὶ τὸ λειτουργικὸ βιβλίο τῆς «Παρακλητικῆς»); Μήπως δὲν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία αὐτὴ ποὺ κατακρεούργησε τὸν ἑλληνισμό καὶ ἐξάλειψε ὅλες τὶς μορφές καὶ τοὺς θεσμοὺς αὐτοῦ (φιλοσοφία, ἐπιστήμη, θέατρο, θρησκεία, ἀρχιτεκτονικὴ, γλυπτικὴ) καὶ κατέστρεψε ἐκ θεμελίων τὴν Ὀλυμπία; Ὅποιος φαρισαϊσμός!

Πρόσφατα ὑπέγραψε ἡ Ὁρθοδοξία μνημόνιο συνεργασίας γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 2004! Ἐὰν ἡ χώρα μας κατοικοῦνταν ἀπὸ Ἕλληνες καὶ ὄχι ἀπὸ Ρωμούς, Γραικύλους, Ραγιαδες καὶ Γιαούρηδες, θὰ ἀπαγορευόταν διὰ νόμον στὸ Ἱερατεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκόμη καὶ νὰ εἰσέλθῃ τὸ 2004 στὸν ἱερὸν χώρον τῆς Ὀλυμπίας... Μόνο Ρωμοί, Γραικύλοι, Ραγιαδες καὶ Γιαούρηδες, ἀκοῦν αὐτοὺς, ποὺ τοὺς λέγουν ὅτι εὐλογοῦν καὶ ἀποδαιμονοποιοῦν οἱ ἐκκλησίες τοὺς «εἰδωλολατρικοὺς» χώρους καὶ ὅτι «ἐξαγνίζουν» τὸν ἀρχαῖο ναὸ ποὺ γρεμίζουν («δαίμονες οἰκοῦσι τὸν τόπον»!) καὶ μὲ τὰ ὑλικά του κτίζουν στὴν θέση του μὴ ἰουδαιοχριστιανικὴ ἐκκλησία.

Κάποτε ἴσως νὰ καταλάβουν ὁ κ. Ἀνθίμος καὶ οἱ ὅμοιοί του ὅτι μόνον μὲ τὴν ἐπανελληνο-

πολὺν ἀπλὸ πρᾶγμα: Δὲν εἴμαστε ἐγγόνια τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ ἀλλὰ τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος... Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ εἶπα ἔτσι ἀπλᾶ. Ἀκόμη καὶ ὁ Χριστὸς τὰ ἔχει ἀναιρέσει ὅλα αὐτά. Τὰ Ἑλληνόπουλα μαθαίνουν τώρα στὰ σχολεῖα τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, γιὰ νὰ δλέπουν μὲ τρόμο τὸν «πατέρα» τους τὸν Ἀβραάμ νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἰσαὰκ.

Ἔχουν αὐξηθῇ τὰ λαϊκίστικα περιοδικὰ καὶ τὰ μαγαζιά

Ἐρώτηση: *Νὰ μαθαίνουμε καὶ τὴν μυθολογία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ὁποία δὲν ἀπέχει καὶ πάρα πολὺ ἀπὸ ...ξέρετε... Καὶ καλὰ κάνει! Σεβαστὴ εἶναι ἡ μυθολογία κάθε τόπου καὶ κάθε λαοῦ. Νὰ λέμε ὅμως καὶ κάποιες ἀλήθειες: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, κύριε Μαρκόπουλε, δὲν ἀναιρεῖ κάποια στοιχεῖα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἐφόσον εἶναι ἡ «Νέα Συμφωνία» μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Δὲν θὰ ἔπρεπε ἄρα νὰ δίνουμε ἐκ τῶν πραγμάτων...*

Ἀπάντηση: Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐγὼ σὲ αὐτὸ τὸ θέμα ἔδωσα μία ἀπὸ τὶς ἐννέα σελίδες τῆς συνέντευξής μου μέσα στὸ «Δαυλὸ», στὶς ὁποῖες μίλησα περισσότερο γιὰ τὴν τέχνη. Ἡ τέχνη στὴν σημερινὴ μουσικὴ ἔχει μία φοβερὴ δύναμη στὴν Ἑλλάδα καὶ διατηρήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἐποχὴ μέχρι σήμερα. Ὑπάρχει συνέχειά της, ἀλλὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ ἰδιαίτερα τὰ τελευταῖα χρόνια δλέπει κανεὶς νὰ γίνεται ἡ Ἑλλάδα μία χώρα φρικτὴ: Νὰ ντρέπεται νὰ μιλήσῃς γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν σημερινή. Ἔχουν ἀπλωθῇ λαϊκίστικα περιοδικὰ, λαϊκίστικα μαγαζιά, σκυλοτραγουδιστές. Ἐχει γίνει ἓνα ἀφόρητο κακό στὸν χῶρο τῆς μουσικῆς. Ἐχει εἰσαχθῇ ὅ,τι χυδαιότερο ὑπάρχει καὶ ἔχει ἐπηρεάσει τὰ ντόπια ὑποπροϊόντα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχη ὑποστῇ φθορὰ ὁ ψυχικὸς κόσμος τῶν Ἑλλήνων. Εἶπα ὅτι σὲ μία χώρα τῆς θάλασσας, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, δὲν εἰσάγεις θάλασσα. Σὲ μία χώρα τῆς ἱστορίας δὲν εἰσάγεις ἱστορία. Οἱ δημοκρατικὲς δυνάμεις πού ὑπάρχουν παγκόσμια, ὁ λεγόμενος δημοκρατικὸς ἄξονας, χρησιμοποιοῦν τὰ κόμματα ἢ χρησιμοποιοῦν τὰ πανεπιστήμια, δυνάμεις πού ὄγῃκαν ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Εἶναι μία θετικὴ κατάσταση καὶ γιὰ τὴν χώρα

ποίηση τῶν Ρωμῶν, θὰ τιναχθῇ στὸν ἄερα, «μᾶ τὸν Zä», ἡ ἐπὶ 1700 χρόνια ταφόπλακα τοῦ ἑλληνισμοῦ, γιὰ νὰ ἐπανελθῇ αὐτὸς στὸν ἀστερισμὸ τῆς δημιουργίας.

Μετὰ τιμῆς
Γιώργιος Χατζηθεοδώρου
Δρ Πολιτικὸς Μηχανικὸς
Ντύσσελντορφ, Γερμανία

Ἀσυναρτησίες μέσα στὸ θεόπνευστο βιβλίον

Κύριε διευθυντά,

Περὶ τῆς θεοπνεύστου «Παλαιᾶς Διαθήκης» μίλησαν οἱ ἐπικριτὲς τοῦ Γιάννη Μαρκόπουλου. Ἀπὸ ἓνα καὶ μόνο παράδειγμα, ἀναγκαῖο καὶ ἱκανό, ὅπως θὰ καταδειχθῇ, θὰ φανερωθῇ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο ἢ ἀνυπαρξία θεοπνευστίας ἀλλὰ καὶ ἡ ἀναξιολογία τοῦ «ἱεροῦ» κατὰ τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Πρῶτο βιβλίον τῆς Διαθήκης αὐτῆς, α' καὶ β' κεφάλαια: Στὸ μὲν α' κεφάλαιο, τῆς «Γενέσεως», ὁ Θεὸς δημιουργεῖ πρῶτα ὅλο τὸ φυτικὸ καὶ κατόπιν ζωικὸν κόσμον καὶ μετὰ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἀμέσως στὸ ἐπόμενο κεφ. β' ὁ ἴδιος μοναδικὸς θεὸς δημιουργεῖ πρῶτα τὸν ἄνθρωπον καὶ μετὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα. Ποιὸς ἄραγε συγγραφέας ἦταν ὁ θεόπνευστος; αὐτὸς τοῦ κεφαλαίου α' ἢ ὁ ἄλλος τοῦ κεφαλαίου β'; Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές («Ἀπαντα ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης», ἐκδοσὴ τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ», ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ

μας, ὅπου ἐγεννήθηκε τὸ φῶς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οὔτε ἡ Δημοκρατία ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ πανεπιστήμια ἔκαναν ποτὲ κακὸ στοὺς ἀνθρώπους, πού τὰ ἀσπάστηκαν, πού τὰ ἐγκολπώθηκαν, πού τὰ οἰκειοποιήθηκαν – θὰ ἔλεγε κανεὶς. Στὴν πατρίδα μας, ἀντὶ νὰ κοιτάξουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ ἀνασυμφιλιώσουμε τὴν Γαῖα θεὰ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ σπουδαῖα χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ δύναμη τῆς τέχνης καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδας καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ προχωρήσουμε καὶ νὰ εἴμαστε παντοῦ ἓνας συμφιλιωτικὸς ἄξονας, μία μεγάλη Ἑλλάδα, ὅπως εἶπε καὶ ὁ κύριος πρωθυπουργός... ἀντὶ νὰ κάνουμε αὐτὸ τὸ πράγμα, προσπαθοῦμε νὰ ὑποταχθοῦμε κάτω ἀπὸ τοὺς δομβαρδισμοὺς ξένων ὑπολαϊκίστικων προοίωντων, τὰ ὁποῖα δὲν συνάδουν μὲ τὸν χῶρο, τὸ τοπίο, τὸ φῶς.

Ἐπὶ χιλιάδες χρόνια διδάσκουμε αὐτά, τὰ ὁποῖα τὰ παιδιά τρομάζουν νὰ τὰ ἀκούσουν. Δηλαδή μὲ λίγα λόγια καὶ γιὰ νὰ μιλήσω πολὺ ἀπλᾶ, εἰσάγουμε φάρμακα γιὰ ἀρρώστια πού δὲν ἔχουμε· καὶ αὐτὸ τὸ πράγμα μὲ ἔκανε νὰ δώσω αὐτὴν τὴν συνέντευξη. Δὲν ἦταν μόνο γιὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ δὲν ἦταν μόνο γιὰ τὴν Ὁρθόδοξια. Εἶπα ἐπίσης ὅτι στὴν ἱστορία του ὁ Χριστιανισμὸς ἔσπασε τὰ ἀγάματα, σύληψε διδλία, ἀλλὰ καὶ ἄλλες φορές τὰ διέσωσε σὰν τὸν Παπαφλέσσα, τὸν Μακρυγιάννη... Ἀδίκως ἀντιπαρατέθηκαν ἀπέναντί μου οἱ εὐγενικοὶ μητροπολίτες, ἴσως ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν θὰ ἤθελα νὰ λέγονται μητροπολίτες ἢ δεσπότες ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ λέγονται ἐπίσκοποι.

Ἡ ὅλη συνέντευξή μου στὸ «Δ» δὲν λείπει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἀγαπήσουμε τὸν ἑαυτό μας· καὶ γιὰ αὐτὸ καὶ στοὺς ὁμογενεῖς χαρίζω τὴν ψυχὴ μου καὶ τὰ τραγούδια μου μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, πιστεύοντας ὅτι μὲ τὸ νὰ πῶ μερικὲς φράσεις γιὰ θέματα τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ἀλλάξθουν ἢ κατὰ κάποιον τρόπο νὰ δώσουμε μία δύναμη σὲ ὅλους αὐτοὺς, πού ἀποτελοῦμε, ἂν θέλετε, τὴν μεγάλη πλειονότητα τῶν Ἑλλήνων... δὲ νομίζω ὅτι εἶναι κακὸ, ὥστε νὰ μὲ πετροβολήσουν.

Ἐκκλησίας καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος): «Γένεσις», κεφάλαιο α' (ἐδῶ δηλαδὴ πού δημιουργεῖ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο μετὰ ἀπὸ τὸν φυτικὸ καὶ ζωικὸ κόσμο):

Στίχ. 11-12: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτον σπείρουσα σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν...». Κατόπιν: Στίχ. 20-24: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἔρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν καὶ πετεινὰ πετόμενα... ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζώσαν κατὰ γένος, τετράποδα καὶ ἔρπετὰ καὶ θηρία... καὶ τὰ κτήνη...». Τέλος νὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος (στίχ. 27): «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς».

Πηγαίνουμε τώρα μὲ τὴν σειρά στὸ κεφάλαιο β'. Ἐδῶ δημιουργεῖ ὁ Θεὸς πρῶτα τὸν ἄνθρωπο καὶ μετὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα:

Στίχ. 5: «Καὶ πᾶν χλωρὸν ἄγρου πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πάντα χόρτον ἄγρου πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι... καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτήν». Στίχ. 7: «Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον χυὸν ἀπὸ τῆς γῆς». Στίχ. 9: «καὶ ἐξανέτειλεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν καὶ καλὸν εἰς θρώσιν...». Στίχ. 18-19: «Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος ὁ Θεός· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν· καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ θηρία τοῦ ἄγρου καὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ...».

Εὐλόγως λοιπὸν ἐπικαλούμαστε τὴν ἀρωγὴ τῶν θεολόγων. Ἐὰν δὲν ἡμαρτήσαμεν, ἐκπλα-

«Γιὰ μένα ὁ «Δαυλὸς» λέγεται «Αὐλὸς»

Ἐρώτηση: Κανείς δὲν σᾶς πετροδόλησε, ἀλλ' ἀντιθέτως δοθήκατε καὶ συμπαρασά-
τες, ἕναν ἄλλο μεγάλο συνθέτη, τὸν Μίκη Θεοδωράκη, καὶ ἀνθρώπους τῆς διανόησης
καὶ τῶν Πανεπιστημίων...

Ἀπάντηση: Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού θέλουν ὄχι νὰ ἐπαναφέρουν τὸν ἀρχαῖο Ἑλλη-
νισμό, ἀλλὰ νὰ συμβαδίσουν...

Ἐρώτηση: Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἔρχεται σὲ σύγκρουση μὲ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ στο
κάτω κάτω. Κάπου δηλαδὴ πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ τὰ δοῇ αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ἐδῶ
ἔχω μία σειρὰ ἀπὸ τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ», στὰ ὁποῖα ἔχουν συγκεντρωθῇ ὅλα τὰ ἀνθελ-
ληνικά κείμενα. ἔχουμε δηλαδὴ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Ὑμνους πὺν ὕβρι-
ζουν τὴν Ἑλλάδα. Σὲ ἄλλο τεῦχος: «Πορνογραφικὰ στοιχεῖα στὴν Παλαιὰ Διαθήκη».
Ἐδῶ πέσαμε σὲ αὐτό: «Ἀναθεματίζονται οἱ Ἕλληνες στίς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος». Καὶ
εἴπαμε ὅτι αὐτὸ γίνεται μὲ πολλοὺς ὕμνους, εἰδικὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐδῶ
ἔχουμε: «Ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη στὸν Μαρξισμό». ἔχει συλλέξει, βλέπετε, ὁ
«Δαυλὸς» ὁτιδήποτε ἀνθελληνικὸ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἄλλο: «Ἡ ἀνθελληνικό-
τητα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης». Καὶ ἄλλο: «Νὰ ἀποβληθῇ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀπὸ τὴν
θρησκεία τῶν Ἑλλήνων», πάλι ἕνα θέμα πὺν εἶχε θέσει πρὶν ἀπὸ 7 περίπου χρόνια ὁ
«Δαυλὸς»... Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ τεύχη ὑπάρχουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κείμενα πὺν ὕβρι-
ζουν τὸν Σωκράτη...

Ἀπάντηση: Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ κάτι σημαντικό. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ «Δαυλὸς»
εἶναι ἕνα περιοδικὸ πολὺ σπουδαῖο καὶ ἐγὼ σέβομαι τὴν γνώμη, τὰ ὠρεῖα ἑλληνικά τοῦ
Λάμπρου, τὸ κουράγιο του καὶ τὰ λοιπά. Γιὰ ἐμένα δέβαια, ἀπὸ τὴν συνέντευξή μου
καὶ πέρα, ὁ «Δαυλὸς» λέγεται Αὐλὸς.

Ἐρώτηση: Τί ἐννοεῖτε;

Ἀπάντηση: Ὁ αὐλὸς εἶναι ἕνα πολὺ σπουδαῖο ὄργανο μουσικῆς, σὰν φλογέρα, τὸ
ὁποῖο ἦταν πάντοτε καὶ στὴν διάθεση τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων. Θέλω νὰ πῶ δη-

ροῦμε νὰ φωτισθοῦμε γιὰ τὸ πῶς γίνεται νὰ ὑφίστανται τέτοιου εἶδους ἀνοικονόμητες ἀντι-
φάσεις ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ θεοπνεύστου αὐτοῦ διδλίου;

Εὐχαριστοῦμε προκαταβολικῶς.

Σταῦρος Βασδέκης

Σέρρες

Προτάσσει τὸν Ἑβραϊσμὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ κ. Ἀνθιμος

Κύριε διευθυντά,

Στὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» (Τετάρτη 23-1-2002, σ. 46) σὲ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γιάννη Γ.
Κωνσταντουδάκη διαβάζουμε, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθιμος κατηγοροῦσε
«γιὰ ἀντιεβραϊκὸ ῥατσισμό» τὸν μουσικοσυνθέτη Γιάννη Μαρκόπουλο γιὰ τὴ συνέντευξή του
στο «Δ», τ. 241.

Ἀπὸ τὴν μελέτῃ τῆς συνεντεύξεώς του δὲν διαπιστώσαμε «ἀντιεβραϊκὸ ῥατσισμό». Γεννᾶται
τὸ ἐρώτημα, γιὰτὶ ὁ ἐπίσκοπος ἀμέσως ρίχνει αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμὸ ἀδασάνιστα; Γιὰτὶ συ-
κοφαντικά, ἔτσι, κακοχαρακτηρίζει ἕναν συνέλληνά του, κάτοικο γηγενῆ αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου
Τόπου, πὺν λέγεται Ἑλλάδα; Ἀντιστρέφεται εὐλόγως τὸ ἐρώτημα: Ποῖος θὰ προστατεύσει
τοὺς Ἕλληνες γιὰ τὸν ἀντιελληνικὸ ῥατσισμό τῶν Ἑβραίων, πὺν γίνεται σὲ ὅλα τὰ πλάτη καὶ
μήκη τῆς Γῆς, ἐνωρχηστρωμένα καὶ μεθοδικὰ (ᾶρα «Μαύρη Ἀθηνᾶ» τοῦ Μπερνάλ κ.ᾶ.);

Συμπερασματικὰ διαβλέπουμε, ὅτι ὁ κ. Ἀνθιμος προτάσσει τὸν Ἑβραϊσμὸν ἐναντὶ τοῦ Ἑλλη-

λαδή ὅτι ὁ «Δαυλὸς» μετὰ τὰ 20 του χρόνια, ὅπως λένε οἱ φίλοι του καὶ ὅπως πιστεύω ὅτι θὰ κάνη καὶ ὁ κ. Λάμπρου, θὰ ἀλλάξουν τὴν ἱστορία, γιατί ὁ ἄξοντας Ἑλλάδα πλέον εἶναι τόσο ἰσχυρός, πού θὰ πρέπει νὰ συμβουλευῇ καὶ τοὺς συμπατριῶτες μας, τοὺς συγγενεῖς Ἀνατολίτες, νὰ ὑπάρχη ἔτσι μία συμφιλίωση σὲ ὅλα τὰ μέρη καὶ μὲ ἕναν τέτοιο τρόπο, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν μπορῇ νὰ εἶναι δούλος τοῦ ἄλλου. Κοιτάξτε νὰ δῆτε: Εἶναι καιρός, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ κοιτάξουμε τὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ νὰ τὸν κοιτάξουμε σὰν ἕνα ἄξονα σὲ ὅλη τὴν ἐκτεταμένη Μεσόγειο καὶ στὰ Βαλκάνια· καὶ ἡ Εὐρώπη πρέπει νὰ ἀρχίσῃ νὰ τὸ σκέφτεται, ἀλλιῶς δὲν γίνεται τίποτε...

Οἱ Κρητικοὶ λυράρηδες, οἱ ὁμογενεῖς καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ

Ἑρώτηση: Στὴ συνέντευξή σας στὸ «Δαυλὸ» λέτε: «Στὶς ΗΠΑ ἔχω καιρὸ νὰ δώσω συνανλίες καὶ νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν ἐκεῖ Ἑλληνισμό, πὺν πραγματικά –ὅπως συνάγεται ἀπὸ τὰ γραμμάτια πὺν παίρνω– ζητοῦν ἐπιμόνως τὴν παρσνσία μου ἐκεῖ σὲ συναντακάς παραστάσεις. Ἐχει ὑποστή ὁ ἀπόδρμος Ἑλληνισμός τὰ πάνδεινα, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν καταγωγή του, τὴ δύναμη πὺν διαθέτει στὸ DNA του. Ἀθλιότητες, ψέματα, λαϊκίστικα μουσικά σκουπίδια, πολιτικάντηδες διαλαλοῦν ἀνθελληνικὲς πράγματιες, διοχετεύοντας τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν φιλοσοφία τοῦ τσιφτετέλι καὶ τῶν χορῶν τῆς παρακμιακῆς, τῆς κομματικῆς χυδαιολογίας...».

Ἀπάντηση: Εἶναι ἀλήθεια. Παλαιότερα πῆγαινα, καὶ κάναμε ἔτσι μία ἐπικοινωνία, πὺν ἦταν καταπληκτική. Ἐνοιωθαν καὶ αὐτοί, ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Ἀπὸ τότε ὑπάρχουν διάφοροι ἐμπορικοὶ τραγουδιστές, πὺν ὀγαίνουν μόνιμα. Ἡ χώρα δὲν σέδετα τοὺς πνευματικούς της ἀνθρώπους παρ' ὅλες τίς προσπάθειες –προσωπικὲς– τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ. Τοποθετοῦνται ἀνθρωποὶ σὲ καίριες θέσεις, οἱ ὁποῖοι εἶναι «ἄλλ' ἀντ' ἄλλων» καὶ ὀδηγοῦμαστε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες μόνο ἀπὸ τὸ πνεῦμα, τὸ μεράκι καὶ τὴν σχέση πὺν ἔχουμε κάποιοι γιὰ αὐτὸ πὺν κρατᾶμε. Δὲν εἶναι κατάσταση αὐτή. Δὲν εἶναι δυνατόν κάθε μέρα νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς Ἕλληνες ἀπ' ἔξω ὅ,τι χυδαιότερο ὑπάρχει καὶ νὰ διοχετεύεται μὲ πολὺ ἄγριο τρόπο ἀπὸ τὰ κανάλια. Κά-

νισμοῦ σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Καὶ ὅτι ἀποσκοπεῖ τὴν κάθε ἑλληνική φωνὴ νὰ τὴν ἀπονευρώνῃ μὲ τὸ στίγμα τοῦ «ἀντι-ἐδραριοτατισμοῦ». Καὶ διερωτώμεθα, γιατί δὲν γίνεται ἐπίσκοπος τοῦ Ἑδραϊσμοῦ καὶ νὰ ἀφήσῃ κενὴ τὴ θέση του γιὰ ἄλλον ἐπίσκοπο, πὺν δὲν θὰ βλέπῃ σὲ κάθε ἑλληνικό λόγο «ἀντι-εδραϊκὸ ρατισμό».

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἐπίσκοπος, ὅτι καὶ ἡ θρησκεία εἶναι πάντα ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Ἱστορίας καὶ τὴν δάσανο τῆς Ἐπιστήμης, πρὸς ἔρευνα καὶ γνώση τῆς ἀλήθειας.

Μὲ τιμὴ

Σωτήριος Φλέκκας

Γαλάτοι Ἀττικῆς

Ὁ πανεπιστήμων δεσπότης ἐναντίον τῶν δημιουργῶν

Κύριε διευθυντά,

Ἡ «Παλαιὰ Διαθήκη», ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος καὶ ὁ «πανεπιστήμων» Ἀλεξανδρουπόλεως (ἡ πὺς ἕνας δοκησίσοφος ἀντιτίθεται στὸ δικαίωμα τοῦ διαφορετικοῦ λόγου). Ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος, ζώντας ὡς ἐλεύθερος ἀνθρωπος σὲ δημοκρατική χώρα (χώρα ὑπὸ καθεστῶς ὁμως, ἀτυχῶς, σχεδὸν ἀνεξέλεγκτης θεοκρατίας), εἶπε τὴ γνώμη του γιὰ τὴν Ἰουδαϊκὴ μυθολογία σὲ σχέση μὲ τὸν Ἑλληνισμό. Ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ ἔχῃ γνώμη γιὰ κάθε τι καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέῃ τὴ γνώμη του.

ποια στιγμή πρέπει ωρισμένα από τὰ κανάλια νὰ ζητήσουν συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Ἕλληνες.

Ἐρώτηση: Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Ἕλληνες καὶ τὸν ἑαυτό της;

Ἀπάντηση: Καὶ τὰ κανάλια. Γιατί, ὅταν ὑπάρχουν 4 δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι χαλᾶνε τὴ δύναμη τῶν δημοσιογράφων, τί φταίω ἐγώ; Ὅταν ὑπάρχουν τόσα πολλὰ ἐμπορικά, δεύτερα ὑποπροϊόντα, στὸ τέλος διαμαρτύρονται οἱ ἴδιες οἱ ἑταιρεῖες ὅτι θὰ κλείσουν. [...] Ὑπάρχουν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα μου, τὴν Κρήτη, 200 λυράρηδες καὶ λαουτιέρηδες, ποὺ παίζουνε καὶ ζοῦνε ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄρα λοιπὸν καὶ τὸ δημοτικὸ τους τραγούδι καὶ ἡ δύναμή του καὶ ὁ Πλάτωνάς τους καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τους καὶ ἡ μαντινάδα τους καὶ ὁ Ἐρωτόκριτος καὶ ὁ Καζαντζάκης καὶ ὁ Θεοτοκόπουλος καὶ οἱ σημαίνοντες σήμερα ζωγράφοι τους... συγγραφεῖς τους ὑπάρχουν. Νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ ὅλον τὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό. Ὅλοι μαζί πρέπει νὰ εἴμαστε πάνω ἀπὸ 30 ἑκατομμύρια. Πρέπει νὰ γίνουμε φωτοδότες μιᾶς νέας κίνησης, ποὺ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴν φύση. Αὐτὸ βλέπουμε νὰ τὸ κάνουν μόνο στὴν Ἀμερικὴ τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ σὲ ὠρισμένα κράτη τῆς Εὐρώπης. Στὴν Ἀμερικὴ μετὰ τὸ κτύπημα τῆς ἐνδεκάτης Σεπτεμβρίου ἀντιληφθήκαμε ὅλοι μας, καὶ ὅλοι οἱ ἀριστερίζοντες ἀκόμη, ὅτι ὑπῆρχε μία μεγάλη σύμπτωση μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δὲν τὸ ἔχει οὐδεὶς στὴν Εὐρώπῃ. Αὐτὴ ἡ σύμπτωση σημαίνει, ὅτι οἱ δημοκρατικές τους ἀρχές, ὅσο κι ἂν θέλουν διορθωτικές κινήσεις ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, εἶναι πάρα πολὺ ἰσχυρές. Ἐγὼ δέχομαι ὅτι ὅλος ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς θύμωσε ἐναντίον τῶν Ταλιμπάν. Τὸ δέχομαι αὐτό. Καὶ τὸ ὅτι δομαρδίσανε τοὺς Ταλιμπάν, τὸ δέχομαι καὶ αὐτό. Ἀλλὰ πραγματικά, πέστε μου: Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς, ποὺ εἶδε μία εἰκόνα σὲ ὅλες τὶς τηλεοράσεις, νὰ σκοτώνουνε τὴ γυναῖκα του, νὰ τὴν ἔχουν μὲ τσουδάλια ἐπάνω της... οὔτε στὰ ζῶα δὲν κάνουνε τέτοια πράγματα... εἶναι δυνατόν νὰ μὴν καταδικάσῃς αὐτοὺς τοὺς ἄρρωστους μανιακοὺς. Εἶναι ἄρρωστοι, ὑπάνθρωποι.

Οἱ ἱστορικοὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διαφωτισμοῦ ἔχουν μελετήσει σὲ δάθος τὰ κείμενα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ λόγος καὶ ἔχουν διατυπωθῇ διάφορες γνώμες γιὰ τὴν ἱστορικότητά τους, τὴν ποιητικὴ καὶ τὴν ἠθικολογικὴ τους, ἀξία καὶ τὴ θερησκευτικὴ τους σημασία. Ὁ Γιάννης Μαρκόπουλος, ὁ μουσικοσυνθέτης, ἀνήκει στὸ τάγμα τῶν πνευματικῶν ταγῶν τοῦ τόπου μας. Στὸν κατάλογο τοῦ τάγματος εἶναι καταχωρισμένοι διαλεχτοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Μακρυγιάννη ὡς τοὺς γιατροὺς Λοῦρο καὶ Παπανικολάου καὶ ὡς τὸν Καίρη καὶ τὸν Κοραῆ, τὸν Κοσμά τὸν Αἰτωλὸ καὶ τὸν Παπαδιαμάντη. Ἀπὸ τὸ Σολωμὸ καὶ τὸν Κάλβο ὡς τὸν Παλαμᾶ, τὸ Σικελιανό, τὸ Σεφέρη, τὸν Ἐλύτη καὶ τὸ Ρίτσο. Ἀπὸ τὸ Βαμβακάρη καὶ τὸν Τσιτσάνη ὡς τὸν Χατζιδάκι, τὸν Θεοδωράκη καὶ ὅλη τὴ χορεία τοῦ ἱερατείου τῶν Μουσῶν.

Ὁ δεσπότης Ἀλεξάνδρουπόλεως ἐγνωμάτευσε ἀπαξιωτικά καὶ μὲ ὕφος «μπλαζέ», πὼς ὁ Μαρκόπουλος «δὲν εἶναι ἐπιστήμων». Νομίζει, φαίνεται, πὼς ἔτσι ἐπιχειρηματολογεῖ, γιὰ νὰ ἀνασκευάσῃ μιὰν ἄποψη, μὲ τὴν ὁποία δὲν συμφωνεῖ. Ὁ σοφὸς μας γέρωσ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀποδείχνει μόνο πὼς δὲν δέχεται νὰ ἀκούγεται καμμιά διαφορετικὴ γνώμη. Καὶ ὅμως ἡ ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας διακηρύσσει, ὑποκριτικὰ βέβαια, σὲ κάθε εὐκαιρία τὴν –ἀνύπαρκτη– δημοκρατικὴ τῆς συμπεριφορά. Γιὰ ἀντιπερισπασμὸ μάλιστα ὁ πολυπράγμων ἀρχιερεὺς κατηγορεῖ τὸν μουσικο-συνθέτη γιὰ «ἀντιεθρᾶϊκὸ ρατσισμό»!..

Ὁ δεσπότης στὸ πρόσωπο τοῦ Γιάννη Μαρκόπουλου ἐπρόσβαλε συλλήβδην τοὺς πνευματικούς μπροσάρηδες τῶν νεοελλήνων μὲ τὴν γνωστή... μετριοπάθεια ποὺ χαρακτηρίζει πα-

Ἑρώτηση: Διαβλέπετε, κ. Μαρκόπουλε, τὴν ἀνάγκη, ἢ τὴν γένεση ἂν θέλετε, ἐνὸς νέου πολιτισμικοῦ ρεύματος παγκοσμίως;

Ἀπάντηση: Naί, ὑπάρχει ἓνα νέο ρεῦμα παγκόσμια, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀφήσει τὶς φασιστικές ἀρχές τῆς ἐπιβολῆς καὶ ἀναπτύσσεται σὲ πολλές χώρες· πιστεύω ὅτι μία ἀπὸ τὶς μεγάλες κινήσεις ποὺ γίνανε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ἦταν νὰ πάρῃ ἡ χώρα μας τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες. Μία χώρα δέκα ἑκατομμυρίων, γεγονὸς ποὺ δίνει ἀμέσως τὸ ἔναυσμα καὶ τὴν ἐλπίδα σὲ χώρες δέκα ἑκατομμυρίων νὰ κάνουν καὶ αὐτὲς Ο.Α., καὶ νὰ μὴν εἶναι προνόμιο μόνο τῶν δυνατῶν καὶ ἰσχυρῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐντάσσεται μέσα σὲ κάποιο ἀνοιγμα πολιτιστικό· καὶ πιστεύω σύντομα ὅτι τὰ ἔργα μας θὰ ἀκουστοῦν διεθνῶς, ὅτι ἡ χώρα μας εἶναι προικισμένη χώρα ὅχι μόνο μὲ τὸν λαό της, ὁ ὁποῖος ἀλλάζει καὶ μέσα στοῦ DNA του εἶναι γραμμένα πολλὰ πράγματα. Ὅτι ξεπεράσαμε τὰ δύσκολα χρόνια. Πρέπει νὰ πάρουμε ὅλα τὰ ζωντανὰ στοιχεῖα ποὺ εἶναι γύρω μας, καὶ πιστεύω ἐπίσης ὅτι οἱ Ο.Α. πρέπει νὰ γίνουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, τὶς δομὲς καὶ τὰ ἔργα τὰ δικά μας. Εἰδεμὴ θὰ ἀποτύχουν τελείως. Δὲν μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν. Θὰ ὑπολογίσουμε ὅλες τὶς προσωπικότητες τῆς χώρας, τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι κουβαλᾶνε ἓναν πολιτισμὸ καὶ ἔχουν παίξει ρόλο. Νὰ τὰ κοιτάξουν ὅλα αὐτὰ, ὥστε οἱ Ο.Α. νὰ γίνουν μὲ ἓναν συγκλονιστικό τρόπο.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ στὴν συνέντευξή μου στοῦ «Δαυλό», θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι, ὅταν ἔγραφα τὰ τραγούδια «Πέρα ἀπὸ τὴν θάλασσα», «Παραπονεμένα λόγια», τὴν «Μάννα τοῦ Ἀλέξανδρου», τὸ «Ζαδαρακατρανέμια», τὴν «Φάμπρικα», τὴν «Λειτουργία τοῦ Ὁρφέα», τὴν «Ἀναγέννηση», τὰ «Κρήτη ἀνάμεσα σὲ Βενετιά καὶ Πόλη», «Κρήτη μου ὁμορφο νησί», «Χρώματα καὶ ἀρώματα»..., ἤθελα πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ ἓνα περιοδικὸ ξεχωριστό, ποὺ νὰ κοιτάζῃ ἔτσι... Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, στὴν δεύτερη εἰκοσαετία τοῦ «Δαυλοῦ», εὐχομαι νὰ κοιτάζουμε ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ μας, ὅπου καὶ ἂν τὸ βρίζουμε. Προτείνω μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνέντευξη ὁ «Δαυλὸς» νὰ γίνῃ «Αὐλὸς».

Νάνσυ Μπίσκα

λαϊόθεν τοὺς κρατικοδίαιτους «ἐπαγγελματίες ἐμπόρους τοῦ Θεοῦ». Ἐγώ, ἔσχατος πολίτης αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὀργίζομαι καὶ διαμαρτύρομαι. Ἀρκετά!

Γιάννης Κωνσταντουδάκης

Κτηνίατρος, Ρέθυμνο

Καὶ ἀφιέρωση ἐνὸς ποιήματος στὸν Γ.Μ.

Ἀγαπητὲ κ. Μαρκόπουλε,

Στὸ τόσο βαρυσήμαντο ἄρθρο σας στὸν ἀγαπητὸ «Δαυλό» (τεῦχος 241) μὲ τὸν τίτλο «Ν' ἀποβληθῇ ἡ Π. Διαθήκη» γράφω τὶς φτωχὲς ἀπόψεις μου:

Καλῶς ν' ἀποβληθῇ ἡ Π. Διαθήκη,
μὰ γιὰ τὴ Νέα δὲν λέτε μιλιὰ,
ποὺ εἶναι σὲ ψεύδη, πλάνες, «θαύματα»
τρεῖς φορές χειρότερη ἀπ' τὴν Παλιά...
Καὶ οἱ δύο ἐβραϊογραφὲς
εἶναι ὁμογύλαντες ἀδελφές·
ἢ μία συμπεληρώνει τὴν ἄλλη

καὶ ἔχουν στοὺς ἀφελεῖς ἐπίδραση μεγάλη,
ποὺ πιστεύουν ἀκόμη σὲ ἀναστάσεις,
δεύτερες παρουσίες, παραδείσους ἢ κολάσεις.
Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ θρησκεία
παρὰ μόνο ἀνθρωπολατρία!
Πράξῃ ποὺ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ ἀρχέγονο ὄν,
ποὺ ἐπλάσε τὸ Σύμπαν καὶ τὸν περιούσιόν του λαόν.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀκρόαση

Ἰων Στυλιανίδης

Μεταλλουργία Χρυσοῦ, Στρατῶνι Χαλκιδικῆς

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΤΑΦΥΣΙΝ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Όταν ο Μέγας Ἀλέξανδρος ἔφτασε στὴν Κόρινθο, ἀναμφισβήτητος πιά νικητὴς, ἔχοντας κατακτήσει σχεδὸν ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πόλεις-κράτη, τρέξανε καὶ τὸν ὑποδέχτηκαν ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς Ἕλληνες: πολιτικοί, φιλόσοφοι, ποιητές, καλλιτέχνες καὶ ἄλλοι. Τότε αὐτὸς κοίταξε τὸν κόσμο πού τὸν ἐπευφημοῦσε καὶ τὸν συγχαιροῦσαν καὶ εἶδε ὅτι ἔλειπε ἕνας: ὁ φιλόσοφος, γιὰ τὸν ὁποῖο τοῦ εἶχε μιλήσει ἀκόμη κι ὁ πατέρας του ὁ Φίλιππος: ὁ Διογένης ὁ Σκύλος. Ρώτησε λοιπόν, μήπως ἦταν ἐκεῖ. Τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν εἶχε πάει. Πῆρε τότε τὴν προσωπικὴ του φρουρά, πού τὴν ἀποτελοῦσαν χίλιοι πεντακόσιοι ἐπίλεκτοι ἄντρες καὶ τράβηξε μέσα ἀπὸ τὴν Κόρινθο γιὰ τὴν βίλλα-ἐξοχικὸ τοῦ Ξενιάδη, τοῦ μεγάλου Κορίνθιου ἐμπόρου καὶ φίλου τοῦ Διογένη. Λίγη φαντασία χρειάζεται, γιὰ νὰ δῆτε τὴν εἰκόνα. Χίλιοι πεντακόσιοι πάνοπλοι ἄντρες μὲ στρατιωτικὸν δηματισμό, πού ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ὅλη ἡ γῆ τῆς Κορίνθου κι ἕνα ὁμόψυχο τραγούδι:

*«Μιὰ Ἑλλάδα ἐνωμένη/μιὰ Ἑλλάδα ἐνωμένη
ζητᾶμε ὅλοι νὰ γίνη/μιὰ Ἑλλάδα φωτεινή.
Τὰ φῶτα τῆς νὰ δώση/τὰ φῶτα τῆς νὰ δώση
σ' ὅλον τὸν ἄλλον κόσμο/σ' ὅλη πάνω τῇ γῇ.
Τὸν Ἡρακλῆ ἔμβλημά μας/τὸν Ἡρακλῆ ἔμβλημά μας
παράδειγμα μεγάλο/μὲ τὴν λεοντῇ.
Ὅλοι εἴμαστε ἀδέρφια/ὅλοι εἴμαστε ἀδέρφια
αὐτῆς τῆς μεγάλης χώρας/πού τὴν φωνάζουν γῆ.»*

Ὁ Διογένης ξαπλωμένος κι ἀκουμπισμένος στοὺς ἀγκῶνες του κοίταξε τὸν ἥλιο, πού ἔπαιζε ἀνάμεσα στὰ πεῦκα κι ἐπεφτε στὰ τουρκουαζιά νερά τοῦ Αἰγαίου. Σκεπτότανε μέσα στὴν ὁμορφιά: Πόσο γρήγορα περνοῦσαν ὅλα! Ἦταν ἑβδομήντα ἑφτά χρονῶν κι οὔτε εἶχε καταλάβει, πῶς εἶχαν περάσει τόσα χρόνια. Ἀκουσε ἕνα ἀπόμακρο τραγούδι, μετὰ σὰν νὰ σταμάτησε, κι ἔπειτα σὰν ν' ἀκουσε κάποιες διαταγές. Τέτοιοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι, σκέφτηκε. Ἀρέσκονται νὰ διατάζουνε, νὰ διευθύνουνε. Τότε εἶδε ἕναν γερὸν γυμνασμένον νέον ἄντρα μὲ στολὴ στρατάρχη καὶ πίσω του ν' ἀκολουθοῦνε ἄλλοι μεγαλόβαθμοι καὶ μεγαλύτεροι στὴν ἡλικία ἀξιωματικοί. Ὁ νεαρὸς στρατηλάτης χαιρέτισε ἐγκάρδια τὸν φιλόσοφο: «Καλὴ σου μέρα, δάσκαλε!» Ὁ Διογένης ἤδη ἤξερε, ποιόν εἶχε προστά του. «Καλημέρα», τοῦ ἀπάντησε, χωρὶς νὰ σαλέψη ἀπ' τὴ θέση του. «Εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ βασιλιάς», τοῦ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ Διογένης κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικὰ καὶ τὸν κοίταξε στενοχωρημένος. «Κι ἐγὼ ὁ Διογένης ὁ Σκύλος», τοῦ ἀπάντησε. «Τί θέλεις ἀπὸ μένα νὰ σοῦ προσφέρω, δάσκαλε; Ζήτη μου ὅ,τι θέλεις: θὰ σοῦ τὸ κάνω», τοῦ εἶπε μὲ χαρὰ κι ἐγκαρδιότητα ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ Διογένης τὸν διαπέρασε μὲ τὴν ματιά του. Αὐτὸν τὸν εἰκοσάχρονο στρατηλάτη, θαῦμα στρατιωτικῆς μεγαλοφυΐας κι ἑλληνικῆς γενναιοψυχίας, πού δὲν εἶχε ἡττηθῇ οὔτε μιὰ φορὰ: πού ὅταν τοῦ εἶχανε πεῖ πῶς εἶχε ἀναλάβει μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, αὐτὸς εἶχε κουνήσει τὸ κεφάλι του καὶ εἶχε πεῖ στενοχω-

ρημένος, ὅτι θὰ ῥθουν τὰ πάνω κάτω, τώρα στεκότανε μπροστά του. «Ἀποσκότησόν μου», τοῦ ἀπάντησε, μὴν μοῦ κάνης ἴσκιό δηλαδή. Ὁ Ἀλέξανδρος παραμέρισε νὰ μὴν τοῦ κάνη ἴσκιό καί, παρ' ὅλο πικραμένος, τοῦ χαμογέλασε. «Αὐτὸ μονάχα ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσης, δάσκαλε;» ρώτησε τὸν γυμνασμένο ἠλικιωμένο φιλόσοφο. Ὁ Διογένης κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι καὶ εἶπε «Ναί».

«Εγώ, εἶμαι εὐτυχησμένος πού σ' ἐγνώρισα. Σὲ χαιρετῶ, δάσκαλε. Γειά σου», τοῦ εἶπε μὲ σεβασμὸ ὁ Ἀλέξανδρος. «Γειά σου», ἀπάντησε κι ὁ Διογένης. Ὁ Ἀλέξανδρος σκεπτικός καὶ στενοχωρημένος ἔφυγε. Λέγεται, ὅτι εἶπε στοὺς ἀξιωματικούς του, ὅτι, ἐὰν δὲν ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος, θὰ ἔθελε νὰ ἦταν ὁ Διογένης. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα.

Εδῶ, σ' αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ γεγονὸς, ἔχουμε δυὸ ἀλήθειες. Τὴν ἀνθρώπινη ἀπ' τὴ μιά, πού εἶναι αὐτὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου· κι ἀπ' τὴν ἄλλη αὐτὴν τῆς φύσης, πού μίλησε μέσα ἀπ' τὴν φωνὴ τοῦ φιλοσόφου. Ὁ νεαρὸς στρατηλάτης βλέπει νὰ ἐνώνῃ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἐνῶ γιὰ τὸν Διογένη ὁ Ἀλέξανδρος μαζί μ' ὅλο τὸν στρατό του εἶναι φύση ἢ πιὸ καλὰ εἶναι ἡ ἐνέργεια τῆς φύσης, πού περνάει μέσα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, μιὰ φυσιοποίηση, ἀσκώντας τὴν Κυρίαρχη Μορφή Ζωῆς, πού εἶναι οἱ ἄνθρωποι, πού γιὰ τὴν φύση εἶναι φτιαγμένοι. Ὁ Ἀλέξανδρος βλέπει καθαρὰ ἀνθρώπινα. Ὁ φιλόσοφος βλέπει μιὰ φυσιοποίηση, νὰ ἔρχονται τὰ πάνω κάτω. Μιὰ διατάραξη τῆς φυσικῆς ἰσορροπίας, πού ὁ Μεγαλέξανδρος μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους του κι ἑκατομμύρια ἄλλους θὰ εἶναι ἡ φαινομενικὴ αἰτία ἀλλὰ καὶ τὸ θῦμα-λίπασμά της μαζί. Ὁ Ἀλέξανδρος ξέρεي, ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος σὲ σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως κι οἱ Ἑξουσίες ποιῆς εἶναι σὲ σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐνεργοῦν ὅπως αὐτὲς νομίζουν πὼς εἶναι τὸ συμφέρον, ἢ ἐπιβίωσή τους. Ὁ Διογένης ξέρει καὶ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος σὲ σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ σὲ σχέση μὲ τὴν φύση.

Ἡ ἱστορία εἶναι ἡ φύση, βλεπόμενη ἔτσι ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα μάτια. Κι ἡ φύση ἔχει διδάξει ἅπειρες φορὲς, καὶ συνέχεια διδάσκει, πὼς αὐτὴ δὲν φτειαίνει τίποτα, πού νὰ μὴν τὸ ἔχη ἀντισταθμίσει μὲ κάτι ἄλλο. Κι ἅπειρες πάλι φορὲς ἔχει διδάξει πὼς ἡ ἐξάντληση τῶν ἀντιπάλων ομάδων τίς κάνει ἀμέσως μετὰ νὰ γίνουν τροφὴ σὲ μιὰ νέα ἐπερχόμενη Κυρίαρχη Μορφή Ζωῆς. Ἐτσι ἡ νέα Κυρίαρχη Μορφή Ζωῆς εἶτε θὰ εἶναι ἀπὸ δῶ, ἀπ' τὴ γῆ, εἶτε ἀπ' ἔξω ἀπ' αὐτήν, θὰ ἔρθῃ κυρίαρχος· καὶ οἱ σημερινοὶ «δυνατοὶ» θὰ νοιώσουνε ξαφνικά σὰν τοὺς Ἰνδιάνους, πού ἀπολαμβάνανε τὰ γερὰ καπούλια τῆς Ἰνδιάνας τους καπνίζοντας τὴν πίπα τους, σίγουροι πὼς εἶχανε ὑποτάξει τοὺς γύρω τους.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνεται. Ὁ μέχρι τώρα καθιερωμένος «σοφὸς» τρόπος σκέψης τῶν «δυνατῶν» ἀπ' τίς «δεξαμενὲς ἐγκεφάλων» τους θ' ἀστράψῃ μὲ τὸν ἀναχρονισμό του· καὶ τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο, λόγῳ τῶν νέων ἀνθρώπων συνθηκῶν –τεχνολογικῶν καὶ ἄλλων– ἡ φυσικὴ ἀλλαγὴ θὰ εἶναι ἀπότομη. Ἡ ἱστορία ἔχει δείξει πὼς ἡ ζωὴ τῶν μονοπολισμῶν λόγῳ τῶν νέων τεχνολογικῶν ἐπιτεύξεων ὅλο καὶ κρατᾷ χρονικὰ λιγώτερο. Πάλι, δάσει ἐνὸς ἄλλου νόμου τῆς φύσης, πού λέει: «τὸ ἀναχρονιστικὸ, ὅπως τὸ σάπιο, τὸ ἐξανημένο, ἢ τὸ ἀδύναμο νὰ πεθαίνει», μᾶς κάνει νὰ βρισκόμαστε σὲ μιὰ περίσκεψη. Ὁ φόβος τοῦ νὰ γίνουμε δεινόσαυροι νούμερο δύο, πού θὰ μᾶς δάλουνε οἱ Μετάνθρωποι στὸ μουσεῖο τῶν ἀνίκανων σπονδυλωτῶν, εἶναι μιὰ πιθανὴ ἐκδοχή.

Ἄλλα ἂς ἀφήσουμε τὴν μελλοντολογία κι ἂς ἔρθουμε στὸ ἄμεσο παρόν, ἀναφέροντας πάλι ἓνα ἱστορικό γεγονός: Τὴν ἀρχαία Ἀθήνα. Αὐτὴν δὲν τὴν ἐνίκησε ἡ Σπάρτη, ἀλλὰ ἡ Σπάρτη, οἱ Πέρσες, ὁ λοιμός, οἱ θῆτες τῆς (ἀκτῆμονες), οἱ σύμμαχοί τῆς, ὅλη ἡ Ἑλλάδα καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ Λαυρίου, δηλαδὴ τὴν ἐνίκησε ἡ ἴδια τῆς συμπεριφορὰ σὰν ὑπερδύναμης.

Τώρα ἀπὸ τὰ παραπάνω μποροῦμε νὰ συνοψίσουμε: Οἱ ἀναχρονιστικές Κυρίαρχες Μορφές Ζωῆς εἶναι ἀπὸ τὴν φύση καταδικασμένες, ἔχουν ἀπορριφθῇ. Οἱ πόλεμοι κι οἱ μαζικές ἀπὸ ἀνάγκη ἀνθρώπινες ἐνέργειες εἶναι φυσικές ἐνέργειες ἢ φυσιοποιήσεις· ἂς νομίζουν πολλοὶ πὼς εἶναι ἀπὸ καθαρὴ ἀνθρώπινη πρωτοβουλία. Ἡ πρωτοβουλία μας ἀνήκει μόνον στὴν ζωὴ μας. Κάθε τι στὴν φύση ἔχει μιὰ ἀποστολή. Χωρὶς ἀποστολὴ δὲν ὑπάρχει τίποτα. Ὅ,τι ὑπάρχει δὲν εἶναι παρὰ γιὰ τὴν δική του λειτουργία, πληρωμένο γιὰ τὴν προσφορὰ του αὐτῇ, ἀπὸ τὴν φύση μὲ τὴν ζωὴ του, πού ἡ φύση γι' αὐτὸ τοῦ παραχωρεῖ. Ἄλλη ἀποστολὴ ἔχει τὸ φυτό, ἄλλη ἀποστολὴ τὸ ἐλάφι, ἄλλη τὸ λιοντάρι κι ἄλλη ὁ ἄνθρωπος. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς γιὰ ὅ,τι κάνουνε, γι' αὐτὸ εἶναι φτιαγμένα. Δὲν τὸ κάνουνε; Πεθαίνουνε σὰν ἀναχρονιστικά καί, ὅπως λένε οἱ ἑλληνικοὶ στίχοι,

«Ὅ,τι τι θὰ κάνουμε
γι' αὐτὸ εἴμαστε φτιαγμένοι».

Ἡ φύση συνέχεια ἐμπρακτα μᾶς διδάσκει τοὺς νόμους τῆς. Τὸν νόμο τῆς ἀντίδρασης παραδείγματος χάριν: Κάποιοι λεονταρισμοὶ τῆς Ἰαπωνίας φτειάζανε ἓναν γίγαντα - Κίνα τοῦ Μάο Τσέ Τούγκ. Ἡ «Γκάνκστερ Μπάνκ» ἐγέννησε τὸν Γκάνγκστερ. Ὅσοι πάλι τῆς ἐξουσίας πιστεύουνε πὼς διευθύνονται καὶ εἶναι καλύτεροι ὑπῆκοοι οἱ ἡλίθιοι ἀπὸ τοὺς σὺμφρονες καὶ τοὺς πολιτισμικά ἀνώτερους, καλὸ εἶναι νὰ σκεφτοῦν τοὺς ἑλληνικοὺς στίχους:

«Ὁ δικός σου ὁ ἡλίθιος
εἶναι ὁ καλὸς στρατιώτης τοῦ ἐχθροῦ σου·
κι ἂν ἔξης πολλοὺς ἡλίθιους,
ἔχει πολλοὺς καλοὺς στρατιῶτες ὁ ἐχθρός σου».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅ,τι τῶς δὲν τὸ λυπᾶσαι. Ποιὸς λυπᾶται ἓνα καλαμαράκι; Ἐδῶ ὅμως εἶναι τὸ πρόβλημα: γιὰ πολλὰ χρόνια ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἦταν τὰ καλαμαράκια γιὰ κάποιους ἄλλους, καὶ εἶναι καὶ σήμερα. Πόσο στέκει ὅμως αὐτὸ σήμερα; Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα.

Οἱ ἐξουσίες θὰ καταλάβουνε ποτέ, γιὰ τὴν ἐπιβίωσή τους, ὅτι οἱ ἐξουσιαστικοὶ πολιτισμοὶ σὰν τοὺς ἐξουσιαστικὸς γονεῖς φτειάχνουνε ἢ ἡλίθια ἢ κακοποιὰ παιδιά; καὶ πού στίς δύο αὐτὲς περιπτώσεις αὐτοί, οἱ «γονεῖς», ἔχουνε προκατασκευάσει οἱ ἴδιοι τὸν θάνατό τους; Τὸ ἐξουσιογενὲς πλᾶσμα, πού λέγεται ἐγκληματίας ἢ κακοποιὸς καὶ σκοτώνει συνέχεια, οἱ ἐξουσίες τὸ ἐφτειάζανε.

Ἄς εὐχόμεστε, ἢ παγκόσμια σκέψη γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐπιβίωση νὰ γίνη σύ-
Αντομα ἑλληνική.

Ἄγγελος Καρούσος

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

REGIS DEBRAY, *Dieu, un Initiaire*

«*Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Θεοῦ εἶτε ὡς ἐκφραστοῦ τῆς χριστιανοσύνης εἶτε τοῦ ἰσλαμισμού εἶτε τοῦ ἰουδαϊσμοῦ ἀποτελεῖ τὴ συλλογιστικὴ δάση τῶν συγχρόνων φιλοσόφων ἀλλὰ καὶ τὴ μαγιά μιᾶς πιθανῆς νέας φιλοσοφίας, πὺν θὰ ἀνακύψῃ ἀκριδῶς μέσα ἀπὸ προσεκτικὸ ζύγισμα τῶν θετικῶν ἢ ἀρνητικῶν στοιχείων μιᾶς ὁποιαδήποτε θρησκείας.*» Αὐτὸ εἶναι σὲ πολὺ γενικὲς γραμμὲς τὸ νόημα τοῦ διβλίου τοῦ Γάλλου διανοητῆ Regis Debray, «*Dieu, un Initiaire*», σχολιάζει ἡ δημοσιογράφος τῆς «*Καθημερινῆς*» τῆς 11ης Νοεμβρίου ἔ. ἔ., ὅπου καὶ προσθέτει τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπ' τὸ διβλίον τοῦ Ντεμπραί:

«*Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ θεός,*» λέει ὁ Ντεμπραί, «*προσωπικῶς δὲν τὸν ἔχω συναντήσει. Γνωρίζω μόνο πὺς αὐτοὶ πὺν τὸν γνώρισαν διακατέχονται ἀπὸ ἓναν ἄνεν προηγούμενον δυναμισμό, συνήθως ἀποτολμοῦν πράγματα, πὺν ὑπὸ διαφορετικὲς συνθήκες δὲν θὰ διανοοῦνταν ἂν νὰ πράξουν καὶ τέλος διαθέτουν μία ζωτικότητα πολλὲς φορὲς τρομακτικὴ...*» Ἐκεῖνο πὺν μὲ ἀπασχολεῖ, καὶ προσπαθῶ νὰ τὸ μεταφέρω στὸ διβλίον μου, εἶναι ἡ θεία ἐνεργητικότητα καὶ ποιὲς εἶναι οἱ ἐπιδράσεις πὺν ὁ Θεὸς ἐπέφερε διὰ μέσον τῶν αἰώνων. Ἡ ἀπίστευτὴ δύναμις πὺν ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος πιστεύοντας στὸν ἀόρατο Θεό, αὐτὸν πὺν τὸν συναντᾷμε σὲ ὅλες τὶς ἱστορικὲς περιόδους, εἶτε στοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶτε στοὺς χρόνους τῶν ἀποστόλων εἶτε στοὺς δυζαντινούς εἶτε στοὺς σημερινούς, ἔτσι ὅπως ἐκφράζονται μέσῳ τῆς μητέρας Τερέζας ἀπὸ τὴ μία, ἀλλὰ καὶ τοῦ μπὶν Λάντεν ἀπὸ τὴν ἄλλη».

Ρομαντισμὸς καὶ Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότης

Νομίζω ὅτι εἶναι δυνὸ πράγματα ἀσύμβατα, γιὰτὶ προέρχονται ἀπὸ δυνὸ ἐντελῶς διαφορετικὸν κόσμον. Ὁ διάδοχος ἐβραιοχριστιανισμὸς ἐπὶ ἐνὸς ἄλλον πλήθους, ὅπου ἡ διάχυτὴ χωριατὶα τῶν μαζῶν τον διαδέχτηκε ἐκεῖνα τὰ ὑπέροχα ὄντα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνα· σὺν τὴν συνειδητὴ δολιοφθορὰ τοῦ ἰουδαϊκοῦ πνεύματος, πὺν μὲ μῖσος, δόλο καὶ ψέμα κατευθύνει μέχρι σήμερα (οἰκουμενισμὸς κατ' ἐνφνημισμό) τὴν πνευματικὴ ἀλλοίωση. Ἔτσι οἱ γιγάντιες ἐκεῖνες πνευματικὲς συλλήψεις τῆς Ἀρχαιότητος μετετράπησαν σὲ γλυκερὰ ὑποκατάστατα καὶ «ἀμαρτήματα». Παρὰ λοιπὸν ὅλες τὶς τάχατε «ἀνακαλύψεις» ἀπὸ μέρους τῶν ἐξελισσόμενων μεσαιωνικῶν σκοταδισμῶν καὶ ὄλων ὅσοι γενικὰ «ἀφωμοίωσαν» τὸ Ἀρχαῖο Πνεῦμα εἶναι γεγονὸς ὅτι ὅ,τι ἔγινε ἐλεγχόταν πάντα ἀπὸ τὸν ἄγρυπνο φρονορὸ τοῦ ἐβραιοχριστιανισμοῦ, πὺν κατέχει τὰ πάντα. Δὲν θὰ θροῦμε οὔτε ἓνα κείμενο, πὺν νὰ ἀποκηρύσσει τὸ πνεῦμα του μὲ ταυτόχρονη αἴσθησις τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Ἄλλωστε οἱ διάφοροι, ζώντας στὶς μεσαιωνικὲς ἢ σύγχρονες πόλεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναπλάσσουν τὴν Ἀρχαιότητα, ὅταν ἔχουν σπάσει τὰ πάντα. Προσπαθοῦν νὰ «ἀποδώσουν» τὴν Ἀρχαιότητα μὲ τὸν δικὸν τους τρόπο σκέψης. Μόνον ἡ ἀρχαία με-

Ἀπὸ τὰ πιὸ πάνω ἀναφερθέντα φαίνεται ἀμέσως, ὅσον ἀφορᾷ στὰ καθ' ἡμᾶς –καὶ ἀσχέτως τοῦ ποίους τὰ γράφει–, ὅτι τὸ σὲ γενικὲς γραμμὲς νόημα τοῦ βιβλίου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ἀκόμα προσπάθεια γιὰ πάρα πέρα ἐγκλωβισμό τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου στὰ ἀδιέξοδα πού τὸν ταλάνισαν ἐπὶ αἰῶνες καὶ δυστυχῶς τὸν ταλανίζουν ὡς σήμερα. Τὰ περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ θεοῦ-ἐκφραστοῦ τῶν τριῶν θρησκειῶν τῆς ἐρήμου εἶναι ἔωλα καὶ ἀστήρικτα, γιατί ποτὲ δὲν ἔφυγε («πανταχοῦ παρών» ἄλλωστε) καὶ γιατί ἓνας τέτοιος θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελῇ τὴ συλλογιστικὴ τῶν σύγχρονων φιλοσόφων καὶ τὴ μαγιά μιᾶς πιθανῆς νέας φιλοσοφίας. Ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης ἀπέδειξεν ὅτι ἡ πίστις (τυφλὴ ἐν προκειμένῳ) καὶ ἡ φιλοσοφία εἶναι δύο μεγέθη ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, πού ἄλλα ἐπιδιώκει ἢ μιὰ καὶ ἄλλα ἢ ἄλλη. Ὑστερα καὶ γιατί, ποιά θὰ εἶναι αὐτή, ἡ μαγιά, πού θὰ σταθῇ τὸ αἴτιο μιᾶς πιθανῆς νέας φιλοσοφίας; καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ παρῇ, ὅταν εἶναι πλέον γνωστὸν πῶς ὅ,τι εἶχαν νὰ μᾶς δώσουν οἱ κοσμοπολίτικες θρησκείες μᾶς τὸ ἔδωσαν μὲ τοὺς γνωστοὺς τρόπους, οἱ ὁποῖοι ἴσως διαφεύγουν τοῦ Γάλλου διανοητοῦ, ὅπως τοῦ διαφεύγει ὅτι στὴν ἀρχαίῃ Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρχε ἀόρατος θεός...

Νὰ πρόκειται περὶ θείας ἐνεργητικότητος καὶ θεϊκῶν ἐπιδράσεων, ἐπελθουσῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἢ γιὰ κάτι ἄλλο πολὺ ἀπλό, πού ὁ Γάλλος διανοούμενος μὲ ἀριστοτεχνικὴ μαεστρία προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψει; Γιατί ἐδῶ ὁ Ντεμπραί ὑλοποιεῖ ἓνα ἄγνωστο γι' αὐτὸν ὄν ἀπὸ τὴ μιὰ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη προσωποποιεῖ ἕξ ἀνταντακλάσεως αὐτὸ τὸ ὄν μὲ ὅσα ἔπραξαν ἄλλοι διαχρονικῶς γιὰ ἴδια συμφέροντα. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα σὲ κάθε προβληματιζόμενο καὶ σκεπτόμενο ἄνθρωπο, ἰδίως σήμερα, νὰ ἀναρωτηθῇ: Τί πρᾶγμα θεὸς εἶναι ὁ θεὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴ μιὰ ἐμπνέει τὴ μητέρα Τερέζα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν Ὁσάμα μπὲν Λάντεν;

Διόδωρος Ἀθμονεύς

γάλη Τέχνη μὲ τὴν αἰσθητικὴ τῆς μετάλλαξη μπορεῖ σὰν μύηση, σὰν ἓνα νοητόφωνο (κατὰ τὸ μαγνητόφωνο) νὰ μᾶς δώσῃ κατ' εὐθείαν αἴσθησι τοῦ κόσμου τῆς Ἀρχαιότητος. Ἡ σημερινὴ διαβρωτικὴ ἔννοια τοῦ Θεοῦ, τοῦ Γιαχβέ, πού ἀπὸ μικροῦς μᾶς διαστρέφει ὡς πρὸς τὴν φωτεινὴ μεγαλοσύνη τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ Προμηθέα τοῦ διονυσιακοῦ καὶ ἀπολλώνιου πνεύματος, φτειάχνει ἀγεφύρωτο χάσμα. Ἡ γλυπτικὴ καὶ ἀρχιτεκτονικὴ δίνουν πρωτογενεῖς κωδικούς τῆς Φύσης ἀπὸ μοναδικούς ἐξουσιοδοτημένους ἀπὸ αὐτὴ δημιουργούς: Εἶναι ὁ Λόγος γενικὰ σὰν τάλαντο, πού αὐτὴ τοὺς ἐπροΐκει. Ἔτσι ἡ Τέχνη «ἁρωματίζει» συμπαντικὰς αἰσθήσεις τοῦ βιώματος ἀνθρώπου καὶ ὅχι αὐθαίρετες ἀνθρωποκατασκευές, πού ἀναδίνουν κατωτερικὴ ἀνθρωπίλα, μπρὸς σ' ἓνα καταπληκτικὸν κόσμο πού δὲν κατάλαβαν, γιατί ἀπλῶς δὲν ἔχουν κατὰ-θεση πολιτισμοῦ.

Ἔχετε πάει κοντὰ στὸν Ἐρμῇ τοῦ Πραξιτέλη; Τί θὰ λέγατε γιὰ τὸ ἀσύλληπτο αὐτὸ ὄν ἀπὸ πᾶσα ἄποψη; Ὅταν ἡ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα παντοειδὴς θολοκουλούρα ἀγωνίζεται στὴν δούλεψη τοῦ ἀκαταλαδίστικου, θὰ πλάσῃ τί; ἀφοῦ τὰ πρότυπα ἔχει μόνον ἡ Φύσις... Χωρίς, ἂς ποῦμε, ἐργοστάσιο αὐτοκινήτων ἐσὶν ντὲ καὶ καλὰ θέλεις νὰ φτειάξῃς Μαζεράτι ἢ κάποια ἄλλη τέτοια ἀστραφτερὴ μάρκα; Τὸ πολὺ νὰ φτειάξῃς κανένα καρροτσάκι, καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μεταφυσικὴ, ἡ ἀνθρωποκατα-

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΗΣ, Πολιτιστικοὶ ἀνταγωνισμοὶ καὶ Ἑλληνισμός

Πρόκειται γιὰ ἓνα πολυσέλιδο ἔργο, ποὺ καταγράφει τὰ πολιτιστικά καὶ πολιτικὰ δρώμενα τοῦ Νεο-ελληνισμοῦ ἢ καλύτερα τῆς «σύγχρονης ρωμιοσύνης» (αὐτὸς θὰ ᾤσταν νὰ ἦταν καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου).

Τὸ εὖρος τῶν πληροφοριῶν, ποὺ δείχνει πράγματι νὰ κατέχει ὁ συγγραφέας, ὁ ὁποῖος εἶναι καθηγητὴς ἀμερικανικοῦ πανεπιστημίου, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ προχωρήσῃ σὲ μία γενικὴ ἐπισκόπηση τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τοῦ ἑλλαδικοῦ κράτους. Δὲν τοῦ ἐπέτρεψε ὅμως νὰ ἀπαντήσῃ στὸ ὄντως θεμελιῶδες ἐρώτημα, ποὺ ὁ ἴδιος ἐξ ἀρχῆς ἔθεσε: Τὸ πῶς θὰ μπορέσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς νὰ ἐπιβιώσῃ μέσα στὸν σύγχρονο κόσμον καὶ –γιατὶ ὅχι;– νὰ διαπρέψῃ καὶ πάλι στὸ παγκόσμιον γίγνεσθαι. Καὶ τοῦτο δὲν θὰ ἐπέλθῃ ποτὲ μὲ «πολιτιστικούς ἀνταγωνισμούς» ἢ ἀμυντικούς σχεδιασμούς. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ διαφεύγῃ ἀπὸ κανέναν –οὔτε ἀπὸ τὴν ματιά τοῦ συγγραφέα– ἢ ἀπλῆ καὶ εὐδιάκριτη παραδοχὴ: Πῶς ἡ Ἑλλάδα ὡς δύναμις πολιτισμοῦ εἶναι σήμερον παγκόσμιος καὶ κυρίαρχος· πῶς ὅ,τι συναποτελεῖ σήμερον τὸν παγκόσμιον πολιτισμὸν (λογικὴ, ἐπιστῆμη, τεχνολογία, δημοκρατία, ἀθλητισμός, θέατρο, τέχνες κ.λπ.) εἶναι κληροδοτήματα τῆς Ἑλλάδας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα· καὶ κυρίως πῶς αὐτῆς τῆς παγκόσμιας ἑλληνικῆς δημιουργίας οὐραγὸς εἶναι ὁ σημερινὸς ἑλληνισμός. Μόνη ἐπιλογὴ τοῦ λοιποῦ εἶναι νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀξιῶν τῆς ἑλληνικότητας, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν χαμένη αἴγλη τοῦ.

Ὁ συγγραφέας ὑποστηρίζει στὸν πρόλογό του πῶς «ὁ Ἑλληνισμὸς κινδυνεύει ἢ ἔχει ἀρχίσει νὰ διαθρόνεται καὶ νὰ φθίνῃ». Δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό. Ὁ ἑλληνισμὸς δὲν ἔπεσε σήμερον σὲ ἀφασία, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ δεκαεπτὰ αἰῶνες, ὅταν βίαια ἀπεκόπη ἀπὸ τὴν γνήσια πνευματικὴ του φύση. Ἡ σάπια δυζαντινογενὴς παράδοση τῆς ρωμιοσύνης πνέει τὰ λοιπὰ σήμερον, καὶ ἀπὸ ἐκείνη θὰ πρέπει οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες νὰ ἀπαλλαγοῦν, ὅσο γίνεται συντομότερα.

Παν. Κουβαλάκης

σκευασμένη καὶ αὐθαίρετη. Στὸ μεγαλειῶδες πάντα πρωτομάστορας εἶναι ἡ Φύσις. Πηγαίνετε στοὺς Δελφούς· Ὁλυμπία... Κι ἔτσι ἐκεῖνος ὁ γιγάντιος πολιτισμὸς δέβεται εἶναι ὅτι στερήθηκε τοὺς φωτισμένους πολίτες του, ἀλλὰ τερμίτες καὶ τρωκτικὰ κατατρώγουν τὸ πᾶν τώρα.

Κατὰ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ τοῦ παγκόσμιου θεοκρατικοῦ Συστήματος μὲ τὴν θαθεῖα κρίση, ὅπου ἐκλαμβάνουν τὴν Τεχνολογία γιὰ Ἐπιστήμη καὶ τὴν Συμπαντικὴ αἴσθησιν ὡς οἰκονομία καὶ κατανάλωση, νομίζουν, μὲ τὸ νὰ δυναστεύουν μὲ τὴν τρινιτοτολολογίαν, ὅτι κατέκτησαν τὸν πλανήτη, ἀποκόπτοντας ὡς προκορῶστες ὅ,τι δὲν χωρᾷ στὸ ἀπελπιστικὸ φτωχὸ τοῦς πρότυπο. Μὲ δάση τὰ πιὸ πάνω: Ὁ Ρομαντισμὸς εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ συναισθήματος σὲ ἓναν τέτοιο πεπτωκότα κόσμον, ὅπου γλυκερὰ προσπαθεῖ νὰ ἀναπλάσῃ τὸ μεγαλεῖο. Ἄν ἐπιτυγχάνῃ κάποια ἔνταση, εἶναι ὡς τὸ ἀφύσικον τοῦ μαζοχισμοῦ ἢ σαδισμοῦ στὸν παρόμοιον ἔρωτα. Δηλαδή μᾶς πουλᾶνε τὸν τραυματισμένο ἀπὸ τὸ χριστιανισμὸ ἔρωτα γιὰ ρομαντικὸ κίνημα. Τὰ ἴδια ἔκανε καὶ ὁ Φρόντ μὲ τὸ ὑποσυνείδητο: Ἰουδαϊσμός... Ὁ Ρομαντισμὸς εἶναι ἀπογοήτευση. Ἡ Ἀρχαιότης ἐγέννησε Πολιτισμὸ, Φιλοσοφία, Ἐπιστήμη, Τέχνη, γι' αὐτὸ ἦταν ἀνάταξη...

Παντελεὴς Γλάρος